

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

БАРИ АЙСЛЪР

РЕЙН-САН:
СПЕЦИАЛНИ
УБИЙСТВА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Той може да не е добър човек, но е добър в занаята...

БАРИ АЙСЛЪР
РЕЙН-САН: СПЕЦИАЛНИ
УБИЙСТВА

Превод: Силвана Миланова

chitanka.info

НАЙ-ДОБРИЯТ КИЛЪР, КОЙТО МОЖЕ ДА СЕ КУПИ С ПАРИ...

Работата на Джон Рейн е да убива хора. Неговата тясна специализация е жертвите да приличат на починали от естествена смърт. Той обаче не приема да очисти когото и да е. Поръчката трябва да е изключителна. Жертвата трябва да е голям играч. Не приема поръчки за жени и деца.

Джон Рейн (Рейн-сан) е полуамериканец, полуяпонец, без да принадлежи към нито един от двата свята. Борави великолепно с различни видове оръжие и бойни изкуства, което го прави изключително ефикасен. Надеждно дискретен и хладнокръвен, Рейн-сан е уникален поръчков убиец. Без самоличност, без приятели и семейство, без постоянен адрес и практически неоткриваем, той е подвижен кошмар. Докато не се влюбва в красивата дъщеря на последната си жертва...

Този роман е посветен на трима души, които вече не са тук, за да могат да го прочетат:

На баща ми Едгар, който ми вдъхна сила.

На майка ми Барбара, която ми дари просветление.

На брат ми Йън, който ми помогна да изкача планината и чиято памет ме вдъхновява да продължавам да се изкачвам.

*Във времената на промяна те приличаха на
есенна светкавица, нещо необичайно за сезона,
празно обещание за дъжд, който ще падне
неочаквано върху вече безплодни поля.*

Шосебуро Абе, за
самураите от периода
Мейджи

ПЪРВА ЧАСТ

*Кой е третият, който крачи
винаги до теб?*

*Когато броя, сме аз и ти —
двамата заедно.*

*Но щом погледна напред по
белия път,*

*винаги има някой до теб,
плъзгащ се, загърнат в кафяво
наметало,*

закачулен!

Не знам дали е мъж или жена

—

*но кой е този от другата ти
страна?*

Т. С.

Елиът,

„Пустата земя“

1.

Хари пореше сутрешната тълпа както перката на акула пори водата. Следвах го на двайсетина метра от отсрещната страна на улицата и се потях заедно с всички останали в необичайната за Токио октомврийска жега. Не можех да не се възхитя колко добре е усвоило хлапето онова, на което го бях учил. Провираше се като струйка вода в някоя пролука, тъкмо преди да се е затворила, или с плавно движение избягваше малките улични клопки. Промените в ритъма му на придвижване бяха толкова неуловими, че никой не би могъл да забележи ловката маневра, с която скъси разстоянието между себе си и нашата мишена. В този момент въпросната личност крачеше с почти подозрителна бързина по „Догензака“ в посока на гара Шибуйа.

Казваше се Ясухиро Кавамура. Беше висш чиновник, свързан с Либерал-демократическата партия, или ЛДП — политическата коалиция, управляваща Япония почти без прекъсване още от войната. Сегашният му пост беше заместник-министър на земята и инфраструктурата в Кокудокоцушо — ведомството, наследило някогашните министерства на строителството и транспорта, където нашият човек явно се беше провинил сериозно пред някого, защото единствено сериозно провинение можеше да бъде причина да ме потърсят. Чух в ухото си гласа на Хари:

— Влиза в магазина за плодове „Хагашимура“. Ще го изпреваря.

И двамата бяхме снабдени с датски микропроцесорни приемници, толкова миниатюрни, че се поместваха в ушния канал и можеха да бъдат открити само с фенерче. Микрофони с горе-долу същия размер бяха скрити под реверите ни. Предаванията се осъществяваха на ултрависока честота и трудно можеха да бъдат уловени, освен ако не знаеш точно какво търсиш, а дори и да знаеш, пак нищо не можеш да различиш. Това оборудване ни позволяваше да държим постоянна връзка и без да се виждаме, и да не спираме, ако мишената се забавеше или сменеше посоката. Макар да бях твърде далеч, за да го виждам, аз знаех много добре къде се намира Кавамура и можех да повървя още малко, преди да спра, за да остана зад гърба

му. Да следиш някого сам, не е никак лесна работа и аз се радвах, че имам за помощник Хари.

На двайсетина метра преди „Хагашимура“ свих в една дрогерия — едно от десетките открити магазинчета по протежението на „Догензака“, предназначени да удовлетворят японската мания за всевъзможни лекарства и за изстребване на вирусите. В Шибую можете да срещнете множество различни кланове, или бузоку, и тази сутрин се натъкнах на представителите на няколко от тях, обединени от общата нужда да се запасят с някоя от бутилираните енергийни напитки, основен артикул в дрогериите — тонизиращи питиета, които уж съдържат женшен и други екзотични съставки, но всъщност разчитат на по-прозаичното ободряващо действие на обикновения кофеин. На касата чакаха няколко сарари, или дребни чиновници, съставляващи основната маса служители във фирмите, със застинали лица и евтини куфарчета в уморените ръце, събиращи сили за още един неразличим от другите ден в утробата на корпоративната машина. Зад тях две тийнейджърки с празни лица, с коси като домакинска тел от опитите да ги боядисат оранжеви и огромни обици на носа, чиито костюми демонстрираха несъгласие с традиционния начин на обличане и поведение, избран от мъжете пред тях, но не даваха никаква представа с какво са решили да го заменят. И побелял пенсионер с увиснала кожа, но с озарено от някаква странна радост лице — може би в предвкушване на някое от онези сексуални удоволствия, с които се слави Шибую и за които щеше да плати със скритата от жена си част от пенсията, без да му минава през ума, че тя знае за забегките му, но не дава пукната пара.

Исках да дам на Кавамура три минути да си купи плодове и тогава да изляза, затова се загледах в изложените превързочни материали, което ми позволяваше да наблюдавам улицата. Начинът, по който се шмугна в магазина, ми заприлича на опит да се измъкне от наблюдението. Това никак не ми хареса. Ако не беше радиовръзката, щеше да се наложи Хари да спре внезапно, за да остане зад мишената ни, и да прибегне към нелепи действия — например да започне да си връзва обувката или да се загледа в някой афиш, и Кавамура, който може би надничаше от входа на магазина, би могъл да го забележи. Аз обаче знаех, че Хари ще подмине магазина, ще спре двайсетина метра

по-нататък и ще ми съобщи местоположението си, за да възобнови преследването, когато му кажа, че парадът продължава.

Зеленчуковият магазин беше добро място да свърнеш в него — даже прекалено добро, за да бъде избрано случайно от човек, който знае пътя. Но ние с Хари нямаше да позволим да ни обърка някакъв аматьор, който черпи опита си от буквара на службите за борба с тероризма. Аз съм преминал през такова обучение и много добре знам каква е ползата от него.

Излязох от дрогерията и продължих по „Догензака“, но вече побавно, за да дам на Кавамура време да напусне магазина. През ума ми светкавично преминаваха множество мисли: дали помежду ни има достатъчно хора, та да не ме забележи, ако в мига на излизането се обърне? Край какви магазини минавам, в случай че ми се наложи да се шмугна в някой от тях? Дали някой не наблюдава улицата и насочилите се към гарата хора, помагайки на Кавамура да засече преследвачите си? Ако вече бях привлякъл нечие внимание, то противниковият отбор нямаше как да не ме забележи, защото до този момент крачех енергично след мишената, а сега се размотавах. Хората, бързащи за работа, не сменят темпото ни в клин, ни в ръкав. Но Хари беше в авангарда и повече биеше на очи, а аз не бях направил нищо, с което да събудя подозрение, преди да се отбия в дрогерията.

— Аз съм в „109“ — чух отново гласа на Хари.

Това означаваше, че е влязъл в прословутия „Универсален магазин 109“, прочут със своите ресторанти и модни бутици, 109 на брой.

— Лошо — казах. — Първият етаж е за дамско бельо. Ще можеш ли да се скриеш между петдесет тийнейджърки с ученически униформи, които си избират сутиени с подплънки?

— Мислех да чакам отвън — отвърна той и си го представих как се изчервява.

Входът на „109“ е любимо място за срещи, обикновено задръстено от многоезична тълпа пешеходци.

— Извинявай, реших, че ще тръгнеш да избираш бельо — пошегувах се, сдържайки с мъка усмивката си. — Застани там и чакай сигнал, след като те подминем.

— Добре.

До магазина за плодове имаше само няколко метра, но Кавамура не се виждаше никакъв. Трябваше да забавя крачка. Бях на отсрещния тротоар, извън вероятния обсег на вниманието му, така че можех да рискувам и да спра, за да набера номер на мобилния си телефон например. Но той би могъл да ме забележи, ако погледнеше и ме видеше да стоя там, макар че с наследените от баща ми японски черти спокойно можех да остана незабелязан в тълпата. Хари, чието име беше Харуйоши, беше дете на родители японци и не му се налагаше да мисли за маскировка.

Когато в началото на осемдесетте се върнах в Токио, с наследената от майка ми кестенява коса бях като ловец, облечен във флуоресцентна жилетка, и се наложи да я боядисам, за да постигна анонимността, която ме пази сега. Но през последните няколко години цялата страна беше пощуряла по чапацу — изсветляването на косата до кестеняво — и вече можех да си позволя малко отдих. Често казвам на Хари, че трябва да се направи чапацу, ако иска да си пасва с обкръжението, но той си пада малко отаку, смотаняк с други думи, и не се затормозява особено с мисли за външния си вид. Пък и не съм много сигурен, че може да направи кой знае какво в това отношение с неговата плаха усмивка, сякаш постоянно очаква да го ударят, с навика да примигва бързо-бързо, когато е развълнуван, и с по детски бузестото лице, още по-бебешко благодарение на гъстата черна коса, щръкнала във всички посоки. Но същите тези качества, които му пречат да се озове на обложката на някое модно списание, му помагат да остане незабележим в тълпата — неоченимо качество при следенето.

Вече бях стигнал точката, в която трябваше ща не ща да спра, когато Кавамура изникна от магазина и се вля в тълпата. Вървах възможно най-бавно, за да увелича разстоянието помежду ни, без да изпускам от поглед темето му, което се мяркаше сред множеството. Беше висок за японец и това беше удобно, но пък носеше тъмен костюм като деветдесет процента от хората — в това число и ние с Хари, естествено — и нямаше как да се отдалеча повече.

Тъкмо бях възстановил дистанцията, когато той спря, за да запали цигара. Продължих бавно от дясната страна на групата, която ни разделяше. Ако не спирах, нямаше да ме забележи. Бях забил

поглед в гърбовете на костюмите пред мен — още един уморен пътник, тръгнал за влака. След миг той се обърна и тръгна отново.

Позволих си да се подсмихна доволно. Японците не спират да си запалят цигара; направят ли го, животът им на зрели хора за седмици би излязъл от релсите. Нямаше и силен вятър, който да загаси пламъка, нито някаква друга причина да се обърне и да огледа хората зад гърба си. Очехийните опити на Кавамура да засече преследвач само потвърждаваха вината му.

Не знаех в какво се е провинил, пък и не питах. Държах да задам само няколко въпроса. Мъж ли е мишената? Не работя с жени и деца. Наемали ли сте някой друг за решаването на проблема? Не бих искал операцията ми да бъде обърквана от нечии представи за дублиращ отбор и ако ме наемате, не може да има други. Обектът истинският виновник ли е? Аз решавам проблемите директно, като войник, какъвто бях на времето, а не като терорист, изпращайки послания чрез трети лица, които не са замесени. Тъкмо затова държа да видя със собствените си очи доказателства за вина — това е гаранция, че си имам работа именно с виновника, а не с някой невинен, който няма нищо общо със случая.

За осемнайсет години липсата на такива доказателства на два пъти ме беше възпирала. Първия път ме пратиха да елиминирам брата на някакъв редактор на вестник, публикувал статии за корупция в избирателния район на известен политик. Втория път трябваше да премахна бащата на някакъв банкиер реформатор, проявил прекомерно усърдие в разследването на лошите кредити на поверената му институция. Бих се съгласил да действам директно с редактора или реформатора, ако ме бяха наели за това, но клиентите ми очевидно бяха решили да вървят по заобиколни пътища, което е в разрез с принципите ми. Разбира се, те вече не са ми клиенти.

Аз не съм наемник, въпреки че някога бях точно такъв. И макар в известен смисъл животът ми наистина да е непрестанна служба, вече не съм и самурай. Най-същественото за самурая е не просто да служи, а и да бъде верен на господаря си, на делото, което е по-важно от самия него. Беше време, когато горях от преданост, време, когато бях запален от самурайската етика, почерпена от популярните романчета и комиксите от японското ми детство. Бях готов да умра в името на избрания от самия мен суверен, Съединените щати. Но подобна сляпа

и неотплатена преданост не може да трае дълго и обикновено се стига до драматичен завършек, както беше при мен. Вече съм реалист.

Когато се изравних със „109“, изрекох:

— Минаваме.

Без да се навеждам към ревера или някаква друга глупост от този род. Предавателите са достатъчно чувствителни, за да се налага да правиш уж незабележими движения, които за тренираното око на противниковия отбор са като публична обява. Не че наоколо се мяркаше такъв, но човек винаги трябва да очаква най-лошото. Хари щеше да знае, че минавам покрай него, и да тръгне по петите ни само след миг.

Телефоните със слушалки вече се използваша масово и това правеше задачата ми по-лесна, отколкото беше на времето. Някога да вървиш сам и да си мърмориш под носа беше признак, че или си изкукуруигал, или си агент на разузнаването или на службите за сигурност. Днес не е нещо необичайно да видиш подобно поведение сред *кейтаите* — поколението на мобилните телефони.

В края на „Догензака“ светофарът светна в червено и тълпата се срути на петолъчното кръстовище пред гарата. По околните сгради неистово блестяха ярки неоновии надписи и огромни видеомонитори. Скърцайки със скоростите, през кръстовището пропълзя дизелов камион, тромав като шлеп в мътна река, а високоговорителите му бълваха някаква какофония от патриотични песни с десняшки уклон, чийто шум за миг заглуши звъна на велосипедите, предупреждаващи пешеходците да освободят пътя. Уличен търговец със стичащи се по лицето му вадички пот лавираше с количката си през тълпата, а след него се носеше миризма на задушена риба и ориз. Бездомник без възраст, може би бивш чиновник, загубил работата си в края на осемдесетте, когато балонът се пръсна, дремеше прислонен до уличен стълб, безчувствен от алкохола и безнадеждността към бушуващата около него буря.

Кръстовището на „Догензака“ си е такава и денем, и нощем, а в най-оживените сутрешни часове при зелен сигнал на светофара над триста души едновременно слизат от тротоара, а още двацет и пет хиляди са се устремили нататък. Оттук насетне всички ще се движат с притиснати рамене, ще подпират с гърди гърбовете на предните. Аз ще съм по-близо до Кавамура, на не повече от пет крачки, което значи, че

между нас ще има поне двеста души. Знам, че той има карта и няма да му се наложи да си купува билет от автомата. Ние с Хари сме се снабдили с билети предварително и ще можем да минем през вратичките веднага след него. Впрочем, служителите така или иначе няма да забележат — в натоварените сутрешни часове пълчищата пътници буквално ги зашеметяват. Можеш да покажеш всичко, дори и бейзболна карта, и пак ще минеш.

Сигналът на светофара се смени и тълпите се устремиха една към друга като в батална сцена от исторически филм. Някакъв невидим радар, който според мен само токийците притежават, предотврати сблъсъка на човешките маси насред улицата. Наблюдавах Кавамура, който тръгна по диагонал към гарата, и го последвах. Докато минавахме покрай гишето на служителя, между нас имаше петима души. Сега трябваше да стоя близо до него. При спирането на влака щеше да настъпи истински хаос — отвътре щяха да се изсипят пет хиляди пътници, а още толкова щяха да чакат отвън, пресовани като сардели, и да търсят с поглед най-удобната позиция. Чужденците, свикнали да мислят за японците като за учтиви и възпитани хора, сигурно никога не са пътували по линията Яманоте в пиковите часове.

Човешкият поток се устреми нагоре по стълбите към перона и звуците и миризмите на гарата като че още повече настървиха тълпата. Повлечени от нея, подминахме току-що слезлите от влака и се добрахме до перона, за да видим как вратите се затварят и затискат чанти и нечий причудливо щръкнал лакът. Бяхме стигнали будката в средата на перона, когато последният вагон ни подмина и само след миг от него нямаше и следа. Следващият влак щеше да пристигне след две минути.

Кавамура се тътреше някъде в центъра на перона, а аз гледах да не попадам в килватера му. Той се озърташе във всички посоки, но дори и да беше забелязал Хари или мен, нямаше да се разтревожи. Половината от хората, чакащи влака, току-що бяха минали по „Догензака“.

Вече долавях тътена на следващия влак, когато Хари премина покрай мене с бърснещ полет като реактивен изтребител над командната вишка на самолетоносач и с едва доловимо кимване ми даде да разбера, че оттук нататък ще действам сам. Бях му казал, че ще ми трябва само докато Кавамура се качи на влака — както правеше

винаги при предишните ни проследявания. Хари си беше свършил работата по обичайния безупречен начин, помагайки ми да се приближа максимално до целта, и сега по план трябваше да слезе от сцената. Щях да му се обадя по-късно, когато приключех със соловата си изява.

Хари си мисли, че съм частен детектив и само следя тези хора, за да събирам сведения. За да замаскирам високата смъртност сред проследяваните от нас обекти, често го карам да следи хора, които не ме интересуват, но ми осигуряват известно прикритие с факта, че продължават да се радват на добро здраве и след това. Когато е възможно, гледам да не му казвам името на обекта, та да не се натъква прекалено често на некролози на познати хора. Но някои от нашите обекти все пак имат навика да умират в края на проследяването, а Хари е любознателно момче. Досега не ме е питал, което е добре. Харесва ми да гледам на него като на вложение, а не като на бreme.

Доближих се още повече до Кавамура — един от всичките пътници, опитващи се да заемат удобна позиция за влака. Това беше най-деликатната част от операцията. Ако направех грешка, той щеше да ме запомни и тогава нямаше да е лесно да го доближа втори път.

Бръкнах в джоба на панталона си и докоснах управлявания от микропроцесор магнит с размер и тегло горе-долу на монета от двайсет и пет цента. От едната страна той беше покрит със син вълнен плат като на костюма, в който беше облечен Кавамура. Ако се наложеше, щях да го отлепя и отдолу да остане сиво — другият любим цвят на Кавамура. Обратната страна на магнита беше с лепкаво покритие.

Извадих го от джоба си и го прикрих с длан, за да не го видят околните. Трябваше да изчакам удобен момент, докато нещо отвлече вниманието на Кавамура. Достатъчно беше и нещо съвсем дребно. Може би докато се качваме на влака. Отлепих восьмичната хартия на гърба на магнита и я пуснах в левия си джоб.

Влакът се появи в дъното на перона и се устреми към нас. Кавамура извади от вътрешния джоб на самото си мобилен телефон и започна да набира някакъв номер.

Сега е моментът! Промъкнах се незабелязано край него, лепнах магнита на гърба на самото му, точно под лявата плешка, и се отдалечих на няколко крачки.

Кавамура говори само няколко секунди, прекалено тихо, за да чуя нещо сред шума на скърцащите спирачки, и пъкна телефона в левия си вътрешен джоб. Чудех се на кого ли е звънял. Всъщност нямаше значение. Само след две, най-много три спирки всичко щеше да е свършило.

Влакът отвори вратите и избълва нов човешки поток, който постепенно изтъня, и тогава чакащите от двете страни редици се люшнаха напред и се вляха вътре, сякаш всмукани от гигантски вакуум. Хората продължаваха да се тъпчат във вагона, напук на предупрежденията, че вратите се затварят, и човешката маса все повече набъбваше, докато не се запълни и последната пролука. Не се налагаше да се хващаме за пръчките, защото нямаше къде да паднем. Вратите се затвориха, вагонът се люшна напред и влакът потегли.

Бавно издишах и завъртях глава наляво, после надясно. Костите на врата ми изпукаха. Усетих как с приближаването на финалния миг и последните остатъци от безпокойство ме напускат. Така беше всеки път. Като момче живях известно време недалеч от един град, прорязан от тесни канали. На места се образуваха вирове, в някои от които можеше да се скача от околните скали. Много от децата постоянно го правеха и като ги наблюдавах, не ми се виждаше толкова високо. Но когато за пръв път се изкачих на една такава скала и погледнах надолу, се вцепених — не можех да повярвам, че височината е толкова зашеметяваща. Ала другите деца ме гледаха. И тогава разбрах, че не е важно колко съм уплашен, че няма значение какво може да се случи — трябваше да скоча и някакъв инстинкт изключи съзнанието ми за всичко, освен за простичкото мускулно усилие на скока. Нямах никакви мисли, никакви представи за бъдещето отвъд тези няколко стремителни крачки. Дори, помня, ми мина през ума, че няма значение дали ще остана жив, или ще умра.

Кавамура стоеше до вратата в единия край на вагона, на около метър от мен, и се държеше за хоризонталната пръчка над главата си. Сега трябваше да съм близо до него.

Беше ми наредено цялата работа да изглежда като естествена смърт. Това ми беше специалността и именно затова непрекъснато прибягвах до моите услуги. Хари се беше добрал до медицинското досие на Кавамура в Университетската болница „Джикай“, от което ставаше ясно, че има заболяване, наречено пълен сърдечен блок, и все

още е жив единствено благодарение на пейсмейкъра, поставен преди пет години.

Обърнах се с гръб към вратата, което беше донякъде нарушение на токийския пасажерския етикет, но не исках някой англоговорещ да види надписите на екрана на джобния ми компютър. Бях го снабдил с програма за кардиологично тестване, от онези, които лекарите използват при поставянето на пейсмейкър. Освен това можеше да праща инфрачервени лъчи към контролния магнит. Единствената разлика между моето устройство и тези на кардиолозите беше в умаления размер и липсата на кабели, плюс факта, че аз не бях полагал Хипократова клетва.

Компютърът ми вече беше включен на режим „sleep“, така че зареди мигновено. Погледнах дисплея. „Параметри на сърдечната дейност.“ Натиснах клавиша Enter и надписът се промени. Имаше две опции — „Прагово тестване“ и „Сензорно тестване“. Избрах първата и се появи колонката на параметрите — честота, продължителност, амплитуда. Избрах честотата и бързо нагласих пейсмейкъра на долната граница — четиридесет удара в минута, после се върнах назад и избрах продължителност на импулса. Екранът показва, че пейсмейкърът е настроен да подава импулс с времетраене 48 милисекунди. Намалих времето, колкото беше възможно, и преминах към амплитудата. Беше й зададена стойност 8.5 волта и аз започнах да намалявам постепенно с по половин волт. Бях намалил с два волта, когато екранът светна. „Намалили сте амплитудата на устройството с два волта. Сигурни ли сте, че искате да продължите?“ Натиснах „Да“ и продължих, като повтарях същата операция на всеки два волта.

Влакът спря на станция Йойоги и Кавамура слезе. Тук ли беше крайната му спирка? Това щеше да бъде проблем — инфрачервените лъчи на компютъра ми бяха с ограничен обseg и нямаше да е лесно едновременно да задавам командите и да го следвам. „По дяволите, само още няколко секунди!“, помислих си, канейки се да тръгна след него. Той обаче просто пропусна слизащите и отново се качи, следван от още няколко души, които чакаха на перона. Вратите се затвориха и отново потеглихме.

На поредните два волта екранът ме предупреди, че съм близо до минималните стойности и е опасно да ги намалявам повече.

Пренебрегнах предупреждението и намалих с още половин волт, като при това погледнах Кавамура. Той не беше променил положението си.

Когато стигнах един волт и се опитах да продължа, светна надпис: „Достигнахте минималната стойност. Сигурни ли сте, че искате да въведете командата?“ Отговорих с „да“. Компютърът обаче не мирясваше: „Въведохте минималната стойност. Моля, потвърдете.“ Отново отговорих с „да“. Той замря за секунда, после на екрана се появи нов надпис с удебелен шрифт: Недопустима стойност. Недопустима стойност.

Затворих капака на устройството, но не го изключих. То щеше да се рестартира автоматично. Винаги имаше вероятност да се получи засечка първия път и исках да съм сигурен, че ако се наложи, ще мога да повтора операцията.

Но не се наложи. Влакът вече спираше на станция Шинджуку, когато Кавамура залитна към застаналата до него жена. Вратите се отвориха и останалите пътници се изсипаха навън, но той остана на мястото си, стиснал с една ръка желязната пречка над главата си, а с другата притискаше до гърдите си плика с плодовете, докато хората го заобикаляха. Видях го как се завъртя обратно на часовниковата стрелка и гърбът му опря в стената до вратата. Устата му беше отворена и това му придаваше донякъде изненадан вид. Бавно, почти плавно той се свлече на пода. Видях как един от пътниците, които се бяха качили на Йойоги, се наведе да му помогне. Мъжът, към четиридесет и пет годишен западняк, толкова висок и слаб, че ми напомни за копие, и някак аристократичен с очилата си без рамки, разтърси Кавамура, но той вече нямаше нужда от помощ.

— Дайджобу десу ка? — попитах, промушвайки ръка под гърба на Кавамура, уж да му помогна, но всъщност търсех магнита. Той добре ли е? Попитах на японски, защото имаше твърде голяма вероятност чужденецът да не ме разбере и това щеше да сведе общуването ни до минимум.

— Уакаранай — промърмори той. Не знам. Потупа посиняващите бузи на Кавамура и отново го разтърси — малко грубичко според мен. Значи говореше японски. Но нямаше значение. Напипах края на магнита и го отлепих. Кавамура беше готов.

Заобиколих ги и слязох на перона. Зад мен насрещният поток тутакси се вля във вагона. Преди да се отдалеча, надникнах през най-

близкия прозорец и се слисах — чужденецът пребъркваше джобовете на Кавамура. Първата ми мисъл беше, че иска да го обере. Приблжих се до прозореца, но напирещата тълпа ги скри от погледа ми.

Изпитах желание да се кача обратно, но това щеше да е глупаво. Пък ѝ беше късно. Вратите вече се затваряха. Видях как запират в нещо, може би чанта или нечий крак, после леко се отвориха и отново се затвориха. Беше ябълка, която падна на релсите под отминаващия влак.

От Шинджуку се прехвърлих на линията Маранучи в посока Огикубо — най-западната част на града, вече извън метрополията. Искях да направя последен „тур за засичане на наблюдение“, преди да се свържа с клиента си и да му докладвам за резултатите от операцията „Кавамура“. Така щях да се движа срещу сутрешния поток, което щеше да улесни задачата ми.

„Тур за засичане на наблюдение“ си е точно това, което си представяте — обиколка, чиято цел е да накара преследвача да се разкрие. Естествено, тази сутрин с Хари бяхме взели всички възможни предпазни мерки, но това, че по пътя към Шибуя нямах опашка, не означаваше, че никой не се е лепнал за мен след това. На Шинджуку тълпата е толкова гъста, че след теб могат да вървят десет души и пак да не ги забележиш. И обратното, практически невъзможно е да следваш незабелязано някого на дълъг празен перон с множество входи и изходи. Пътуването до Огикубо ми предлагаше именно това спокойствие, от което се нуждаех в момента.

В разузнаването има практика, когато един шпионин иска да осъществи връзка с местен агент, но прекомерната предпазливост на последния прави срещата невъзможна, двамата да избират тайник, чрез който да обменят информация. Агентът поставя микрофиш в хралупата на някое дърво или между страниците на рядко търсена книга в обществената библиотека, а шпионинът минава по-късно и го прибира. Двамата никога не се появяват едновременно на едно и също място.

С интернет е по-лесно, а и по-сигурно. Клиентът пуска кодирано съобщение в някой сайт за обяви, електронният еквивалент на хралупата. Аз го изтеглям от някой телефонен автомат и го дешифрирам, когато намеря за добре. И така нататък.

2.

Обменът на съобщения е доста проста работа. Име, снимка, лични сведения, служебни контакти. Номер на банкова сметка, инструкции за трансфера. Напомняне за трите „без“, на които особено държа: без жени и деца, без замесване на невинни, без дублиращи изпълнители на една и съща поръчка. Телефонът се използва чак когато работата е свършена и тъкмо това беше причината за обиколката ми през Огикубо.

Използвах един от автоматите на перона да се обадя на свързката си в Либерал-демократическата партия — мазник на име Бени, вероятно съкращение от Бенихана или нещо подобно. Бени говори свободно английски — предполагам, че е живял известно време в чужбина. С мен предпочита английския, вероятно защото той звучи по-твърдо в някои отношения, а Бени се изживява като твърдо копеле. А може жаргонът му да е резултат от дълга и изтощителна диета с холивудски гангстерски филми.

Естествено, никога не се бяхме срещали, но разговорите ни по телефона стигаха да развия определена антипатия към този тип. Представях си го много живо като един от армията безделници на държавна служба, човек, който се опитва да реши проблема си с наднорменото тегло, като пробягва три пъти седмично по няколко десетминутни мили на тренажора в някоя безумно скъпа фитнес зала, лъщяща от хром и огледала, където климатиците и успокояващите звуци от телевизорите не позволяват клиентът да се потиска от излишни неприятни емоции. Той беше от онези мъже, които се перчат с марков гел за коса, предназначен да скрие напредващата плешивина, защото малките неща в крайна сметка не разоряват, и спестяват от немачкаеми ризи и вратовръзки с помпозния етикет „Истинска италианска коприна!“, купени в чужбина от някоя разпродажба, поздравявайки се с изгодната покупка на такава качествена стока. Те си позволяват някои малки западни луксове като писалки „Монблан“ например — талисмани, предназначени да им вдъхнат увереност, че са по-отворени към света от хората, които ги командват. Да, познавах този

тип. Дребен изпълнител на заповеди, куриер, разсилен, който не знае какво е да си изцапаш ръцете с черна работа, неспособен да направи разлика между една истинска усмивка и любезно извитите устни на бар дамите, които му помагат да се освободи от йените си срещу разредено уиски „Сънчъри“, докато той ги отегчава с намеците си в какви „големи неща“ е въввлечен, но, естествено, не може да ги обсъжда публично.

След обичайния обмен на предварително уговорените невинни фрази, предназначени да укрепят доверието помежду ни, изрекох:

— Работата е свършена.

— Радвам се да го чуя! — заяви той с фалшивата си лаконичност на мъжко момче. — Някакви проблеми?

— Нищо особено — отвърнах след известна пауза. Спомних си за типа от влака.

— Нищо? Сигурен ли си?

Знаех, че това до нищо няма да доведе. По-добре да премълча, което и направих.

— Добре — наруши мълчанието той. — Знаеш как да ме откриеш, ако имаш нужда от нещо. Каквото и да е.

Бени се опитва да се държи с мен като с агент от разузнаването. Веднъж дори предложи да се срещнем. Казах му, че ако се срещнем лице в лице, то ще е, за да го убия, и е по-добре да си го спести. Той се засмя, но срещата така и не се състоя.

— Имам нужда само от едно — казах, намеквайки за парите.

— Утре, както винаги.

— Става.

Затворих и автоматично избърсах слушалката и бутоните, в случай че са проследили разговора и пратят някого да снесе отпечатъци, колкото и минимална да бе вероятността. Ако имаха достъп до военните досиета от Виетнам, а сигурно имаха, веднага щяха да ме идентифицират като Джон Рейн, а никак не ми се искаше да научават, че старият им познайник отпреди двайсет и повече години, когато за пръв път се върнах в Япония, е тайнственият им наемник.

На времето работех за ЦРУ — дължах го на връзките си от Виетнам — и се грижех „средствата за подпомагане“ да достигнат до нужния получател в средите на управляващата партия, която още

тогава беше ЛДП. ЦРУ провеждаше тайна програма за подпомагане на консервативни политически елементи — част от антикомунистическата политика на американското правителство и естествено продължение на отношенията, създадени по време на следвоенната окупация, а ЛДП с огромно удоволствие изпълняваше ролята си срещу солидни суми в зелено.

Аз всъщност си бях чиста проба търговски пътник, но бях в прекрасни взаимоотношения с един от онези, които се възползваха от щедростта на Чичо Сам — тип на име Миямото. Един от сътрудниците на Миямото, подрастен от малкия си дял от питата, заплашваше да вдигне врява, ако не му дадат повече. Миямото беше бесен — неговият човек вече беше използвал тази тактика и беше измъкнал доста кръгла сума. Това си беше чиста проба алчност. Миямото ме попита дали мога да направя нещо по въпроса срещу петдесет хиляди долара, като обеща, че „няма да има въпроси“.

Предложението ме заинтересува, но исках да се подсигурия. Казах на Миямото, че аз лично не мога да направя нищо, но мога да го свържа с подходящия човек.

Този „подходящ човек“ се превърна в моето второ аз и след време взех мерки да унищожа отпечатъците на истинския Джон Рейн. Освен всичко останало, вече не използвам рожденото си име и всичко свързано с него, подложих се и на пластична операция, за да придам на позакърнелите си японски черти по-азиатски вид. Сега и косата ми е по-дълга, за да се различава от тогавашната ми почти войнишка прическа. Очилата с метални рамки, малък компромис пред възрастта и последиците от нея, ми придават учен вид, който няма нищо общо с предишното ми войнишко излъчване. Днес приличам повече на японски интелектуалец, отколкото на някогашния мелез с командоска школовка. Не съм виждал познатите си от периода си на търговски пътник повече от двайсет години и гледам да стоя настрана от ЦРУ. След номера, който ни погодиха на мен и на Лудия Джейк в Бу Доп, бях щастлив да ги изхвърля от живота си.

Миямото ме свърза с Вени, който работеше с хората в ЛДП със същите проблеми като неговия. Проблеми, които аз можех да реша. Известно време работех и с двамата, но преди десетина години Миямото се пенсионира и скоро след това умря спокойно в леглото си. Оттогава Вени е най-добрият ми клиент. Правя три-четири акции

годишно за него или за някого от ЛДП, представляван от него, и прибирам еквивалента на сто хиляди долара в йени. Знам, че звучи като обир, но и разходите ми са големи: оборудване, множество квартири и истински, но губещ консултантски бизнес, на който дължа присъствието си в данъчните регистри и легитимността си.

Бени. Чудех се дали знае нещо за случката във влака. Споменът за чужденеца, ровещ из джобовете на падналия Кавамура, беше дразнещ като заседнала между зъбите люспа и аз час по час се връщах към него, очаквайки просветление. Какво беше това, случайно съвпадение? Може би онзи тип търсеше документ за самоличност. Не е най-добрият начин да окажеш първа помощ на човек, който посинява от недостиг на кислород, но хората без опит нерядко реагират ирационално в стресова ситуация, а да гледаш как някой умира пред очите ти, определено си е стрес. Или пък е бил свързка на Кавамура и се е качил на влака, за да му предаде или да получи нещо. Може да са имали уговорка да направят размяната в движение, в претъпкания влак. Кавамура се обажда на свързката си от Шибуюя точно преди да се качи на влака и казва: „Аз съм в третия вагон отзад напред, качвам се.“ И свързката се качва на гара Йойоги. Да, напълно е възможно.

Малките съвпадения постоянно ме съпътстват в работата ми. Те започват от мига, в който се захванеш да изучаваш човешкото поведение — когато тръгнеш след някой средностатистически човек и го следваш през целия му средностатистически ден, подслушваш разговорите му, изучаваш навиците му. Плавните очертания, които виждаш от разстояние, отблизо започват да се накъсват и да се диплят като нишките на тъкан, гледани под микроскоп.

Някои от обектите ми са замесени в незаконни дела и там нивото на съвпадения е особено високо. Следил съм хора, които се оказват в същото време и под полицейско наблюдение. Това е една от причините методите ми на следене да не отстъпват на техните. Често повтаряща се тема са любовниците, а понякога дори и паралелни семейства. Един обект, когото се готвех да премахна, ме слиса, като се хвърли под влака и ми спести труда. Клиентът беше във възторг и не можеше да се начуди как съм се изхитрил да инсценирам самоубийство на претъпкан с хора перон.

Имах чувството обаче, че Бени знае нещо, и тъкмо това не ми позволяваше да забравя за малкото съвпадение. Ако имах как да

разбера дали не е нарушил едно от трите ми неписани правила, дублирайки наблюдаващия Кавамура екип, щях да го намеря и да го накарам да си плати. Но нямаше начин да го установя със сигурност. Трябваше да сложа случая в папката с етикет „висящ“, за да се почувствам малко по-добре.

Парите пристигнаха на другия ден, както беше обещал Бени, и още девет дни изминаха мирно и тихо.

На десетия ден ми се обади Хари. Каза ми, че звъни приятелят ми Коичиро и че във вторник около осем ще бъде с компания в „Галери Ку Шу“ в Шииджуку, та да отида, ако имам време. Отговорих, че звучи страхотно и ще се опитам да се отбия. После изброих пет заведения назад в раздел „Ресторанти“ на токийските „Жълти страници“ и установих, че срещата ни е в „Лас Чикас“. Оставаше само да извадя пет дни от датата и пет часа от времето.

Обичам да си правя срещите в „Лас Чикас“, защото почти всички посетители идват откъм „Аояма-дори“ и е достатъчно да се наблюдават идващите от срещуположната посока, пък и преди да стигнат входа, хората задължително минават през малък вътрешен двор. Ресторантът е заобиколен от криволичещи алеи, плъзнали в десетина различни посоки, без скришни местенца, където някой би се затаил да чака. Аз познавам добре алеите — държа да знам разположението на всяко едно място, където прекарвам повече време. Бях сигурен, че ако някой поиска да се приближи до мен, никак няма да му е лесно.

Храната и обстановката също са добри. Както менюто, така и хората са коктейл между Изтока и Запада — индийски ориз джира и белгийски шоколад, красавица с гарвановочерни коси и високи монголски скули и блондинка направо от фиордите, смесица от множество езици и акценти. „Лас Чикас“ по някакъв непостижим начин успява да е едновременно ултрамодерен и изключително уютен.

Пристигнах в ресторанта два часа по-рано и зачаках, като си сръбвах чай с мляко — специалитета, с който заведението с право се слави. Не е хубаво да отиваш последен на срещата. Не е учтиво. Пък и намалява шансовете ти да си тръгнеш.

Малко преди три видях Хари да се задава по улицата. Той ме забеляза чак когато влезе в ресторанта.

— С гръб към стената, както винаги — бяха приветствените му думи.

— Харесва ми гледката — отвърнах невъзмутимо. Малко хора обръщат внимание на тези неща, но аз го бях научил, че трябва да си отваряш очите, когато влизаш някъде. Хората, които седат с гръб към вратата, са цивилни. Онези, които заемат стратегическите места, могат да притежават или усет, или школовка, затова заслужават повече внимание.

Срещнах Хари преди пет години в Ропонги, където се беше забъркал в каша с няколко пияни американци от морската пехота. Беше в един бар, където си убивах времето преди уговорена по-рано среща. Хари е малко странен тип — понякога дрехите му стоят така, сякаш ги е отмъкнал от първата срещната сергия, и има навика да се блещи в онова, което го е заинтригувало, без да се усеща. Тъкмо това блещене беше привлякло вниманието на „квадратните глави“ и един от тях на висок глас заплашваше да натика „тия лупи“ в японския задник на Хари, ако не си намери нещо друго за гледане. Хари тутакси се подчини, но този явен признак на слабост още повече настърви американците. Когато излязоха след него, за мен беше ясно, че Хари си няма и представа какво ще се случи, затова също го последвах. Не мога да понасям побойниците — наследство от детството ми.

Както и да е, вместо с Хари тъпоглавците трябваше да се разправят с мене и работите се развиха далеч не така, както ги бяха планирали. Хари ми беше благодарен.

Оказа се, че той притежава някои полезни умения. Каза ми, че е роден в Щатите от родители японци и говори еднакво добре и двата езика, а летните ваканции прекарвал при японските баби и дядовци извън Токио. Завършил колеж в Щатите и записал аспирантура по приложна математика и криптография. Там обаче се забъркал в неприятности — проникнал в университетски файлове, за които един от преподавателите му по криптография се хвалел, че са непробиваеми за хакери. Имал си някакви разправии и с ФБР — оттам успели да установят, че е влизал в системата на Националната администрация по спестяванията и кредитите и на някои други финансови учреждения. Влиятелни хора от средите на Агенцията за национална сигурност чули за хакерските му похождения и му уредили работа във Форт

Мийд, та да може да изчисти досието си от натрупалите се закононарушения.

Хари останал в Агенцията няколко години, като през това време осигурил достъп на новите си работодатели до държавните и корпоративни системи за сигурност по целия свят и междуременно изучил най-черните от всички черни компютърни магии на АНС. В средата на деветдесетте се върнал в Япония, където започнал работа като консултант по сигурността на информацията в една от най-големите консултантски компании. Оттам, разбира се, му направили пълно проучване, но чистото му досие и магията на свръхсекретната проверка за благонадеждност на АНС дотолкова заслепили новите му работодатели, че пропуснали да забележат най-важното за стеснителния млад мъж с хлапашко излъчване.

Това, че Хари бил закоравял хакер. АНС му омръзнала, защото независимо от техническите предизвикателства, с разрешението и одобрението на правителството можел да върши всичко. В новата му работа било тъкмо обратното — имало правила и етични норми, които трябвало да спазва. Хари никога не правел защита на система, без да си остави вратичка, която да използва, ако случайно му хрумне. Проникнал във файловете на собствената си фирма, за да открие уязвимите места на клиентите ѝ, от които се възползвал без угризения. Хари е изкусен като ювелир и безскрупулен като разбойник.

Още от самото начало започнах да го уча на сравнително почтените страни на работата си. Той е от хората, които трудно намират общ език с околните, и е във възторг от факта, че съм се сприятелил с него, дори може да се каже, че благоговее пред мене. И ми е предан, което е доста полезно.

— Какво става? — попитах, след като го изчаках да се настани.

— Две неща. За едното мисля, че знаеш, а за другото не съм сигурен.

— Слушам.

— Първото е, че Кавамура явно е получил сърдечен пристъп същата онази сутрин, когато го следяхме.

Отпих глътка от чая си.

— Знам. Стана точно пред мен във влака. Неприятна работа.

Дали наистина се вглеждаше в лицето ми по-внимателно от обикновено, или само така ми се струваше?

— Видях некролога в „Йомиури“ — каза той. — Дъщеря му го е пуснала. Погребението е било вчера.

— Не си ли малко млад да четеш некролозите, Хари? — попитах, като го гледах над чашата.

Той сви рамене.

— Знаеш, че чета всичко. Нали за това ми плащаш?

Вярно беше. Хари винаги беше в течение на всичко и имаше усет как да измъкне ценна информация от хаоса.

— А второто какво е?

— По време на погребението някой е влязъл с взлом в апартамента му. Помислих си, че може да си ти, но реших за всеки случай да ти кажа.

— Как разбра? — попитах възможно най-безизразно.

Той измъкна сгънат лист от джоба си и го побутна към мен.

— Напирах един доклад на Кейсаучо.

Кейсаучо е Японската национална полицейска агенция, местното ФБР.

— Господи, Хари, има ли нещо, до което да не можеш да се добереш? Направо си невероятен!

Той небрежно махна с ръка.

— Това беше просто Соса, разследването. Защитата им е плачевна.

Не намерих за нужно да му казвам, че за защитата на Соса съм изцяло съгласен с него. Аз самият от години бях запален читател на файловете им.

Разгърнах листа и прегледах набързо съдържанието му. Първото, което прикова вниманието ми, беше името на човека, изготвил доклада: Ишикура Тацухико. Тацу. Кой знае защо, не бях изненадан.

Познавах Тацу от Виетнам, където беше пратен от Японския съвет за обществена сигурност и разследване, един от предшествениците на Кейсаучо. Притиснато от ограниченията на следвоенната конституция с нейния член девети, японското правителство нямаше друга възможност, освен да прати няколко души наблюдатели, които да му донасят за обстановката. Тацу беше командирован във Виетнам за шест месеца със задачата да праща сводки за оказваната от КГБ помощ за Виетконг. Тъй като говорех японски, получих нареждане да му помогна да навлезе в обстановката.

Тацу беше нисък, с набита фигура, която с възрастта щеше да се закръгля все повече, и кротко лице, зад което се криеше изключително силна и волева натура. Това личеше от начина, по който излъчваше гърди и навеждаше глава напред, сякаш възпиран от невидима юзда. Беше разочарован от неутралитета на следвоенна Япония и се възхищаваше от избора ми да стана командос. Аз, от своя страна, бях привлечен от скритата тъга в очите му, която по някакъв странен начин ставаше по-забележима, когато се усмихваше и особено когато се смееше на глас. Той рядко говореше за семейството си и за двете си дъщери, затова пък го правеше с нескрита гордост. Години по-късно научих от общ познат, че е имал и син, най-малкият, умрял при обстоятелства, за които Тацу никога не говореше, и разбрах откъде иде тази болка.

Когато се върнах в Япония, известно време се срещаме, но аз се отдръпнах, след като влязох в досег с Миямото и Бени. Не бях виждал Тацу, откакто промених външността си и преминах в нелегалност.

Което беше добре, защото от докладите на отдела му бях разбрал, че Тацу си има любима теория: ЛДП плаща на наемен убиец. В края на осемдесетте той беше стигнал до заключението, че твърде много ключови свидетели в случаи за корупция, твърде много финансови реформатори, твърде много млади кръстоносци срещу съществуващото политическо статукво умират от „естествена смърт“. И беше нарисувал доста стройна картинка, в чийто център стоеше тайнствена фигура, твърде силно наподобяваща моя милост.

Колегите на Тацу бяха убедени, че вижда призраци, и упоритостта, с която настояваше за разследване на един въображаем според тях заговор, с нищо не допринасяше за служебното му издигане. От друга страна, тази упоритост му осигуряваше донякъде защита от същите тези сили, които се надяваше да разкрие, защото никой не искаше да потвърди догадките му, помагайки му да умре внезапно от „естествена смърт“. Тъкмо обратното — вероятно много от враговете на Тацу се надяваха той да живее дълъг и спокоен живот. Но и другото беше вярно — че тутакси ще променят позицията си, ако Тацу се добере твърде близко до истината.

Досега това не се бе случило. Аз обаче познавах добре Тацу. Във Виетнам той беше овладял основните положения на контраразузнаването по време, когато дори началниците му не можеха

да се ориентират в сводките за местоположението и числеността на виетконгските сили, и напук на статута си на информатор беше разработил оперативни канали. Вместо да си живее спокойно в някоя вила и да пише докладите си оттам, той беше предпочел действието в бойна обстановка.

Веднъж сподели с горчивина след порядъчно количество изпито саке, че началниците му се ужасявали от тази негова ефективност и упорито не обръщали внимание на докладите му. В крайна сметка упоритостта и куражът му отидоха нахалост. Надявах се този опит да го е научил на нещо.

И в същото време бях сигурен, че това не може да стане. Тацу беше истински самурай и щеше да служи докрай все на същия господар, независимо колко пъти този господар го пренебрегваше и дори оскърбяваше. Преданата служба беше за него най-висшето достойнство.

За Кейсацучо беше съвсем необичайно да разследва обикновен взлом. Изглежда нещо беше привлякло вниманието на Тацу към смъртта на Кавамура или към онова, което беше правил приживе. Имах усещането, че старият ми другар по оръжие ме гледа през огледално стъкло — вижда зад него сянка, но не знае чия, — и се радвах, че от доста години вече съм извън полезрението му.

— Не е нужно да ми казваш дали си знаел — прекъсна размишленията ми Хари. — Наясно съм с правилата.

Чудех се колко точно мога да му кажа. Исках ли да науча повече, уменията му можеха да ми бъдат от полза. От друга страна, никак не ми се искаше да научава твърде много за естеството на моята работа. Той и така вече се беше приближил до истината повече, отколкото трябва. Да вземем например името на Тацу под този доклад. Хари със сигурност щеше да го използва в търсенето си из мрежата и рано или късно щеше да се добере до конспиративните му теории, а оттам да направи връзката с мен. Естествено, доказателства нямаше да открие, но много от късчетата на мозайката щяха да се наместят.

Докато си седях така в „Лае Чикас“ и пийвах чай, трябваше да призная, че Хари може да се превърне в проблем. Тази мисъл ме огорчи. „Господи! — помислих си. — Ставаш сантиментален!“

— Не знаех — изрекох най-сетне. — Случаят е по-особен — не виждах какво пречи да му кажа за непознатия във влака и го направих.

— Ако бяхме в Ню Йорк, щях да допусна, че е бил джебчия — заяви Хари.

— Отначало и аз си помислих така. Но джебчия в Токио не е кой знае каква кариера за бял. Много изпъква.

— А ако просто се е възползвал от случая?

Поклатих глава.

— Малко хора могат да бъдат толкова безскрупулни и хладнокръвни. Не ми се вярва някой от тях да се е оказал случайно до Кавамура точно в този момент. Мисля, че е бил свързката му и е трябвало да направят размяна.

— Защо според теб Кейсаучо ще разследва обикновен жилищен обир?

— Не знам — отвърнах, макар че участието на Тацу ме навеждаше на някои мисли. — Може би заради служебното положение на Кавамура или заради неотдавнашната му смърт... Нещо такова. Поне аз бих заложил на тази теория.

Той ме погледна внимателно.

— Искаш ли да се поразровя?

Трябваше да оставя нещата, както си бяха. Но вече ме бяха изигравали. Мисълта, че това може да се случи отново, нямаше да ми позволи да заспя. Дали Бени наистина не беше пратил дублиращ екип да следи Кавамура? Реших, че няма да е зле Хари да провери.

— Така или иначе ще го направиш, или греша? — попитах.

Той примигна насреща ми.

— Така е, не мога да си надвия.

— Рови тогава. Кажи ми, ако откриеш нещо. И се пази, не блей.

Предупреждението се отнасяше еднакво и за двамата.

3.

Предупреждението към Хари да се пази ми напомни за Джими Къхуун, най-добрия ми приятел от училище, но онзи Джими, който беше, преди да се превърне в Лудия Джейк.

С Джими се записахме заедно в армията, когато бяхме едва седемнайсетгодишни. Тогава вербувачът ни каза, че ще ни трябва разрешението на родителите.

— Виждате ли онази жена отвън? — попита той. — Дайте ѝ двайсетачка и я питайте дали ще се подпише като ваша майка.

Жената се съгласи. По-късно разбрах, че по този начин си изкарва прехраната.

С Джими се запознахме в известен смисъл благодарение на сестра му Диърдри. Тя беше красива тъмнокоса ирландска роза и от малкото хора, които се отнасяха добре с мен, странното и непохватно момче, каквото бях тогава. Някакъв идиот беше казал на Джими, че я харесвам, което си беше самата истина, разбира се, и Джими беше решил, че не му е по вкуса някакъв тип с дръпнати очи да се навърта около сестра му. Беше по-голям от мен, но се бих с него, без някой от двамата да излезе победител. Оттогава той започна да ме уважава и ми стана съюзник срещу драйдънските побойници. Първият ми истински приятел. С Диърдри започнахме да се срещаме, а онези, които досаждаха на Джими по този повод, си патеха жестоко.

Преди да заминем, ѝ казах, че щом се върна, ще се ожения за нея. А Диърдри отвърна, че ще ме чака.

— Грижи се за Джими — помоли тя. — Няма да му е лесно.

С Джими заявихме на вербувача, че искаме да служим заедно, и той обеща да го уреди. Не знам дали имаше някаква заслуга, възможно беше просто да е излъгал, но стана както искахме. Двамата преминахме обучение към специалните подразделения във Форт Браг и се озовахме в една и съща част, съвместна програма на военните и ЦРУ, наречена Група за изследване и наблюдение, или ГИН. Името си беше чист майтап, неуспешен опит на някой идиот бюрократ да

придаде на организацията прилично звучене. Със същия успех можеш да кръстиш питбул Теменужка.

Задачата на ГИН беше да извършва тайни разузнавателни операции и саботажни в Камбоджа и Лаос, понякога дори и в Северен Виетнам. Екипите бяха сформирани от ПДР — съкращение от Патрули за далечно разузнаване. Трима американци и деветима местни от така наречените Граждански отбранителни отряди, или ГОО. Тези последните обикновено бяха наемници кхмери, вербувани от ЦРУ, по-рядко монтаняри. Трима души влизаха в джунглата за една, две, понякога три седмици, без връзка с командването за подпомагане на армията във Виетнам.

Ние бяхме каймакът на каймака, малобройни и бързи, и като безмълвни призраци се промъквахме през джунглата. Всички подвижни части на оръжията ни бяха облепени с лепенки и привързани за заглушаване на шума. Толкова често действахме през нощта, че виждахме в тъмното. Дори не използвахме лосион против комари, защото противникът го надушваше. Бяхме професионалисти.

Действахме в Камбоджа по времето, когато Никсън публично се биеше в гърдите, че уважава неутралитета ѝ. Ако действията ни излезеха наяве, той щеше да бъде принуден да признае, че е лъгал не само обществеността, но и Конгреса. Така че мисията ни беше не просто тайна, самото ни съществуване се отричаше на всички нива. На някои от акциите тръгвахме буквално с голи ръце, без каквото и да било американско оръжие и оборудване. Друг път се налагаше да се откажем от поддръжка по въздуха от страх някой пилот да не бъде свален и пленен. Когато изгубехме някого от нашите, семейството му получаваше телеграма, че е загинал „на запад от Дак То“, „недалеч от границата“ или нещо от този род, също толкова мъгляво.

Началото беше както си му е редът. Преди да заминем, си говорехме какво можем и какво не бива да правим. Бяхме се наслушали на какви ли не истории. Всички бяхме чували за Ми Лай. И бяхме решени да запазим хладнокръвие, да бъдем професионалисти. С други думи, да запазим невинността си. Като си помисля за това сега, иде ми да се изсмея.

Джими получи прякора Лудия Джейк, защото заспа насред първата ни престрелка. Иззад линията на гората ни връхлитаха трасиращи снаряди и всички се бяхме прилепили към земята и

стреляхме по хората, които дори не виждахме. Това продължи часове, защото не можехме да извикаме помощ по въздуха — ние просто не биваше да сме там, където бяхме. Насред престрелката Джими каза: „Майната му!“ и задряма. Всички решиха, че номерът е страхотен. После му казваха: „Ти си луд, пич, направо си луд!“, а той отвърна: „А, много съм си добре!“ И оттогава Джими стана Лудия Джейк. Съмнявам се, че някой, освен нас двамата знаеше истинското му име.

Джими не само се държеше като луд, и видът му беше такъв. При една катастрофа с мотоциклет още в училище едва не бе изгубил едното си око. Лекарите успяха да го наместят, но не можаха да го фокусират успоредно със здравото и Джими винаги имаше вид на човек, който гледа някъде встрани, докато говори с някого. „Разноглед съм“, обичаше да казва той, когато уловеше някого да го разглежда крадешком.

В училище Джими беше доста общителен, но във Виетнам някак притихна, през цялото време тренираше и гледаше много сериозно на работата си. Не беше едър, но хората се бояха от него. Веднъж в един бар някакъв тип от военната полиция с немска овчарка се опита да му направи забележка, че се държи неприлично. Джими не го погледна, сякаш изобщо не беше забелязал присъствието му, вместо това се втренчи в кучето. Между тях като че премина нещо, някакъв животински сигнал, и кучето заскимтя и се сви. Полицаят се втрещи и мъдро реши да махне с ръка на цялата работа, а случката стана част от ширещата се вече легенда за Лудия Джейк, от когото се боят дори полицейските кучета.

Ала в джунглата нямаше по-добър от него. Той беше като животно, с което можеш да си говориш. Хората се притесняваха от разногледите му очи, от навика му да мълчи с часове. Но когато звукът на хеликоптерите, които ни подсигуряваха от въздуха, заглъхнаше в далечината, всеки искаше да е по-близо до него.

Спомените ме връхлетяха като пълчища от оживели трупове.

„Да се унищожат, значи да се унищожат! Ясно?“ „Вече няма дом за нас, Джон. Не и след онова, което направихме.“

„Майната му — рекох си за кой ли път. — Стореното — сторено.“

Трябваше да се поразсея и реших да послушам джаз в клуб „Алфи“. Джазът беше моето убежище от света още от времето, когато

бях шестнайсетгодишен и чух първата си плоча на Бил Еванс, а в този миг имах нужда точно от убежище.

„Алфи“ е от ония заведения, които наричат „райбу хаузу“ — клубове с жива музика. Малък клуб, в който гостуват триа и квартети и радват токийските любители на джаза. „Алфи“ е тъкмо каквото ми трябва — тъмен, тесен, с нисък таван и неочаквано добра акустика. Побира двайсет и пет — трийсет души и кани предимно многообещаващи млади музиканти. Клубът винаги е претъпкан и трябва резервация — един малък разкош, който животът ми в сянка не позволява. Аз обаче познавам тамошната мама-сан — тантуреста лелка с дебели къси пръстенца и търкаляща се походка, която може би някога е била изящна. Вече е минала възрастта за флирт, но въпреки това флиртува с мен и ме обича, защото отговарям на закачките ѝ. „Алфи“ щеше да бъде тъпкан, но това нямаше да е проблем за мама-сан, ако решеше да направи място за още един човек.

Тази вечер взех влака за Ропонги, където се намираше „Алфи“, като по пътя си направих обичайното подsigуряване със средна степен на бдителност. Както винаги, преди да изляза, изчаках перонът да се опразни. Никой не ме следваше и аз изкачих стълбите, за да се потопя във вечерта на Ропонги.

Ропонги е коктейл от най-пикантните местни и чуждоземни съставки, които могат да се срещнат в Токио, а сексът и парите му придават още по-пикантен привкус. Пълен е с „хостеси“ от Запада, които идват в Япония с идеята да станат модели, но се оказват забъркани в нещо съвсем различно — продават двусмислени разговори, а понякога и нещо повече на клиентите сисарари, разхождат се в изискани тоалети, на високи токчета, подчертаващи ръста им, с надменен вид, целящ да демонстрира успех и положение, но често издаващ по-скоро отчаяние; зашеметяващи японски момичета с бронзова от изкуствения загар кожа и коси с изсветлени кичури, пуснати свободно на гърба като крила на хищни птици, тръгнали на лов за богати гаджета, готови срещу обещанието за секс или просто заради възможността да ги видят с такива трофеи да им купят костюми на „Шанел“, чанти на „Вютон“ и други жадувани вещи; мургави чужденци, продаващи контролирани вещества, които може да са, а може и да не са това, за което ги представят; сбръчкани сводници, които дърпат минувачите и ги увещават да си изберат „компания“ от

албуми със снимки; хора, крачещи бързо и целеустремено, сякаш са тръгнали по неотложна работа, и такива, които се шляят, сякаш чакат появата на някоя знаменитост. Всичките гладни и търсещи плячка, цяла вселена от нагласени хищници и техните жертви.

„Алфи“ беше вляво от гарата, но в мига, в който стъпих на улицата, аз тръгнах надясно с намерението да заобиколя от задната страна. Свих по „Гайенхигаши-дори“, после по улицата, успоредна на „Ропонги-дори“, която ме изведе точно зад „Алфи“. Край мен профуча с рев червено ферари, реликва от годините на икономическия подем, когато ловците на трофеи се надпреварваха да купуват оригинали на импресионистите за милиони долари и имоти в Пебъл Бийч и други отдалечени места, за които само бяха чували; когато се разбра, че земята под Токио струва повече от тази в континентална Америка; когато новобогаташите празнуваха издигането си в луксозните барове на Гинза, поръчвайки бутилка след бутилка от най-хубавото шампанско за по хиляда долара, което разваляха с бучки захар и пиеха във високи тънки чаши, поръсени с четиринайсеткаратово злато.

Прекосих улицата и взех асансьора за петия етаж, като за последен път огледах обстановката, преди вратите да се затворят.

Както се очакваше, заварих тълпа от хора, които чакаха пред вратата, облепена с плакати от минали представления — някои нови, други вече избелели. Някакъв младеж в евтин костюм с европейска кройка и гладко зализана назад коса стоеше на входа и проверяваше резервациите.

— *Онамае ва?* — попита ме той, когато слязох от асансьора и се приближих. *Името ви?*

Казах му, че нямам резервация, и лицето му тутакси доби страдалческо изражение. За да му спестя неудобството да ми обяснява, че не мога да вляза, побързах да го осведомя, че съм стар приятел на мама-сан и искам да я видя. Дали не би могъл да я повика? Той се поклони и изчезна зад една завеса. След две секунди оттам се появи мама-сан. Видът ѝ беше крайно делови — без съмнение възнамеряваше да ме удостои с безукорно учтив, но твърд отказ по японски. Когато ме видя обаче, лицето ѝ светна в усмивка, от която очичките ѝ почти се скриха.

— *Джун-чан! Хисашибури не!* — поздрави ме тя, пригласяйки полата си с ръце.

Джун е галеното обръщение, което мама-сан ми е измислила от Джуничи — японското ми име, което на английски звучи като Джон. Аз ѝ се поклоних церемониално, но отвърнах на усмивката ѝ. Обясних ѝ, че минавам случайно и не съм имал възможността да си направя резервация. Очевидно клубът е пълен и не бих искал да притеснявам никого...

— *Тонде мо най!* — прекъсна ме тя. *Не говорете глупости!*

Мама ме бутна вътре, шмугна се зад бара и измъкна бутилката „Као Лила“, която криеше някъде отдолу, после грабна една чаша и с жест ми посочи мястото — малка масичка в ъгъла.

Поседна с мен за минутка, наля ми питие и ме попита дали си имам компания — понякога се случва да отида с още някого. Казах ѝ, че съм сам. Мама-сан се усмихна.

— *Ун га йоката не!* — Имам късмет!

Беше ми приятно да я видя. Не се бях вясвал в „Алфи“ от месеци, но тя помнеше къде стои моята бутилка. Един от малките трикове на мама-сан.

Масата ми беше близо до малката сцена. Помещението беше сумрачно, но окачените на тавана лампи осветяваха пианото в средата и дясната половина от сцената. Изгледът към входа не беше кой знае какво, но човек не може да има всичко.

— Липсвахте ми — казах на японски. — Кой ще свири тази вечер?

Тя потупа ръката ми.

— Една млада пианистка. Мидори Кавамура. Чака я бъдеще на звезда, даже в края на седмицата ще свири в „Блу ноут“, но един ден ще можете да кажете, че сте я чули за пръв път в „Алфи“.

Кавамура е често срещана фамилия в Япония и съвпадението не ми направи впечатление.

— Мисля, че съм чувал за нея, но не съм я слушал. Какво представлява?

— Чудесна е! Свири като разгневен Телониъс Мънк. И е професионалистка, не като някои от младежите, които ни гостуват. Горкичката, само преди десетина дни е изгубила баща си, но не отмени ангажимента.

Едва тогава фамилията ми направи впечатление.

— Съжалявам — изрекох бавно. — Какво се е случило?

— Във вторник сутринта е получил инфаркт точно на Яманоте. Кавамура-сан ми каза, че не било съвсем неочаквано — баща ѝ имал слабо сърце. Трябва да сме благодарни за всеки миг, който животът ни дарява, не е ли така? А, ето я и нея!

Мама-сан отново ме потупа по ръката и се стопи в полумрака. Обърнах се и видях Мидори и другите двама от триото да вървят бързо и съсредоточено към сцената. Поклатих глава, опитвайки се да осъзная случващото се. Бях дошъл в „Алфи“, за да избягам от Кавамура и всичко свързано с него, а вместо това се натъквах на призрака му. Трябваше да стана и да си тръгна, но щеше да изглежда подозрително.

А и в същото време имаше момент на любопитство, сякаш се връщах на мястото на причинена от мен катастрофа и не можех да си наложа да извърна глава.

Наблюдавах лицето на Мидори, която се настани зад пианото. Беше трийсет — трийсет и пет годишна, с коса до раменете, права и толкова тъмна, че блестеше под светлината на лампата. Беше облечена в блуза с къс ръкав, черна като косата ѝ, и ръцете и шията ѝ се открояваха с белотата си, сякаш плаваха във въздуха. Опитах се да видя очите ѝ, но успях да уловя само отблясък в светлината на лампите. Беше ги очертала с молив, но с това опитите ѝ за разкрасяване се изчерпваха. Явно не ѝ липсваше самочувствие. Пък и нямаше защо да ѝ липсва. Изглеждаше добре и сигурно го съзнаваше.

Усетих как публиката се напряга и се привежда напред. Мидори вдигна ръце над клавишите и за миг застина така. Чух тихия ѝ глас:

— Едно, две, едно-две-три-четири!

После пръстите ѝ докоснаха клавишите и залата оживя.

Свиреше „Моят мънс си тръгна“ — едно старо парче на Бил Еванс, а не нейна собствена композиция. Харесвах песента, харесваше ми и начинът, по който я свиреше тя. Имаше тръпка, която те кара не само да слушаш, а и да гледаш, но кой знае защо аз бях извърнал глава.

Изгубих собствения си баща, когато бях осемгодишен. Беше убит от някакъв десен в една от уличните демонстрации, разтърсващи Токио по времето, когато администрацията на Киши ратифицира Пакта за сигурност между САЩ и Япония през 1960 година. Докато беше жив, баща ми винаги се отнасяше към мен сякаш бяхме чужди, и аз усещах, че съм причина за някакво напрежение в отношенията му с

майка ми. Това обаче го осъзнах по-късно. А дотогава като всяко малко момче тайно плачех нощем, дълго след като него вече го нямаше.

Мама с нищо не ми помогна да го преодоля, макар че според мен правеше всичко по силите си. Тя била адвокат от Държавния департамент в окупирано Токио по времето на Макартър като върховен главнокомандващ на Съюзническите сили, част от сформирания от генерала екип, чиято задача била да изработи новата японска конституция и да въведе следвоенна Япония във века на Америка. Баща ми бил в екипа на премиера Йошида и отговарял за превода на документа и договарянето на изгодни за Япония условия.

Тяхната връзка, която излязла наяве скоро след подписването на конституцията през май 1947 година, скандализираща и двата лагера. И двете страни били убедени, че техният представител под завивката е направил отстъпки, до които не би могло да се стигне на масата за преговори. С кариерата на майка ми в Държавния департамент било свършено и тя останала в Япония като съпруга на баща ми.

Родителите ѝ скъсали с нея всякакви взаимоотношения заради този межкултурен и междурасов брак, който тя сключила въпреки забраната им, и майка ми в знак на протест срещу това принудително сирачество приела Япония за свой дом и научила японски достатъчно, та да си говори у дома с баща ми и мен. Със загубата му светът, който си беше изградила, рухна.

Дали Мидори е била близка с баща си? Може би не. Може да е имало несъгласие, дори ожесточени спорове по повод на избраната от нея кариера, която нищо чудно да му се е струвала несериозна. И ако е имало спорове, болезнени периоди на мълчание и мъчителни усилия за взаимно разбиране, дали в крайна сметка им се е удало да се помирят? Или са останали твърде много неща, които тя би искала да му каже, но вече няма тази възможност?

„Какво ти става, по дяволите? — помислих си. — Не те интересуват нито тя, нито баща ѝ. Вярно, привлекателна е и там е цялата работа. Хубаво, само че зарежи това.“

Огледах помещението. Всички като че бяха по двойки или с компания.

Исках да си тръгна, да намеря място, където няма да ме преследват спомени.

Но къде да намеря такова място?

Така че продължих да слушам. Усещах как нотите танцуват игриво около мен и се вкопчих в тях, за да ме измъкнат от унинието, което се надигаше като тъмна вълна у мен. Оставих се музиката да ме погълне и ръцете на Мидори сякаш се размиха над клавишите, а профилът ѝ се сля с косите. В полумрака и цигарения дим виждах като в мъгла как главите се клатят в такт, а пръстите отмерват ритъма върху чашите и масите. Ръцете на Мидори се стрелкаха все по-стремително, докато накрая рязко застинаха и след миг на мъртва тишина залата избухна в аплодисменти.

Мидори и триото ѝ се запътиха към малката маса, запазена за тях, а помещението се изпълни с шепот и приглушен смях. Мама-сан отиде при тях. Знаех, че не мога да се измъкна, без да се сбогувам с нея, но не исках да спирам до масата на Мидори. Освен това едно тръгване по никое време щеше да изглежда подозрително по ред причини. Нямах какво да се прави, трябваше да остана.

„Признай си — помислих си. — Искат ти се да останеш за втората част.“ Така беше. Музиката на Мидори беше успокоила обърканите ми чувства. Джазът винаги ми действаше по този начин. Мисълта, че ще остана още малко, не ме разстройваше особено. Щях да се насладя на втората част, да си тръгна тихо и да си спомням за тази вечер като за едно странно преживяване, оказало се в крайна сметка не дотам лошо.

„Чудесно. Само че стига с тези глупости за баща ѝ, а?“

С крайчеца на окоото видях мама-сан да се приближава към масата ми. Вдигнах поглед и ѝ се усмихнах. Тя се настани срещу мен.

— Е, какво ще кажете? — попита мама-сан.

Взех бутилката, чието съдържание беше значително намаляло от идването ми, и налях и на двама ни.

— Разгневен Телониъс Мънк, както самата вие казахте. Права сте, тя ще стане звезда.

Очичките ѝ се присвиха.

— Искате ли да се запознаете с нея?

— Би било чудесно, но тази вечер май съм в настроение да слушам, а не да говоря.

— И какво? Тя ще говори, а вие ще слушате. Жените харесват мъже, които ги слушат. Това е доста рядко явление, не мислите ли?

— Не вярвам да ѝ харесам.

Мама-сан се наведе към мен.

— Тя пита за вас.

По дяволите!

— А вие какво й казахте?

— Ако бях малко по-млада, не бих й казала нищо. — Мама-сан прикри устата си с ръка и се разтресе в безмълвен смях. — Само че вече съм много стара, затова й казах, че сте голям любител на джаза и неин почитател, и сте дошъл тук специално да я чуете.

— Много мило от ваша страна — изрекох с усещането, че губя контрол над положението и не знам как да го овладя.

Тя се облегна назад и се усмихна.

— Е? Не смятате ли, че трябва да й се представите? Тя иска да се запознае с вас.

— Вие просто ме будалкате. Нищо такова не е казала.

— Така ли? Тя ви чака, погледнете! — Мама-сан се обърна и махна на Мидори, която също помахаше в отговор.

— Недейте! — примолех се, но знаех, че няма къде да избягам.

Тя рязко се наведе към мен и усмивката й изчезна, както слънцето се скрива зад облак.

— Не ме поставяй в неудобно положение. Иди я поздрави.

Какво пък, майната му! И без това трябваше да пусна една вода.

Станах и се приближих до масата на Мидори. Усещах, че е забелязала приближаването ми, но с нищо не го показаше, докато не заставах пред нея. Едва тогава вдигна поглед, и очите й ме поразиха. Неразгадаеми, макар да гледаха право в мен, но не и безучастни или студени. Дори излъчваха някаква овладяна жар, нещо, което те докосва, но ти не можеш да докоснеш.

Тутакси разбрах, че мама-сан наистина ми е подложила динена кора, Мидори нямаше представа кой съм.

— Благодаря ви за музиката — изрекох, докато се чудех какво друго бих могъл да добавя. — Тя ме спаси от нещо.

Басистът, зашеметяващ с черните си дрехи, дълги бакенбарди и правоъгълни очила, изпръхтя и аз се запитах дали между тях има нещо. Мидори реагира с едва забележима усмивка, която трябваше да ми подсказва, че това вече го е чувала.

— *Домо аригато* — каза тя простичко и тази учтиво изречена благодарност беше отпращане.

— Не — казах, — наистина го мисля. Вашата музика е искрена — съвършената противоотрова срещу лъжата.

Аз самият не можех да си обясня какви ги дрънкам. Басистът поклати глава, демонстрирайки отвращение.

— Ние не свирим, за да спасяваме някого. Просто ни е приятно да го правим.

Мидори го погледна за миг и този поглед беше безстрастен и проникателен. Разбрах, че те двамата танцуват свой танц, чиито стъпки са им до болка познати, и басистът далеч не получава от него желаното удоволствие.

Майната му на басиста!

— Но джазът е като секса, нали? — обърнах се към него. — За да му се насладиш истински, са нужни двама.

Той направо се опули, а Мидори сви устни — може би се опитваше да скрие усмивката си.

— Радваме се, че сме ви спасили от нещо, щом така твърдите — изрече тя с глас, изразителен като кардиограма на покойник. — Благодаря.

За миг погледите ни се срещнаха и аз се опитах да разгадая нейния, но напразно. Сбогувах се и се шмугнах в тоалетната с размерите на телефонна кабина, където се замислих върху обстоятелството, че бях успял да оцелея в някои от най-жестоките боеве в Югоизточна Азия, в най-тежките сблъсъци в различни точки на света, но не бях успял да се изплъзна от капана на мама-сан.

Излязох от тоалетната и първото, което видях, беше доволната усмивка на мама-сан. Върнах се на масата си и само миг след това чух вратата на клуба да се отваря зад мен. Обърнах се да погледна кой влиза. Само след част от секундата отново гледах пред себе си. Годиците практика си казваха думата — същата онази практика, която ми помогна да скрия изненадата си, преди да се е изписала на лицето ми.

Беше непознатият от влака. Същият, когото бях видял да пребърква Кавамура.

4.

На ключодържателя си имам комплект от най-необичайни приспособления, в това число няколко примитивни шперца, които непосветеният би могъл да вземе за клечки за зъби, и изпилено зъболекарско огледалце. В последното можеше да се гледа без какъвто и да било проблем, особено ако се облегнеш на лакът и си подпреш главата с ръка.

От тази позиция можах да видя как новодошлият убеждава в нещо намръщената мама-сан. Тя без съмнение му казваше, че не може да остане, защото помещението и без това е претъпкано и няма места. Видях как той бръкна в джоба на сакото си и извади портфейл, който отвори под носа на мама-сан. Тя огледа внимателно съдържанието му, усмихна се и с великодушен жест му посочи стената в дъното. Непознатият се насочи нататък и си намери място, където да застане.

Какво ли беше използвал, та да я умилостиви? Удостоверение от службата, която издава лицензите за алкохол? Полицейска значка? Наблюдавах го през цялата втора част, но той си стоеше облегнат на стената и видът му не издаваше нищо.

Представлението свършваше и трябваше да взема решение. Бях почти сигурен, че е дошъл заради Мидори, но исках да го погледам още малко и ако мога, да разбера още нещо за него. От друга страна, ако имаше някаква връзка с Кавамура, той може би се досещаше, че сърдечният пристъп е изкуствено предизвикан, и бе възможно да си спомни, че ме е видял във влака. Вероятността беше малка, но, както обичаше да казва Лудия Джейк, пропуските се наказваха жестоко. Някой можеше да разбере как изглеждам сега и прикритието на анонимността, което така грижливо си бях изработил, вече нямаше да ми послужи.

Освен това, ако останех да наблюдавам срещата му с Мидори, нямаше да мога да го последвам, когато си тръгне. Щеше да се наложи да вляза с него в малкия асансьор на „Алфи“, който побираше само петима, или да тичам по стълбите с надеждата да го изпреваря, но

тогава той неизбежно щеше да ме забележи. А ако излезеше преди мен, тълпите от пешеходци на „Ропонги-дори“ щяха да го отнесат.

Колкото и да не ми се искаше, трябваше да си тръгна пръв. Когато аплодисментите след втората част стихнаха, непознатият се насочи към сцената. Няколко души се изправиха и се засуетиха наоколо, и аз ги използвах като прикритие, за да стигна незабелязан до изхода.

Междувременно успях да върна бутилката с остатъците от питието на мама-сан, като се стараех да стоя с гръб към сцената, и ѝ благодарих още веднъж, че ме е пуснала да вляза без резервация.

— Видях ви да говорите с Кавамура-сан — подметна тя. — Толкова ли беше трудно?

— Не — усмихнах се аз. — Мина много добре.

— Защо си тръгвате толкова рано? И без това идвате рядко.

— Ще трябва да се поправя. Но тази вечер имам други планове.

Тя сви рамене, може би разочарована, че машинациите ѝ бяха дали толкова малък ефект.

— Между другото — подметнах, — кой беше този гайджин, който дойде преди втората част? Видях ви да се разправяте.

— Репортер. Пишел статия за Мидори, затова му позволих да остане.

— Репортер? Това е страхотно! От кое издание е?

— Някакво западно списание, не му запомних името. Това е добре за Мидори. Тя наистина ще стане звезда — още веднъж я потупах по ръката на сбогуване. — Лека нощ, пак ще се видим.

Слязох по стълбите, пресякох „Ропонги-дори“ и зачаках в отсрещния супермаркет „Мейдия“, като си давах вид, че разглеждам колекцията от шампанско. Я виж ти — „Мое“ от 1988! Чудесно, но за трийсет и пет хиляди йени не си струва. Разглеждах етикета и същевременно наблюдавах през витрината.

По навик огледах и всички останали места, където би могъл да застане човек, ако чака някой да излезе от „Алфи“. В някоя от паркираните до тротоара коли, но трудно можеш да разчитаеш, че ще намериш място, така че тази възможност почти отпаднаше. Или в телефонната кабинка до супермаркета, в която беше заседнал някакъв японец, подстриган на канадска ливада, с черно кожено яке и тъмни

очила. Бях го забелязал още при излизането от „Алфи“. Сега той още беше там и наблюдаваше входа отсреща.

Непознатият се появи след около четвърт час и тръгна по „Ропонги-дори“. Аз се забавих малко в очакване да видя реакцията на мъжа от телефонната кабина. И наистина, само след няколко секунди той окачи слушалката и тръгна в същата посока.

Излязох от супермаркета и свих наляво по тротоара. Мъжът от кабината вече пресичаше откъм страната на непознатия, без да си даде труд да стигне до пешеходната пътека. Действията му бяха съвсем аматьорски — беше окачил слушалката почти в мига, в който непознатият се появи, не сваляше очи от него, а сега пресичаше улицата, без да се прикрива. Пък и разстоянието помежду им беше твърде малко — нещо, което ми даваше възможност да ги следвам необезпокояван. За миг ми мина през ума, че японецът може да работи за непознатия, например като телохранител, но в такъв случай трябваше да е още по-близо, ако искаше да има някаква полза от него.

Двамата свиха по „Гайенхигаши-дори“, поддържайки дистанцията от десетина крачки. Аз пресякох улицата почти тичешком, защото светофарът вече светеше жълто.

„Това е пълна глупост! — помислих си. — Не си единственият, който го следи, а ако има още някой, току-виж се сдобили и със снимката ти!“

Представих си как Бени ме прави на глупак и праща втори екип да следи Кавамура. Все пак щях да рискувам.

Следвах ги така няколко пресечки и забелязах, че никой от двамата не си дава труд да провери кой върви зад гърба му. Непознатият като че хабер си нямаше, че някой може да го следи — не се обръщаше, не спираше, не използваше нито една от онези уловки, които биха принудили преследвача му да се разкрие.

В покрайнините на Ропонги, където тълпите започваха да оредяват, непознатият влезе в една от кафетериите на „Старбъкс“, започнали вече да изместват традиционния японски кисатен. Преследвачът му, неизменен като Полярната звезда, си намери нова телефонна кабина няколко метра по-нататък. Аз прекосих улицата и влязох в едно заведение, наречено „Пресен бургер“, поръчах си въпросния артикул и се настаних до прозореца. Видях как непознатият също си поръчва нещо в „Старбъкс“ и сяда на една от масите.

Мъжът от телефонната кабина сигурно беше сам. Ако работеше с още някого, логично би било да се махне и да му отстъпи мястото си, та да не го разкрият. Само че докато вървахме по улицата, не бях забелязал никого зад гърба си. Ако бяха екип и всички действаха така непредпазливо, със сигурност щях да ги забележа.

Седях си тихо и наблюдавах улицата и непознатия, който отпиваше от чашата си и час по час си гледаше часовника. Или имаше среща тук, или просто си убиваше времето, преди да тръгне на среща другаде.

Оказа се първото. След около половин час с изненада забелязах по улицата да се приближава Мидори, която търсеше с поглед нещо. Очевидно „Старбъкс“, защото влезе вътре.

Мъжът в кабината извади мобилен телефон, натисна бутон и приближи телефона до ухото си. Тъкмо така трябваше да се държи човек, застанал в телефонна кабина! Видях, че не набра номера, значи беше запааметен. Очевидно не се обаждаше за пръв път.

При приближаването на Мидори непознатият се изправи и се поклони официално. Хубав поклон, личеше си, че човекът не е в Япония от вчера и вероятно познава добре езика и културата на страната. Мидори също се поклони, но не толкова дълбоко и някак неуверено. Усетих, че не се познават добре. Срещата им в „Алфи“ сигурно беше първата.

Хвърлих поглед към мъжа в кабината. Той беше прибрал телефона си и запазваше същата позиция.

Непознатият покани с жест Мидори да седне, настани се срещу нея и направи движение към щанда, но тя поклати глава. Очевидно нямаше намерение да влиза в по-близки взаимоотношения с него.

Наблюдавах ги така десетина минути. Жестовете на мъжа станаха някак умолителни, докато стойката на Мидори ми се струваше все по-скована. Най-сетне тя се изправи, бързо се поклони и си тръгна. Непознатият отвърна на поклона ѝ, но много по-дълбоко и като че малко непохватно.

След кого да тръгна сега? Реших да оставя мъжът от телефонната кабина да реши.

Мидори излезе от „Старбъкс“ и тръгна по посока на Ропонги, а мъжът остана на поста си. Значи му трябваше непознатият, или поне му трябваше повече от нея.

Непознатият си тръгна малко след Мидори и се насочи към станция Хибия на „Ропонги-дори“. Мъжът от кабината и аз го последвахме в същия ред. Слязох с тях на перона, но на около един вагон разстояние и тримата се качихме на влака за Ебису. Заставах с гръб към тях, като наблюдавах отраженията им в стъклото. На Ебису те слязоха.

Миг по-късно ги последвах и аз с надеждата, че непознатият няма да тръгне към мен, но той направи точно това. Мамка му! Забавих крачка и спрях пред таблото с разписанието, но под такъв ъгъл, че никой от двамата да не вижда лицето ми.

Беше късно и на перона имаше само пет-шест души. Изчаках ги да изкачат стълбите и едва тогава тръгнах след тях, после ги оставих да се отдалечат на двайсетина метра, преди да изляза през изхода.

В покрайнините на Дайканяма, луксозно токийско предградие, непознатият се насочи към голям жилищен блок. Видях го да пъха ключ в ключалката на входната врата, която се отвори електронно и отново се затвори зад гърба му. Мъжът от кабината продължи още двайсетина крачки нататък, извади мобилния си телефон и проведе кратък разговор. После измъкна кутия цигари, запали и седна на тротоара.

Не, този тип не беше дружка на непознатия, както си бях помислил отначало, а го следеше.

Прикрих се в сянката на малък платен паркинг и зачаках. След около четвърт час по улицата с рев се зададе яркочервен спортен мотоциклет, явно специално пригоден да издава повече шум. Мотористът, в костюм със същия яркочервен цвят и с каска, спря пред мъжа от кабината. Онзи му посочи блока, където се беше скрил непознатият, качи се зад него и двамата с рев изчезнаха в нощта.

Сигурен бях, че непознатият живее в този блок, но в сградата сигурно имаше стотици апартаменти и нямаше начин да проверя за името. Предположих, че и изходите са поне два, така че нямаше смисъл да чакам. Останах в сянката, докато ревят на мотоциклета заглъхна, и едва тогава излязох от прикритието си и проверих адреса, после се насочих обратно към станция Ебису.

5.

От Ебису взех влака за Хибия, където щях да се прехвърля на линията за Мита и да се прибера у дома. Аз обаче никога не се прекачвам направо, преди да съм си направил проверката, затова излязох от метрото.

Влязох в един музикален магазин на „Цутая“ и се насочих към дъното, като от време на време спирах да погледна някой диск на рафтовете, от които можех да виждам вратата. Огледах набързо класическия отдел и се прехвърлих на джаза. Нещо ме накара да проверя дали Мидори има диск. Да, имаше. „Друг път“. На снимката тя беше застанала под една улична лампа в Шинджуку или някой също толкова неугледен район на Токио, със скръстени на гърдите ръце, а профилът ѝ се губеше в сянката. Фирмата не ми звучеше познато — някоя едnodневка вероятно. Мидори още не беше звезда, но мама-сан сигурно беше права — един ден щеше да бъде.

Понечих да върна диска на мястото му, но нещо ме спря.

„Господи — помислих си, — та това е само музика! Щом ти харесва, купи си я.“

Продавачът можеше да ме запомни, затова избрах още няколко диска с джаз и концерти на Бах и се насочих към касата. Избрах си тази с най-много клиенти и уморен, разсеян на вид касиер. Платих в брой. Най-много да запомнеше, че някой е купил няколко диска, но дали класика или джаз... Е, не че някой щеше да го пита.

Завърших огледа и се прибрах с дисковете в апартамента си в Сенгоку. Сенгоку е в най-североизточната част на града, недалеч от останките на Старо Токио, наричани от местните Шитамачи — Стария град. Кварталът е много стар, в голямата си част оцелял след голямото земетресение в Канто през 1923 година и бомбардировките през войната. В района няма нощни заведения, ако не се смятат *номия* — местните барове, няма и търговска част, така че пришълците са малко. Повечето му жители *едоко* — кореняци токийци, които живеят и работят във фамилните магазинчета и миниатюрните ресторанчета и

барове. „Сенгоку“ означава „хиляда камъка“. Не знам откъде идва, но винаги ми е харесвало.

Не бих го нарекъл дом, но никога не съм имал по-добър. След смъртта на баща ми майка ми ме отведе в Щатите. Вероятно тази загуба и всички сътресения в живота ѝ я бяха тласнали към родителите ѝ, които не по-малко от нея желаеха помирение. Установихме се в град Драйдън в северната част на щата Ню Йорк, където тя започна работа като учител по японски в близкия Корнелски университет, а мен ме записа в едно местно училище.

Драйдън беше бял, работнически град и моите азиатски черти и различният ми английски ме правеха любимец на местните побойници. Първите си практически уроци по партизанска война получих от драйдънското население — те ме преследваха на глутници, а аз нанасях контраударите, когато бяха сами и уязвими. Правилата на тази война ми бяха ясни години преди да се озова в Да Нанг.

Майка ми се ядосваше заради постоянните ми синини и ожулени кокалчета, но беше твърде заета с работата си в университета и опитите да се сближи отново с родителите си, за да се намеси. Повечето от тези години носталгията по Япония не спираше да ме мъчи.

Така че израснах като бяла врана и едва по-късно овладях изкуството на анонимността. В това отношение Сенгоку за мен е един вид аномалия. Избрах си този квартал още преди анонимността да ми стане проблем и останах единствено заради мисълта, че злото вече е сторено. Това е едно от онези места, където всички те знаят по име и си въобразяват, че познават и бизнеса ти. Отначало се чувствах неловко — всички те познават, всички се интересуват от теб. Даже си мислех да се преместя в западната част на града. Западно Токио си е Токио и няма нищо общо с Япония. Лъскаво, забързано и ново, претърпкано със замаяни от кофеин тълпи, отчуждено и анонимно. Можех да отида там, да се смеся с тълпата, да изчезна.

Но старият град като че крие някаква магия и не мога да си представя, че ще го напусна. Обичам да вървя вечер от станцията до апартамента си нагоре по малката търговска уличка с боядисани в зелено и червено къщи, които ѝ придават неизменно празничен вид, дори и в ранния сумрак на зимата. Тук са двойката японци на средна възраст, които държат малката бакалничка на ъгъла и ме поздравяват с

„Окаери насай!“ — Добре дошъл у дома! — вместо с обичайното „Кон бан ва!“ — Добър вечер — когато ме видят да се прибирам по тъмно. Тук е пълната усмихната старица, която държи видеотеката с голямата жълта табела и облепената с плакати витрина, чиято врата е винаги отворена, стига времето да позволява. При нея се намира всичко — от Дисни до най-долна порнография, а тя самата седи от обяд до десет вечерта в малкото си магазинче като някакъв доволен женски Буда и си гледа телевизорчето до касата. Тук е и Жената-октопод, която продава пържен октопод — *такояки* — от едно прозорче на старата си къща, а умората и годините са придали на лицето ѝ прилика със създаденията, с които се храни. Всяка вечер тя снове около печката си и си върши работата с отмерени, механични движения и неведнъж съм виждал съседските деца да пробягват с кикот пред къщата и да си подвикват: „Тако она! Ки о цукете!“ Жената-октопод! Внимавайте! Тук е и къщата на Ямада, учителя по пиано, от която в късните летни вечери се леят тихи лениви ноти и се сливат с тътрещите се стъпки на хората, които се връщат от *сенто*, местната обществена баня.

Тези няколко дни слушах с часове музиката на Мидори. Прибирах се от офиса си, слагах на котлона вода за *рамен* — спагети — и сядах на загасена лампа, потапяйки се в мелодията. Слушах и гледах през балконската врата тихите тесни улички на Сенгоку, долавях в тях миналото и чувствах, че то вече с нищо не ме заплашва.

С годините местните привички и ритуали, твърде ненатрапчиви, за да ги усетиш веднага, бяха проникнали в мен, бяха се слели с мен. Бях заразен, пропит от тях. Понякога ти се струва, че една малка крачка навън, отвъд сянката, не е прекалено висока цена за подобно удоволствие. Пък и да се открояваш, колкото и да е неизгодно в някои моменти, може да бъде и предимство в други. В Сенгоку няма място, където един непознат би могъл да се затаи и да чака жертвата си. И докато собствениците на магазинчетата не приберат стоката си от тротоарите и не спуснат ръждясалите щори, винаги има някой, който да не сваля поглед от улицата. Ако не си от Сенгоку, местните хора ще те забележат и ще се чудят какво правиш тук. А ако си от квартала — тогава пак ще те забележат, но по друг начин.

Какво пък, ще го преживея.

6.

Следващата седмица си уговорих среща с Хари в „Исан“ — собая, в която се чувствах сигурно. Трябваше да разреша тази малка загадка, но без негова помощ нямаше да се справя.

„Исан“ е стара дървена къща в Мегуро, на петдесетина метра от „Мегуро-дори“ и на пет минути път от станцията на метрото. Въпреки крайно непретенциозния си вид, заведението предлага най-добрите спагети *соба* в Токио. Но аз харесвам „Исан“ не само заради хубавата *соба*, а и заради един причудлив детайл, който винаги ме е забавлявал. На входа има гише „Загубени вещи“ и изложените предмети не са се променили през десетте години, откакто открих къщата. Понякога се чудя какво ли биха казали собствениците, ако изведнъж някой от клиентите възкликне: „Най-последно! Обувалката ми от костенурка! От години я търся!“

Една от миниатюрните келнерки ме отведе до ниска маса в малка стаичка, застлана с татами, и коленичи да вземе поръчката ми. Избрах *умебоши* — маринувани сливи — докато чакам Хари.

Той се появи десетина минути след мен.

— Не съм и разчитал пак да избереш „Лас Чикас“ — беше първата му реплика, докато оглеждаше стените с избелели надписи.

— Реших, че е време да видиш нещо и от традиционната Япония. Прекалено много време прекарваш в магазините за електроника в Акихабара. Искаш ли да опиташ нещо класическо? Препоръчвам ти *юзукири*.

Юзукири са спагети *соба*, подправени със сока на японски цитрусов плод, наречен юзу, и са един от специалитетите на заведението.

Келнерката се върна да вземе поръчката ни — два пъти *юзукири*. В това време Хари ме осведоми, че не е успял да изрови нищо поинтересно за Кавамура, само най-обща биографични данни.

— Цял живот е бил в Либерал-демократическата партия. Дипломирал се е в Токийския университет през 1960 година.

Политически науки. Оттам отива направо на държавна служба, заедно с останалите отличници — каймакът на курса, така да се каже.

— Щатите имат какво да научат от японците. Там вземат на държавна служба най-калпавите студенти. Все едно да сееш най-дребните зърна и да чакаш добра реколта.

— Работил съм с такива — подметна Хари. — Както и да е, Кавамура започва като административен мениджър на електронната индустрия в министерството на външната търговия и промишлеността. То работи с компании като „Панасоник“ и „Сони“, за да затвърди японските позиции на световния пазар, и в ръцете на Кавамура е съсредоточена твърде много власт за човек, който още няма трийсет. Следва повишение след повишение, изкачване по стълбицата, но нищо изключително. След МВТП е прехвърлен в Кенсецучо, старото министерство на строителството, и е заместник-министър на земята и инфраструктурата до сливането му с Кокудокоцушо.

Той замълча и прокара пръсти през щръкналата си коса, което с нищо не подобри вида ѝ.

— Слушай, това, което знам, са повече факти от биографията му. Трябва да съм горе-долу наясно какво търся, иначе може да се натъкна на нещо, но да го подмина.

— Не се престаравай, Хари. Просто виж какво може да се направи по въпроса.

Замълчах за миг, защото знаех, че ако продължа, поемам голям риск. Но загадката трябваше да бъде разрешена.

Разказах му какво съм видял в „Алфи“ и как съм проследил непознатия до апартамента му в Дайканяма.

Той поклати глава.

— Да попаднеш на дъщерята на Кавамура по този начин? Направо не е за вярване.

Вгледах се внимателно в него. Не бях сигурен, че ми е повярвал.

— *Секен уа семай йо* — казах. Светът е малък.

— Може да е карма — изрече той с неразгадаемо изражение.

Господи, какво ли знае малкият?

— Не знаех, че вярваш в кармата, Хари.

Той сви рамене.

— Смяташ ли, че това има връзка с разбиването на апартамента на Кавамура?

— Възможно е. Онзи тип във влака търсеше нещо, което е било у Кавамура и не е могъл да го намери. Затова е разбил апартамента му. Явно пак не е успял и си мисли, че това нещо е у дъщеря му, защото вещите на баща ѝ сигурно са у нея.

Келнерката ни донесе две юзукири. Без да каже дума, тя коленичи на татамито, сложи чиниите на масата и ги нагласи според някакво свое си вътрешно виждане, после се изправи, поклони се и се оттегли.

Когато свършихме с яденето, Хари се облегна на стената и се оригна гръмко и продължително.

— Никак не беше лошо — призна той.

— Знам.

— Ще те питам нещо. Ако не искаш, можеш да не ми отговаряш.

— Добре.

— Какво мислиш за всичко това? Защо си толкова притеснен? Не съм свикнал да те виждам такъв.

Понечих да му кажа, че го правя по поръка на клиент, но той нямаше да ми хване вяра.

— Някои неща, които стават, не се връзват с онова, което ми каза клиентът — рекох. — Това ме притеснява.

— Чак толкова ли?

Явно днес нямаше да се откача лесно от него.

— Това ми напомня за нещо, което ми се случи преди много време — и този път си беше самата истина. — Нещо, което не бих искал да се повтори. Да спрем засега дотук.

Той облегна лакти на масата.

— Добре, да приемем, че непознатият живее в онзи блок. В Дайканяма живеят много чужденци, но в същия блок едва ли са повече от десетина, така че имаме за какво да се заловим.

— Чудесно.

— Мама-сан ти е казала, че е репортер, нали така?

— Да, но това още нищо не значи. Показах ѝ е карта, но тя спокойно може да е била фалшива.

— Възможно е, но все пак е нещо. Ще се опитам да проверя чужденците, които живеят в блока, по регистрациите в Нюкан и ще видим дали някой от тях работи в медиите.

Нюкан, или Нюкокуканрикиоку, е японското имигрантско бюро към министерството на правосъдието.

— Добре, действай. И виж дали можеш да ми намериш адреса на момичето. Аз пробвах на сто и четири, но го нямаше.

Той се почеса по брадичката и се загледа надолу, сякаш се опитваше да скрие усмивката си.

— Какво? — попитах.

Хари вдигна поглед.

— Ти я харесваш.

— За бога, Хари...

— Мислел си, че ще те посрещне с разтворени обятия, а тя ти е дала пътя. Това си е предизвикателство и ти искаш пак да си опитаеш късмета.

— Хари, ти бълнуваш.

— Хубава ли е? Само това ми кажи.

— Няма да ти доставя това удоволствие.

— Значи е хубава. И ти харесва.

— Прекалено много *манга* четеш — подметнах. Така наричат дебетите, често пълни с еротични намеци евтини комикси, които са толкова популярни в Япония.

— Да, така е — потвърди той.

„Господи — помислих си, — той наистина чете тези боклуци и аз го засегнах.“

— Стига, Хари, наистина имам нужда от помощта ти, за да разбера какво става. Онзи тип от влака беше сигурен, че Кавамура има нещо у себе си, затова го пребъркваше. Само че не го е намерил — това е ясно, иначе нямаше да разпитва Мидори. Кажи ми сега: у кого са вещите на Кавамура, в това число и дрехите, с които беше облечен тогава?

— У Мидори, по всяка вероятност — сви рамене той.

— Точно така. Тя е най-сигурната следа за момента. Намери ми сведенията и ще излезем от задънената улица.

До края на обяда си говорихме за други неща. Не му казах нищо за диска. И без това си беше направил един куп изводи.

7.

На другия ден получих писмо от Хари, който беше използвал предварително уговорен цифров код, за да ми каже, че ми е пратил нещо в сайта за обяви. Предположих, че е адресът на Мидори, и не останах разочарован.

Тя живееше в малък жилищен комплекс, наречен Хараюку Баденто Хайцу — Зелените хълмове Хараюку, — в сянката на изящните сводове на олимпийския стадион от 1964 година „Кендзо Танге“. Хари беше установил, че няма автомобил, регистриран в токийската служба по превозните средства, което означаваше, че разчита на влаковете — наземните на японските железници, които можеше да вземе от гара Хараюку, или подземните от Мейджиджингу-мае или Омотесандо.

Проблемът беше, че се намираха в различни посоки и вероятността да използва едните или другите беше равна. Така че аз нямах за какво да се заловя и ми оставаше единствено да си избира удобно място за наблюдение и да чакам.

„Омотесандо-дори“, където са разположени станциите на метрото, е позната като „токийската Шан-з-Елизе“, макар че за повечето хора, които не са били в Париж, тя е просто дълъг булевард с магазини и брястове от двете страни. Множеството бистра и кафенета са проектирани в парижки стил, което ще рече, че можеш да си седиш и с часове да наблюдаваш минувачите, така че можеш да убия час или два в чакане, без да привлека нечие внимание.

При всички положения, освен ако не ми се усмихнеше късметът, щях да прекарам няколко ужасно отегчителни дни в чакане и гледане. Хари обаче беше измислил нововъведение, което ме спаси — начин да превърнеш дистанционно телефона в микрофон.

Методът действа само при дигитални апарати с високоговорител, при които връзката може да се осъществи и без вдигане на слушалката. Звукът е малко глух, но все пак се чува. Хари беше предвидил следващия ми ход и беше проверил телефона на Мидори. Можехме да действаме.

На следващия ден, събота, пристигнах в десет сутринта на „Омотесандо-дори“, екипиран с миниатюрно приспособление, което щеше да активира телефона на Мидори, и мобилен телефон, през който щях да слушам. Седнах на малка маса, гледаща към улицата, и поръчах еспreso на отегчената сервитьорка. Докато наблюдавах рядката сутрешна тълпа, натиснах бутона на устройството и чух слабо съскане, което ми подсказа, че имам връзка. А иначе други шумове нямаше. Не ми оставаше нищо, освен да чакам.

Недалеч от кафенето работеше бригада строителни работници, които поправяха уличното платно. Четирима мъже бъркаха и отмерваха чакъла — двойно повече, отколкото бяха нужни, но якудза, японската мафия, е тясно свързана със строителната индустрия и държи работниците да имат работа. Правителството, което се радва на всяка форма на трудова заетост, ѝ помага в това. Така безработицата остава в поносими за обществото граници и машината не спира.

Като заместник-министър на Кокудокоцушо бащата на Мидори вероятно е отговарял за повечето големи строителни проекти в цяла Япония. И е бил много навътре в нещата. Нищо чудно, че някой е желаел преждевременната му кончина.

Двама мъже на средна възраст с черни костюми и вратовръзки — погребалните одежди в съвременна Япония — излязоха от кафенето и отвън ме лъхна миризмата на горещ асфалт. Тя ми напомни за детството ми в Япония, когато в края на лятото майка ми ме водеше в училище за първия учебен ден. По това време на годината улиците като че постоянно се ремонтираха и за мен тази миризма все още носи спомена за побоите и отритването.

Понякога имам чувството, че животът ми е разделен на сегменти. Аз бих ги нарекъл „глави“, но парчетата са така накъсани, че им липсва напълно последователността на повествованието. Първият сегмент свършва със смъртта на баща ми — събитие, разтърсило моя предсказуем и сигурен свят, за да го замени с уязвимост и страх. И още едно прекъсване — когато получих кратката военна телеграма с известието, че майка ми е мъртва и мога да ползвам отпуск за погребението. Заедно с майка си аз изгубих своя емоционален център на тежестта, далечния си морален наставник, и бях обзет от едно ново и ужасяващо усещане за свобода. Камбоджа беше следващото скъсване, още една стъпка навътре в мрака.

Интересно, че никога не съм гледал на времето, когато майка ми ме отведе от дома в Щатите, като на вододел — нито тогава, нито сега. Бях чужд и на двете места и преместването само затвърди това положение. Пък и последвалите придвижвания във времето и пространството не бяха с нищо по-различни. Десет години след погребението на Лудия Джейк скитах по земята като наемник и предизвиквах боговете да ме унищожат, но оцелявах, защото част от мен вече беше мъртва.

Воювах на страната на ливанските християни в Бейрут, после ЦРУ ме прати да обучавам муджахидините в Афганистан във войната срещу Съветите. Бях свършеният кандидат — с боен опит и дълга история на наемник, която позволяваше на правителството да си измие ръцете с мен, ако се наложи.

Откакто се помня, все воювам, а времето преди това ми се струва някак призрачно, като в мъгла. Войната е отправната точка, от която подхождам към всичко друго. Тя е единственото, което познавам. Знаете ли онази будистка притча? „Един монах се събудил, след като сънувал, че е пеперуда, и се запитал дали не е пеперуда, която сънува, че е човек.“

Малко след единайсет чух раздвижване в апартамента на Мидори. Стъпки, после шум на течаща вода, вероятно душът. Спомних си, че тя работи нощем, логично беше да става късно. Минаваше дванайсет, когато чух входната врата да се затваря и езичето на бравата да щраква. Най-сетне беше излязла!

Платих двете кафета, които бях изпил, и излязох на „Омотесандо-дори“, откъдето се насочих към гара Хараюку. Искях да стигна по-скоро пешеходния надлез. Това щеше да ми осигури добра позиция за наблюдение, но в същото време и аз щях да съм изцяло открит, така че не биваше да се мотая.

Бях пресметнал добре времето. Бях чакал не повече от минута на надлеза, когато я видях да се задава откъм апартамента си и да тръгва по „Омотесандо-дори“. Не беше никак трудно да я проследя.

Косата ѝ беше вързана на опашка, а очите ѝ бяха скрити зад тъмни очила. Беше облечена в тесен черен панталон и черен пуловер с остро деколте и вървеше бързо и уверено. Трябваше да призная, че изглежда добре.

„Стига вече! — наредих сам на себе си. — Няма никакво значение как изглежда.“

Мидори носеше пазарска торбичка от „Мълбъри“, прочутите английски производители на кожени изделия. Те имаха магазин в Минами Аояма и ми хрумна, че тя може би отива да върне някоя покупка.

На „Аояма-дори“ Мидори свърна в „Пол Стюарт“. Можех да вляза след нея и уж случайно да я срещна, но бях любопитен къде още се кани да иде и реших да я изчакам. Влязох в отсрещната галерия „Фуше“ и започнах да разглеждам няколко картини, които ми даваха възможност да наблюдавам улицата. Тя се появи след двайсетина минути с торбичка на „Пол Стюарт“ в ръка.

Следващата ѝ спирка беше в „Никол Фархи“. Този път я чаках на Цветната борса „Аояма“, разположена на долния етаж на „Ла Миа“. Оттам тя продължи по някакви странични улички, като от време на време се отбиваше в разни бутици, докато накрая излезе на „Кото-дори“ и тръгна направо. Следвах я на отсрещния тротоар. Тя явно беше решила да направи кръг до апартамента си, но все още носеше онази торбичка от „Мълбъри“.

Ако наистина смяташе да връща нещо, имах възможност да стигна там пръв. Това беше рисковано, защото ако тръгнеше в друга посока, щях да я изгубя. Но ако бях пресметнал правилно и я чаках в магазина, срещата ни щеше да изглежда далеч по-естествена и нямаше да събуди съмненията ѝ.

Използвах влизането ѝ в поредния магазин, за да я изпреваря и да се шмугна в „Мълбъри“. В мъжкия отдел казах на продавачката, че само гледам, и започнах да разглеждам изложените куфарчета.

Пет минути по-късно Мидори влезе в магазина, както се надявах, свали очилата си и отвърна на поздрава на продавачката с леко кимване. Без да я изпускам от око, вдигнах едно куфарче, сякаш да премеря тежестта му. С периферното си зрение забелязах как погледът ѝ се спря върху мен доста продължително, за да е случайно. Претеглих за последно куфарчето и вдигнах очи. Тя продължаваше да ме гледа, леко наклонила глава на една страна.

Примигнах, изобразявайки изненада, и се приближих към нея.

— Кавамура-сан — казах на японски, — каква приятна изненада! В петък ви слушах в „Алфи“. Бяхте изумителна.

Тя продължи да ме изучава още известно време, преди да отговори, и аз се поздравих, че ходът ми е успял. Сигурен бях, че тази интелигентна жена би погледнала скептично на всяко съвпадение и ако бях влязъл след нея, щеше неизбежно да заподозре, че съм я следил.

— Да, спомням си — изрече тя най-сетне. — Вие сте онзи, който смята, че джазът прилича на секса — и още преди да съм намерил отговор, продължи: — Не биваше да го казвате. Можехте да проявите малко човещина.

За пръв път можех да огледам тялото ѝ. Беше стройна, с дълги крайници — вероятно наследство от баща ѝ, чийто ръст толкова ме беше улеснил, докато го следвах по „Догензака“, Раменете ѝ бяха широки, в прелестен контраст с дългата изящна шия. Гърдите ѝ бяха малки и нямаше как да не забележа, че са твърде добре оформени. Кожата ѝ беше прекрасна — бяла и гладка на фона на тъмната блуза.

Погледнах в очите ѝ и усетих как обичайната ми заядливост се изпарява.

— Права сте — казах. — Съжалявам.

Тя притвори за миг очи и кимна.

— Хареса ли ви изпълнението?

— Възхитен съм. Имам диска ви и от много време исках да ви чуя на живо. Но работата ми е свързана с много пътувания и досега не бях имал тази възможност.

— Къде пътувате?

— В Америка и Европа най-вече. Консултант съм — тонът ми даваше да се разбере, че темата не ми е особено интересна. — Не е така вълнуващо като да си джаз пианист.

— Смятате, че да си джаз пианист е вълнуващо? — усмихна се тя.

Имаше природната дарба на следовател — да отговаря на въпроса с въпрос, подканяйки по този начин събеседника да се разкрие повече.

— Добре, да го кажем по-иначе — казах. — Не помня някой досега да ми е казвал, че консултирането е като секса.

Тя отметна глава и се засмя, без да си даде труд да прикрие устата си с ръка, както кой знае защо правят повечето японки, и аз отново бях поразен от необичайната ѝ самоувереност.

— Това ми хареса — заяви тя и кръстоса ръце на гърдите си.

Усмигнах ѝ се в отговор.

— Какво правите? Малко на пазар?

— Малко, А вие?

— И аз. Крайно време е да си купя ново куфарче. Ние, консултантите, трябва да правим добро впечатление. Виждам, че сте почитателка на „Пол Стюарт“. Мислех да се отбия там.

— Хубав магазин. Знам го от Ню Йорк и се радвам, че откриха филиал тук.

Вдигнах вежди.

— Колко дълго сте били в Ню Йорк?

— Известно време — отвърна тя със същата загадъчна усмивка, без да сваля поглед от мен.

„Костеливо орехче! — помислих си. — Предизвикай я!“

— И как сте с английския? — превключих на майчиния си език.

— Справям се криво-ляво — не пропусна да отвърне тя на удара.

— Искате ли да пийнем по кафе? — попитах с най-добрия бруклински акцент, който успях да докарам.

— Много автентично прозвуча — усмигна се отново тя.

— И предложението е такова.

— Нали щяхте да ходите в „Пол Стюарт“?

— Щях, но ожаднях. Били ли сте в „Цута“? Страхотно е и е съвсем наблизо, почти на „Кото-дори“.

— Не ми е познато — заяви тя, без да променя позата.

— Тогава трябва да се запознаете. Кояма-сан прави най-хубавото кафе в Токио. И докато го пиете, можете да слушате Бах и Шопен и да гледате навън към една чудесна тайна градина.

— Тайна градина? — това беше казано, за да печели време. — И кое ѝ е тайното?

Изгледах я мрачно.

— Кояма-сан казва, че ако ви кажа, ще трябва да ви убия. Затова по-добре да видите сама.

Явно я хванах натясно, но тя като че нямаше нищо против.

— А не е ли редно най-напред да науча името ви?

— Джуничи Фудживара — представих се, покланяйки се автоматично. Фудживара беше фамилията на баща ми.

Тя отвърна на поклона ми.

— Радвам се да се запознаем, Фудживара-сан.

— Хайде сега да ви запозная с „Цута“ — усмихнах се аз и тръгнахме.

Пътят до „Цута“ ни отне не повече от пет минути, които преминаха в неангажиращ разговор — колко се е променил градът и как ни липсват дните, когато булевардът пред парка Йойоги беше затворен за коли в неделя. Приятно ми беше да разговарям с нея, макар да си давах сметка, че това е странно, дори опасно.

Имахме късмет и една от двете маси в „Цута“ пред панорамния прозорец, гледащ към тайната градина, се оказа свободна. Когато съм сам, обикновено сядам на бара и наблюдавам как Кояма-сан свещенодейства, приготвяйки кафето, но днес атмосферата трябваше да предразполага към разговор.

Поръчахме си специалитета на заведението — силно тъмно кафе — и седнахме и двамата с лице към прозореца.

— От колко време живеете в Токио? — попитах, след като се настанихме.

— Всъщност цял живот. Когато бях малка, живях няколко години в чужбина, но съм израсла в Чиба. Като ученичка често идвах в Токио и се вмъквах в някой клуб да послушам джаз. После живях няколко години в Ню Йорк, учих в „Джулиард“. И се върнах в Токио. А вие?

— Като вас — цял живот насам-натам.

— И къде се научихте да поръчвате кафе с чист нюйоркски акцент?

Отпих глътка от горчивата течност, преди да отговоря. Не съм свикнал да споделям подробности от биографията си. Нещата, които бях правил и продължавах да правя, ме бяха белязали, както казваше Лудия Джейк, и макар белезите да са невидими за околните, аз никога не ги забравям. Вече не познавам близостта. Пък и едва ли вече тя е възможна и тази мисъл понякога кара сърцето ми да се свива.

Не бях имал истинска връзка в Япония от времето, когато ми се наложи да се потопя в сянката. Някоя и друга среща, но все повърхностни и нищо незначещи за мен. Тацу и още няколко приятели, с които вече не се виждам, се опитваха да ме запознаят с техни познати. Но докъде би могла да доведе такава връзка, щом двете най-важни неща, определящи живота ми, бяха табу и не можех да говоря за тях? Представете си такъв разговор: „Служил съм във Виетнам.“ „Как така?“ „Ами... защото съм наполовина американец. Мелез.“

Има няколко жени от *мизу шобай* — сенчестия бизнес, с които се срещам от време на време. Познаваме се вече доста дълго и отношенията не са поставени на чисто финансова основа — скъпите подаръци са заменили парите и дори има някои белези на взаимна привързаност. Всички те са убедени, че съм женен, и това ми помага да обясня някои мерки за сигурност, които съм принуден да вземам, както и честите ми изчезвания от хоризонта и нежеланието ми да споделям подробности от личния си живот.

Но у Мидори също имаше някаква сдържаност, която тя отчасти наруши, като ми каза за детството си. Знаех, че ако не ѝ отговоря със същото, нищо повече няма да науча от нея.

— Израснал съм и в двете страни — казах след дълга пауза. — Никога не съм живял в Ню Йорк, но често съм бил там и познавам местните говори.

Очите ѝ се разшириха.

— Израснал сте в Япония и в Щатите?

— Да.

— Как така?

— Майка ми е американка.

Почувствах как погледът ѝ стана по-напрегнат, сякаш търсеше да открие в чертите ми белезите на бялата раса. Те още си личат, ако знаеш какво да търсиш.

— Не ми изглеждате много... Искам да кажа, сигурно сте наследил повече от баща си.

— Това притеснява някои хора.

— Кое?

— Че приличам на японец, но всъщност съм нещо друго. Спомням си, когато за пръв път чух думата *айноко* — мелез. Чух я в училище и вечерта попитах баща ми какво значи. Той се намръщи и каза само: — *Тайшита кото най* — Нищо не значи.

Но много скоро отново я чух от *иджимеко* — училищните побойници, които използваха всеки удобен случай да ме напердасат, и направих връзката.

— Не знам как са другите хора — усмихна се тя. — За мен пресичането на две култури винаги е било особено интересно.

— Така ли?

— Разбира се. Погледнете джаза. Корените му са в черна Америка, но е проникнал в целия свят.

— Вие сте необичайно явление. Японците са повечето расисти — казвайки това, си дадох сметка, че в тона ми има повече горчивина, отколкото възнамерявах.

— Не мисля, че сме расисти. Просто Япония твърде дълго е била откъсната от останалия свят, затова ни е страх от новото и неизвестното.

Обикновено подобен идеализъм, когато фактите говорят тъкмо обратното, ме дразни, но разбирах, че Мидори просто прехвърля върху другите собственото си доброжелателство. Надникнах в искрените ѝ тъмни очи и не можах да не се усмихна. Тя ми се усмихна в отговор и усмивката озари лицето ѝ. Не издържах и извърнах поглед.

— Какво е да израснеш в две страни, в две култури? — попита тя. — Сигурно е невероятно.

— Нищо особено.

Тя застина, както беше поднесла чашата си към устните.

— Как е възможно подобно нещо да е „нищо особено“?

Внимавай, Джон.

— Всъщност не беше никак леко. Беше ми трудно да се приспособя и на двете места.

Чашата продължи нагоре и тя отпи от кафето.

— Къде сте живели по-дълго?

— Първите десетина години живях в Япония, после повече в Щатите. Върнах се тук в началото на осемдесетте.

— При родителите си?

Поклатих глава.

— Не, те бяха починали.

Тя кимна съчувствено.

— Много млад ли бяхте?

— Още бях момче — осредних нещата аз, опитвайки се все още да си спестявам информацията, доколкото е възможно.

— Ужасно е да изгубиш и двамата си родители толкова млад. Бяхте ли близки?

Близки? Макар лицето ми да носеше печата на азиатския ми произход и баща ми да се бе оженил за американка, според мен той

беше не по-малко расист от другите японци. Побоите в училище го разяряваха, но и го караха да се срамува.

— Доста близки, струва ми се. Доста време мина оттогава.

— Смятате ли да се връщате в Америка?

— По някое време го направих — отвърнах аз, припомняйки си времето, когато ме въвлякоха в сегашната ми работа. Работа, която сякаш работех цял живот. — И след като се върнах тук като възрастен и останах десет години с мисълта, че рано или късно пак ще замина, вече почти не разчитам да го направя.

— Усещате ли Япония свой дом?

Спомних си какво ми каза Лудия Джейк точно преди да направя онова, за което ме молеше. „За нас вече никъде няма дом, Джон. Не и след това, което извършихме.“

— Вече е мой дом, струва ми се — отвърнах след дълго мълчание. — А вие? Искате ли отново да живеете в Америка?

Тя лекичко потупваше с пръсти по чашата си и аз си помислих: „Свири настроенята си. Какво ли бих изсвирил аз, ако го можех?“

— Ню Йорк ми харесва много — усмихна се тя на спомена. — И ми се иска да се върна, дори да поостана известно време. Мениджърът ми смята, че не е невъзможно. През ноември ще свирим във „Вангард“. Това ще ни отвори много врати.

„Вилидж Вангард“, Меката на живия джаз. Бях впечатлен.

— Висока класа! Колтрейн, Майлс Дейвис, Бил Еванс, Телониъс Мънк — целият пантеон, с две думи!

— Да, наистина е голям шанс — кимна тя.

— Можете да се възползвате и да се установите в Ню Йорк, ако имате желание.

— Ще видим. Не забравяйте, че все пак съм живяла в Ню Йорк. Страхотно място, може би най-вълнуващото, което съм виждала. Но, знаете ли, то е като плуването под вода. Отначало ти се струва, че можеш да останеш там завинаги, виждаш всичко от нова гледна точка, но в един момент ти се налага да излезеш, за да си поемеш въздух. След четири години вече беше време да се върна у дома. Тя започваше да се разкрива.

— Родителите ви сигурно са били много снизходителни към вас, щом са ви позволили да заминете за толкова дълго.

Тя се усмихна.

— Мама почина, когато бях малка — също като при вас. Баща ми ме прати в „Джулиард“. Той обичаше джаза и се радваше, че съм решила да бъда пианистка.

— Мама-сан ми каза, че е починал съвсем наскоро. Съжалявам — тя кимна, приемайки този израз на съчувствие. — С какво се занимаваше?

— Беше бюрократ.

Бюрократът е на почит и уважение в Япония и японската дума *канрио* не съдържа отрицателния оттенък, който има английският синоним.

— В кое министерство?

— В Кенсецучо най-вече — Министерството на строителството.

Имахме осезаем напредък. Само че манипулацията ми ме накара да се почувствам неловко. „Свършвай с интервюто! — казах си. — И изчезвай оттук. Тя ти обърква играта. Това е опасно.“

— Министерството на строителството едва ли е било най-интересното място за един любител на джаза — подметнах.

— Понякога му беше трудно — призна тя и внезапно почувствах, че е заела отбранителна поза. Не беше помръднала от мястото си, изражението ѝ също не се бе променило, но някак усетих, че намерението ѝ е било да каже повече, но е размислила. Ако бях засегнал някое болно място, по нищо не ѝ пролича. Едва ли щеше да ме заподозре, че съм забелязал.

Кимнах — насърчително, както ми се стори.

— Познато ми е това чувство — да се чувстваш чужд в обкръжението си. Е, поне дъщеря му няма тези проблеми — да изнасяш концерт в „Алфи“, не е в разрез с желанията на джазовите музиканти.

Усещах напрежението ѝ още миг, после тя се засмя, сякаш бе решила да забрави за случилото се. Какво именно се беше случило — за това щях да мисля по-късно.

— Четири години в Ню Йорк са много време — казах. — Сигурно вече гледате на много неща тук от по-различен ъгъл.

— Така е. Когато някой се върне от чужбина, вече не е същият човек, какъвто е тръгнал.

— Смятате ли?

— Да, погледът ти върху нещата се променя. Например, в Ню Йорк ми е правило впечатление, че когато някой шофьор засече друг, онзи излиза от колата, започва да крещи и прави това нещо — тя типично по американски показва среден пръст. — В един момент ми стана ясно, че американецът е убеден, че другият го е направил нарочно, и иска да го накаже. В Япония хората рядко се ядосват в такива ситуации. Японците гледат на чуждите грешки като на даденост, като времето например, и не си го слагат на сърце. Преди да поживея в Ню Йорк, не се бях замисляла за това.

— И на мен ми е правило впечатление. И японската гледна точка ми харесва повече. Добре би било човек да я възприеме.

— А какъв сте всъщност вие — японец или американец? Говоря за възгледите ви върху живота — побърза да добави тя, може би от страх, че прямотата ѝ може да ме засегне.

За миг си спомних за баща ѝ. Спомних си и за другите хора, с които бях работил, и колко различен би могъл да бъде животът ми, ако никога не ги бях срещал.

— Не съм сигурен — изрекох най-сетне, отмествайки поглед. — Както вече забелязахте в „Алфи“, не съм от най-снизходителните.

— Мога ли да ви попитам нещо?

— Разбира се — отвърнах, без да имам представа какво ще последва.

— Какво имахте предвид, когато казахте, че сме ви „спасили“?

— Просто се опитвах да завържа разговор — отвърнах.

Това прозвуча глупаво и по очите ѝ видях, че отговорът ми я е разочаровал.

„Трябва да ѝ покажеш все нещичко от себе си“ — казах си, но никак не бях сигурен дали това е трезво решение или компромис. Въздъгнах.

— Говорех за нещата, които съм правил и които съм мислел за правилни — казах на английски. Някак ми беше по-лесно в този случай. — Но след време се оказа, че не са такива. Те ме преследват.

— Преследват? — повтори тя неразбиращо.

— *Борей но йо ни* — като призраци.

— И моята музика прогони призраците?

Усмивнах се, но усмивката се получи тъжна.

— Така е. Трябва да я слушам по-често.

— За да не се върнат?

Господи, Джон, приключвай вече!

— Не, те пак са си там. *Сугита като уа, сугита като да* — миналото си е минало.

— Съжалявате ли за нещо?

— Има ли някой да не съжалява?

— Може би. Но дали вашите съжаления са като на другите?

— Не мога да ви кажа. Обикновено не правя сравнения.

— Току-що го направихте.

Засмях се неловко.

— Ама и вас си ви бива! — беше всичко, което успях да кажа.

Тя поклати глава.

— Не исках да ви поставя в неловко положение.

— Мисля, че искахте. И го правите добре.

— А какво ще кажете за мисълта: „Съжалявам единствено за онова, което не съм направил“?

— Това не е моя мисъл — поклатих глава аз. — А на някой, който повече си е стоял вкъщи.

Знаех, че този ден няма да науча нищо повече за баща й или за непознатия, освен ако не започна да я разпитвам, което щеше да ме издаде. Време беше да вдигаме платната.

— Ще продължите ли с пазаруването? — попитах.

— Имах намерение, но след по-малко от час имам среща в Джинбочо.

— С някой приятел? — попитах от професионално любопитство.

Тя се усмихна.

— С мениджъра ми.

Платих сметката и излязох с нея на „Аояма-дори“. Тълпата беше пооредяла и въздухът беше хладен и натежал. През двете седмици, откакто бях премахнал Кавамура, температурите бяха паднали осезаемо. Вдигнах глава. В облаците не се виждаше пролука.

Бях се наслаждавал на срещата много повече, отколкото очаквах — всъщност повече, отколкото ми се искаше. Но студът като че ме отрезви, съживявайки спомените и съмненията ми. Вгледах се в лицето на Мидори. Какво й сторих? И какво правя сега?

— Какво има? — попита тя.

— Не, нищо. Просто съм уморен.

Тя се огледа.

— Имам чувството, че видяхте някого.

Поклатих глава.

— Не, никого не съм видял.

Тръгнахме и стъпките ни отекнаха тихо по тротоара.

— Ще дойдете ли да ме чуете пак? — внезапно попита тя.

— Бих искал — това беше глупаво, но не исках да се замислям.

— В петък и събота ще свиря в „Блу ноут“.

— Знам — още една глупост.

Тя се усмихна.

Докато ѝ държах вратата на таксито, една досадна част от мен не спираше да се пита какво ли би било да се кача заедно с нея. Колата вече потегляше, когато тя свали стъклото и каза:

— Елате сам.

8.

В петък получих ново съобщение от Хари, в което се казваше да проверя обявите.

Беше установил, че непознатият от влака наистина е репортер. Франклин Булфинч, шеф на токийската редакция на списание „Форбс“. Той беше един от петимата чужденци в този блок. Работата на Хари беше само да сравни адресните регистрации с данните от имигрантската служба. Дори ми беше набавил снимка, за да потвърдя, че човекът е същият. Същият беше.

Препоръчваше ми и да хвърля един поглед на forbes.com, където можех да видя статиите на Булфинч. Влязох в сайта и прекарах няколко часа в четене на статиите за предполагаеми тайни съглашения между правителството и якудза, за похватите на Либерал-демократическата партия, която използва заплахи и подкупи, за да контролира пресата, за цената, която обикновеният японец плаща за цялата тази корупция.

Статиите на Булфинч, писани на английски, нямаха кой знае какъв отклик в Япония, а местната преса не правеше нищо да подпомогне усилията му. Представих си колко зле му се отразява това. От друга страна, тъкмо тази може би беше причината да не ми възложат отстраняването му.

Предположих, че Кавамура е бил един от източниците на информация на Булфинч и почувствах неволно уважение към упоритостта му — информаторът му получава сърдечен пристъп пред очите му и единственото, което прави той, е да му пребърка джобовете, търсейки носителя на информация.

Явно някой беше надушил връзката и беше сметнал за рисковано отстраняването на шефа на чужда редакция, така че най-безопасно би било да се премахне източникът. Това задължително е трябвало да изглежда като естествена смърт, за да не наливат още вода в мелницата на Булфинч. И ме бяха наели мен.

Е, добре. Значи не е имало дублиращ отбор. Сбъркал бях за Бени. Сега можех да си откъсна.

Погледнах часовника си. Още нямаше пет. Ако имах желание, до седем щях да стигна до „Блу ноут“.

Харесвах музиката ѝ, харесвах и присъствието ѝ. Тя беше привлекателна и аз също я привличах, в това не се съмнявах. Съблазнителна комбинация.

„Върви! — казах си. — Ще е забавно. Знае ли някой какво ще се случи после? Може да се получи хубава вечер. Химията я има. Само за една нощ.“

Глупости! Не знаех какво ще се случи след представлението, но Мидори не ми приличаше на жена за една нощ. Тъкмо затова толкова исках да я видя и затова не можех да си го позволя.

„Какво ти става? Трябва да се обадиш на някоя от твоите познати. На Кейко-чан, тя е винаги готова да се позабавлява. Вечеря, може би в онова италианско ресторантче в Хибия, вино, хотел.“

В този момент обаче перспективата да прекарам вечерта с Кейко-чан ми се стори странно потискаща. Може би малко тренировка вместо тази среща? Реших да отскоча до Кодокан, едно от местата, където играя джудо.

Кодокан, или Училище за постигане на Пътя, е основан през 1882 година от Кано Джигоро, бащата на модерното джудо. След като изучавал различни школи в боя с мечове и ръкопашния бой, Кано създал нова бойна система, основана на принципа за максимална ефективност при прилагането на физическа или умствена енергия. Най-грубо казано, джудото се отнася към популярната на Запад борба така, както каратето към бокса. То е система не от удари и ритници, а от хвърляния и захвати, както и смъртоносни техники на душене, които трябва да се прилагат много внимателно в залата за тренировки. Джудо означава буквално „път на добротата“ или „път на отстъпчивостта“. Чудя се как ли би възприел Кано моята интерпретация.

Днес Кодокан се помещава в неочаквано модерна осеметажна сграда в Бункиоку, югозападно от парка Уено, и е само на няколко километра от моя квартал. Взех метрото до Касуга, най-близката станция, в съблекалнята се преоблякох и се качих в *дайдоджо*, главната зала за тренировки, където заварих отбора на Токийския университет. След като преодолях с лекота първия си уке и го принудих да се предаде със задушавача хватка, всички те се наредиха

на опашка да си премерят силите с героя на деня. Бяха млади и жилави, но не можеха да се мерят с опита и коварството на зрялата възраст. След половин час *рандори* аз все още побеждавах, особено на земята.

На няколко пъти забелязах някакъв японец *куроби* — черен колан — да си почива на татамито в ъгъла. Коланът му беше доста овехтял, по-скоро сив, отколкото черен, което показваше, че го носи от години. Възрастта му трудно можеше да се определи — косата му беше гъста и черна, но в лицето му имаше нещо, което говореше за зрелост и опит. Движенията му обаче бяха младежки. На няколко пъти усетих, че съм обект на вниманието му, макар че нито веднъж не срещнах погледа му.

Трябваше ми почивка, затова се извиних на студентите, които продължаваха да се редят, за да си опитат силите срещу мен. Беше ми приятно да побеждавам *джудоки* два пъти по-млади от мен, но се чудех колко ли още ще издържа.

Оттеглих се в дъното и докато почивах, наблюдавах черния колан, който упражняваше *харайгоши* с един от студентите. Хватките му бяха толкова мощни, че един-два пъти видях студентчето да се мръщи от болка.

След края на двубоя черният колан благодари на момчето и се упъти право към мен.

— Ще имате ли нещо против да опитаме едно *рандори*? — попита той на английски с едва доловим акцент, като се поклони.

Вдигнах поглед и видях две блестящи черни очи и силна челюст и дори усмивката не можеше да смекчи впечатлението за сила. Бях прав, че ме е наблюдавал, макар да не го бях видял да ме гледа. Дали беше забелязал нещо чуждо в чертите ми? Може би и тъкмо затова искаше да си опита силите срещу *гайджин*, макар че това повече би подходило на някой млад *джудока*. Пък и английският му беше много добър. Това също беше странно. Японците, които най-много искат да си премерят силите с чужденци, обикновено са и най-неизкушени в общуването с тях, и английският им обикновено отразява тази липса на опит.

— *Кочира косо онегай шимасу* — отговорих на японски. За мен е удоволствие. Това обръщение на английски ме подразни. — *Никонго у а декимасу ка?* — Не говорите ли японски?

— Ей, мочирон. Нихонджин десу кара. — Разбира се, че говоря. Аз съм японец.

— *Коре уа шицури: шимасита. Уаташи мо десу. Десу га, хатсуон га амари мигото дата но де...* — Извинете. Аз също. Но произношението ви е толкова съвършено, че...

Той се засмя.

— Вашето също. Надявам се и джудото ви да е такова.

Но продължаваше да се обръща към мен на английски, което обезсмисляше комплимента му.

Заставах нащрек. Говоря японски като роден език, не по-зле от английския, така че да ми правят комплимент за доброто произношение е обидно. Пък и ми се искаше да разбере защо е решил, че говоря английски.

Намерихме свободно място на татамито, поклонихме се и започнахме да се дебнем. Той беше изключително спокоен и подвижен. Опитах *деаши-барай*, да го покося с крак, но той парира също с крак и ме повали на дюшека.

Мамка му, много беше бърз! Скочих светкавично на крака и отново заехме същата позиция, като този път се въртяхме в обратната посока. Ноздрите му бяха леко издути, но това беше единственият признак, че полага някакво физическо усилие.

Сграбчих здраво десния му ръкав с лявата си ръка. Добра позиция за *ипон сеонаги*. Но той сигурно го очакваше, затова се извъртях между ръцете му и се приготвих да го хвърля. Той обаче го беше предвидил и ме подкоси с крак. Преди да се усетя, лежах на дюшека.

Само за пет минути противникът ми успя да ме хвърли още два пъти. Имах усещането, че съм се изправил срещу водопад.

Започвах да се уморявам. Изправих се срещу него и попитах:

— *Я, цуги о сайго ни шимашо ка?* — Какво ще кажете този път да е последен?

— *Ей, со шимашо* — Добре, така да бъде.

„Ще ми паднеш, копеле! — помислих си. — Имам малка изненада за тебе, да видим дали ще ти хареса.“

Джуджи-гатаме, което означава „кръстачка“, е хватка, дължаща името си на ъгъла на нападение, перпендикулярно на противника. Дватамата лежат по гръб под формата на кръст. Един от вариантите,

който класиците в спорта биха нарекли мутация, е „лятящата кръстачка“, при която се атакува направо от изправено положение. Тя се прилага рядко, защото изисква пълна мобилизация на силите, но се проваля толкова често, колкото и успява, и по тази причина е малко позната.

Ако този тип не я знаеше, след малко щеше да се запознае с нея.

Кръжах по дюшека запъхтян и се мъчех да изглеждам по-уморен, отколкото бях в действителност. На три пъти отхвърлих ръцете му, сякаш не исках да влизам в схватка. Най-сетне той се ядоса и захапа въдицата. Лявата му ръка сграбчи доста силно кимоното ми. Светкавично я стиснах и отметнах глава назад, като същевременно нанесох удар с краката като плувец, който се оттласква. Десният ми крак се заби в лявата му мишница и той изгуби равновесие. За част от секундата, преди да се стовари върху мен, видях изписаното на лицето му сливане. В следващия миг лежахме на дюшека и аз извивах ръката му зад гърба.

Той се претърколи на гръб и се опита да се изскубне, но не успя. Ръката му беше изпъната до естествения си предел. Натиснах още малко, но той отказа да се предаде. Знаех, че му трябва само още два милиметра и лакътят му ще се измести. И още четири, за да му счупя ръката.

— *Маута ка* — казах. Предай се.

Лицето му беше сгърчено от болка, но той сякаш не ме чу. Минаха още пет секунди. Не исках да го освободя, без да се е предал, но не исках и да му счупя ръката. Чудех се колко ли още можем да останем в това положение.

— *Маута ка!* — повторих по-рязко.

Най-сетне той потупа крака ми със свободната си ръка — така джудистите дават знак, че се предават. Веднага отслабих хватката и го отблъснах от себе си. Той се претърколи и коленичи в класическата поза сейза с изправен гръб и изпъната напред лява ръка. След като няколко секунди разтрива лакътя си, накрая вдигна поглед към мен.

— *Субарашиката*. Отлично. Бих поискал реванш, но мисля, че ръката ми няма да позволи, не и днес.

— Трябваше да се предадете по-рано — казах. — Да се съпротивляваш при кръстачка е безсмислено. По-добре да се предадеш, за да си боеспособен след това.

Той кимна.

— Глупавата ми гордост ме подведе.

— И аз не обичам да се предавам. Но вие спечелихте първите четири схватки. При такъв резултат бих се сменил с вас — той все още говореше на английски, докато аз му отговарях на японски.

Застанах срещу него в същата поза и двамата се поклонихме. Когато се изправихме, той изрече:

— Благодаря за урока. Никога не съм виждал този вариант на *джуджи-гатаме* да се прилага успешно при *рандори*. Следващия път не бих подценил готовността ви да поемете риск, за да надделееете.

Това вече го бях разбрал.

— Къде тренирате? — попитах. — Не съм ви виждал тук.

— В един частен клуб. Може някой път да ни погостувате. Ние посрещаме с радост всеки джудист, притежаващ *шибуми*.

Шибуми е японска естетическа концепция. Нещо като неуловима сила, власт, която се постига естествено и без усилие. В по-тесен, интелектуален смисъл би могла да се нарече мъдрост.

— Не съм сигурен, че съм точно това, което ви трябва. Къде се намира клубът ви?

— В Токио. Едва ли сте чували за него. Моят... клуб рядко отваря врати за чужденци — изричайки това, той тутакси се поправи: — Но вие, разбира се, сте японец.

Сигурно трябваше да премълча.

— Да — казах. — Но вие ме заговорихте на английски.

— Чертите ви са без съмнение японски, но ми се стори, че долавам и нещо европейдно, и исках да се убедя. Имам нюх за тези неща. Ако бях сбъркал, вие просто нямаше да ме разберете и въпросът щеше да приключи.

Разузнаване с бой, помислих си. Стреляш към гората и ако отвърнат на огъня ти, значи са там.

— Това носи ли ви удовлетворение? — попитах, като се опитвах да контролирам раздразнението си.

За миг ми се стори, че събеседникът ми се почувства неловко.

— Имате ли нещо против да говоря открито? — най-сетне попита той.

— Досега не говорехте ли така?

Той се усмихна.

— Вие сте японец, но сте и американец, нали?

Аз запазих невъзмутимо изражение.

— Няма значение, мисля, че ще ме разберете. Знам, че американците обожават прямотата. Това е една от най-неприятните им черти, двойно по-неприятна от факта, че непрекъснато се поздравяват с прямотата си. А сега дори и аз съм заразен от тази болест! Разбирате ли сега каква опасност е Америка за Япония?

Гледах го и се чудех дали не е някой твърдолинеен реакционер. Такива се срещат от време на време — проповядват омраза към Америка, но дълбоко в себе си й се възхищават.

— Защо, да не би американците... да провокират твърде много искрени разговори? — попитах.

— Разбирам иронията ви, но не сте далеч от истината. Американците са мисионери, същите като онези, които преди пет века са дошли да християнизират Кюсю. Сега обаче те проповядват не християнство, а американския начин на живот, който е официалната светска религия на Америка. Прямотата е само един от всичките аспекти, и то доста безобиден.

Нищо не ми пречеше да се позабавлявам.

— И вие се опасявате, че са ви обърнали в тяхната вяра?

— Разбира се. Американците вярват в две неща. Първо, напук на всекидневния опит и здравия разум, те са убедени, че „всички са създадени равни“. И второ, че сляпата вяра в пазара е най-добрият начин за едно общество да си подреди работите. Америка винаги е имала нужда от такива трансцендентални идеи да обединяват гражданите й, които идват от различни култури по целия свят. И американците умират да доказват универсалността на тези идеи и правотата им, като ги натрапват на другите култури. В религиозен контекст подобно поведение може да се окачестви като мисионерство с оглед на корените и ефекта си.

— Интересна теория — кимнах аз. — Но агресивността спрямо другите култури никога не е била американски монопол. Как ще обясните японските колониални интереси в Корея и Китай? Като опит да се спаси Азия от тиранията на пазарните сили на Запада?

Той се усмихна.

— Отново долавям ирония, но вашето обяснение не е толкова далеч от истината. Защото именно пазарните сили — конкуренцията

— дадоха тласък на имперските ни завоевания. Западните нации вече бяха заели позиции в Китай — Америка беше узаконила ограбването на Азия с „политиката на отворени врати“. Какво можехме да направим ние, освен да вземем пример от тях, та да не им позволим да стегнат примката около врата ни и да ограничат достъпа ни до суровините?

— Кажете ми истината — попитах, впечатлен пряко волята си, — наистина ли вярвате в това? Че японците никога не са искали война и Западът е единственият виновник? Първите ни завоевателни кампании против Корея са още преди четиристотин години, по времето на Хидейоши. Какво общо има Западът с това?

Той ме изгледа втренчено, приведен напред, с пъхнати в колана палци.

— Не схващате главното в думите ми. Японските завоевания през първата половина на този век са реакция на западната агресия. По-рано причините са били други, в това число жаждата за власт и плячка. Войната е част от човешката природа, а ние, японците, също сме хора, нали? Но ние никога не сме използвали, нито сме разработвали оръжия за масово унищожение, за да убедим човечеството в правотата на идеите си. Направиха го Америка и нейният незаконороден близък, комунизмът.

Той още повече приближи лице към мен.

— Война винаги е имало и ще има. Но интелектуален кръстоносен поход в световен мащаб, зад който стоят модерните индустриални икономики, съпроводен със заплахата от ядрено аутодафе срещу неверниците? Това само Америка го прави.

Да, това потвърждаваше диагнозата ми. Този човек беше крайнодесен фанатик.

— Благодаря ви за откровеността — поклоних се леко. — *Ии бенкио ни наришашита*. Беше истински урок.

Той отвърна на поклона ми.

— *Кочира косо*. За мен също. Може би пак ще се срещнем.

Изпроводи го с поглед, после се запътих към един от редовните посетители на залата, Ямаиши, когото познавам от доста време, и го попитах дали познава този човек.

— *Ширанаи* — вдигна рамене той. — *Амари ширанаи као да. Да кедо, сугоку цуйоку на. Рандори, мита йо*. — Не го познавам. Но е

много добър джудист. Видях схватката ви.

Исках да се поразхладя, преди да взема душ, и слязох на петия етаж в едно празно *доджо*. Тази стая беше най-приятна, когато я осветявах само отблясъците от увеселителния парк Коракуен, които блещукаха недалеч. Поклоних се срещу портрета на Кано Джигоро в дъното и започнах да правя *укеми*, докато стигнах средата на стаята. Застанал в мрака, аз се вглеждах в Коракуен. Чувах далечния шум на влакчето, което се изкачваше бавно към най-високата точка, после шумът затихна за миг, за да го последва грохотът на шеметното спускане и писъците на пътниците.

Идвах в Кодокан, защото тук беше най-доброто място да практикуваш джудо, но както и кварталът ми в Сенгоку, той беше станал за мен нещо далеч повече.

Влакчето продължаваше да трака, а в небето над него угасваше последната светлина на деня. Минаваше седем и вече беше късно за „Блу ноут“. Още по-добре.

9.

Нямах специални планове за следващия ден, така че реших да се отбия в една антикварна книжарница в Джинбочо. Тази част на града е известна с претъпканите си книжарници, някои специализирани върху Изтока, други — върху Запада. Преди няколко дни собственикът ме беше известил по пейджъра, че ми е намерил едно старо томче с *шимеваза* — хватки от джудото, което издирвах от много време, за да го прибавя към скромната си колекция от *бугеи*, ръководства по бойни изкуства.

Взех метрото по линия Мита до станция Сенгоку. Понякога използвам подземната железница, друг път наземната от Сугамо. Добре е да си непредсказуем. Днес някакъв свещеник в шинтоистки одежди събираше пожертвования на входа на станцията. Напоследък тези типове се бяха навъдили много и вече бяха навсякъде, не само пред парламента. Взех влака за Онаримон и слязох в Джинбочо. Смятах да изляза през най-близкия до книжарница „Исеидо“ изход, но погълнат от мислите за Мидори и Кавамура, поех по грешен коридор. Едва когато свих зад ъгъла и се озовах пред табела на линията Ханвоман, разбрах грешката си и направих обратен завой зад същия ъгъл.

По коридора, на десетина метра от мен, бързо се приближаваше тантурест японец. Погледнах го в лицето, но той не ми обърна внимание. Беше облечен в раиран костюм и раирана риза. Сигурно беше прочел някъде, че райетата издължават фигурата.

Погледнах надолу и разбрах защо не съм го чул — беше обут в евтини обувки с гумени подметки. Но куфарчето, което носеше, беше кожено и изглеждаше скъпо. Бизнесмен, който разбира от хубави куфарчета, но допуска, че няма да забележат евтините му обувки? Може. Само че това не беше мястото за бизнес — повече биха му подходили Касумигасеки или Акасака. Обувките биха били много удобни за дълга разходка — особено ако следиш някого.

Освен куфарчето човекът не носеше нищо, но въпреки това почувствах напрежение, докато се разминавахме. Нещо у него ме

накара да застана нащрек. Леко забавих крачка и погледнах през рамо. Лицата лесно се маскират, дрехите се сменят, но походката си трудно можеш да промениш. И тъкмо това се опитвам да запомня. Този тип стъпваше ситно-ситно, но размахваше твърде самоуверено ръце и леко полюшваше глава.

Продължих в обратната посока, като не забравих да огледам добре станцията, преди да изляза. Може и да нямаше нищо, но аз щях да запомня лицето и походката му и да внимавам дали няма да се появи отново.

Книгата, както ми бяха обещали, беше в отлично състояние и цената напълно ѝ подходеше, но аз знаех, че тънкото томче ще ми достави огромна наслада. Нямах търпение да си тръгна, но въпреки това търпеливо изчаках, докато собственикът грижливо, с почти ритуални движения го загъваше в дебелията кафява хартия. Той знаеше, че не е за подарък, но това беше начинът му да демонстрира важността на покупката и нямаше да е учтиво да го припирам. Най-сетне човекът ми подаде с поклон пакета и аз го приех по същия начин, като не забравих да се поклоня и на излизане.

Върнах се в метрото. Ако имах някакви съмнения, че ме следят, можех да взема и такси, но ми се искаше да проверя дали човекът с куфарчето пак ще се появи. Почаках на перона да заминат два влака. Ако някой ме следеше, щеше да му се наложи да чака заедно с мен. Но перонът беше празен, а човека с куфарчето го нямаше. Може би опасенията ми бяха напразни.

Отново се замислих за Мидори. Тази вечер беше второто ѝ представление в „Блу ноут“ и щеше да започне след около час. Какво ли щеше да си помисли, ако и тази вечер не отидех? Може би щеше да реши, че е надценила интереса ми към нея и е избързала, като ме е поканила. Вероятността да се видим пак беше минимална, а ако все пак случайно се срещнем, щяхме да се държим малко непохватно, но любезно — двама души, които са се срещнали и са се запознали, но това познанство по някаква причина не е продължило. Би могла да попита мама-сан за мен, но щеше да научи само, че се появявам в „Алфи“ от дъжд на вятър, всеки път без предупреждение.

Запитах се какво ли би било, ако се бяхме срещнали при други обстоятелства. Би могло да бъде хубаво, помислих си отново.

Абсурдността на ситуацията едва не ме накара да се изсмея. В живота ми нямаше място за подобно нещо и аз го знаех.

За кой ли път си спомних думите на Лудия Джейк: За нас вече няма дом, Джон. Не и след това, което направихме.

Това беше може би най-искреният съвет, който бях получавал някога. „Забрави за нея — наредих си мислено. — Нямах избор.“

Пейджърът ми избърмча. Намерих автомат и набрах номера.

Беше Бени. След обичайната размяна на любезности той заяви:

— Имам нова работа за теб, ако те интересува.

— Защо ме търсиш по този начин? — попитах.

— Спешно е. Интересува ли те?

— Знаеш, че не отказвам работа.

— Този път ще трябва да нарушиш едно от правилата си. Направиш ли го, ще има премия.

— Слушам те.

— Става дума за жена. Джазова музикантка.

Дъхът ми секна.

— Там ли си? — чух гласа му.

— Да, слушам те.

— Ако те интересуват подробности, знаеш къде да ги намериш.

— Как се казва?

— Не по телефона.

Нова пауза.

Той се прокашля.

— Добре де, името е същото като предния път. Случаите са свързани. Толкова ли е важно?

— Всъщност не.

— Ще се заемеш ли?

— Едва ли.

— Ако се съгласиш, премията ще е голяма.

— Колко голяма?

— Знаеш къде да намериш подробности.

— Ще хвърля едно око.

— Искам отговор до четиридесет и осем часа. Работата не търпи отлагане.

— Като всеки път — отвърнах и затворих.

За миг останах на мястото си, загледан в забързаната тълпа.

Мамка ти, Бени! Защо трябваше да ми казваш: „Работата не търпи отлагане“, та да разбере, че ако не я свърша аз, ще я свърши някой друг?

Защо Мидори? Явно беше свързано с Булфинч, репортера. Той я беше търсил в „Алфи“, видях го и аз, и мъжът от телефонната кабина. Не знам за кого работеше последният, но този някой явно беше преценил, че Мидори е научила нещо, което не ѝ се е полагало да знае, или пък че е получила от баща си нещо, до което Булфинч се домогва. Нещо, с което не бива да се рискува.

„Можеш да го направиш — помислих си. — Ако не ти, някой друг ще го направи. Ти поне ще действаш бързо и ще си на ниво. Тя няма да почувства нищо.“

Но това бяха само думи. Исках да мисля така, но не можех. Вместо това усещах, че нейният свят никога не би трябвало да се сблъсква с моя.

В този миг пристигна влакът за Отемачи, откъдето се отиваше в Омотесандо и „Блу ноут“. Знамение, помислих си и се качих.

10.

Ако искате да оцелеете толкова дълго, колкото мен в света, в който живея, трябва да започнете да мислите като противника. Аз го научих от бандите, които ме преследваха като дете, а в Камбоджа затвърдих урока. Трябва да си задавате въпроса: ако се опитвах да се добера до някой като мене, какво щях да направя?

Предсказуемостта е ключът към всичко, географска и хронологическа. Трябва да знаете къде ще бъде човекът и по кое време. Това се постига чрез следене по пътя към работата му, отбелязване на часовете, когато идва и си тръгва, докато влезете в стереотипа му. Тогава избирате мястото, където ще е най-уязвим, и залагате капана.

И докато правите това, не бива да забравяте, че някой друг ви подлага на същата тази операция. Ако разсъждавате по този начин, значи няма да сте лесна мишена.

Същият принцип важи и при предотвратяването на престъпленията. Ако искате да се сдобие спешно с малко пари, къде ще застанете? Най-вероятно до някой банкомат, и то през нощта. Ще си потърсите по-оживено място, за да си спестите дългото чакане, но не прекалено, та да можете спокойно да се приближите до набелязаната мишена. Ще се скриете на някое тъмно местенце, да не ви забележи мишената, но достатъчно близо до автомата, за да стигнете до него, когато отброи парите. Ако наблизко има полицейски участък, ще се чувствате нервни и най-вероятно ще си изберете спокойно място. И така нататък. Ако разсъждавате така, със сигурност ще знаете къде би могъл да се спотайва някой и къде ще сте най-уязвими и се налага да проявите бдителност.

С Мидори дори не се налагаше продължително следене. Разписанието ѝ не беше тайна за никого и вероятно тъкмо затова Булфинч беше успял да я намери в „Алфи“. И тъкмо затова хората на Бени щяха да я открият без особено усилие.

От Отемачи се прехвърлих на линията Чийогасен до Омотесандо. Изминах бързо краткото разстояние от станцията до кафе

„Яху“, което беше и интернет клуб. Влязох, платих таксата и седнах пред един от компютрите. Трябваша ми само няколко секунди, за да прочета съобщението на Бени. Открих няколко сканирани вестникарски снимки на Мидори, домашния ѝ адрес, програма на концертите, включително и тазвечерното изпълнение в „Блу ноут“, и кодирани указания всичко да изглежда естествено. Предлагаха ми равностойността на сто и петдесет хиляди долара в йени — значително повече от обичайното.

Споменаването на тазвечерното представление в „Блу ноут“ таеше заплаха. Времето и мястото бяха известни. Ако искаха да се отърват от нея, тази вечер беше много подходяща. От друга страна, Бени ми беше казал, че имам четиридесет и осем часа да си помисля, което подсказваше, че поне дотогава тя ще е в безопасност.

Но дори и да разполагаше с това време, не виждах какво бих могъл да направя аз. Да я предупредя, че някой иска да я премахне? Можех да опитам, но дали щеше да ми повярва? И дори да ми повярваше, после какво? Ще я уча как да се грижи за личната си сигурност? Или ще ѝ отворям очите за прелестите на живота в нелегалност?

Смешна работа. Оставаше ми само едно. Да използвам тези четиридесет и осем часа, за да разбера защо хората на Бени са решили, че Мидори им пречи, и да отстраня причината.

Можех да извървя пеша разстоянието до „Блу ноут“, около километър или малко повече, но реших да взема такси и да се поразходя наоколо. Казах на шофьора да ме закара до „Кото-дори“, после да свие наляво към „Блу ноут“. Надявах се оживеното движение да ни забави, та да хвърля едно око на местата, които самият аз бих използвал, ако устройвах засада.

Движението наистина беше натоварено и имах възможност да се огледам добре. Всъщност „Блу ноут“ не е място, където лесно можеш да причакаш някого. Заведението е заобиколено предимно от магазини, които по това време вече бяха затворени. Ресторантът отсреща с откритата си тераса беше удобно място за наблюдение, но тясната външна стълба го правеше неподходящ за следене.

Накарах шофьора да спре преди „Омотесандо-дори“, слязох и извървах пеша четирите пресечки до „Блу ноут“. Огледах внимателно всички съмнителни места, но теренът беше чист.

Отвън вече чакаше дълга опашка преди започването на втората част. Приблжих се до билетното гише, където ми казаха, че всичко вече е продадено, освен ако нямам резервация.

По дяволите, не бях помислил за това! Но Мидори би трябвало да се сети, ако наистина искаше да ме види.

— Приятел съм на Мидори Кавамура — обясних. — Джуничи Фудживара...

— Да, разбира се — тутакси отвърна служителят. — Кавамура-сан ме предупреди, че може да дойдете. Почакайте тук, моля. Втората част започва след петнадесет минути. Искаме да сме сигурни, че сме ви дали хубаво място.

Кимнах и се дръпнах настрана. Само след няколко минути зрителите от първата част започнаха да излизат, а малко след това ме поведоха надолу по широко стръмно стълбище и ме настаниха точно срещу празната още сцена.

Публиката започна да приижда и да се настанява, но нищо не привлече вниманието ми.

„Ако искаше да се добереш до нея и имаше възможност да избираш, кое място щеше да си избереш? Някъде близо до изхода. Това би ти дало възможност да избягаш, ако се наложи, както и да държиш под око цялата зала, при това ще наблюдаваш всички в гръб.“

Обърнах се назад и се огледах, сякаш търсех познат. До единия изход седеше японец около четиридесет и петте. Хората около него си говореха, само той явно беше сам. Беше облечен в смачкан костюм, тъмносин или сив, като че купен от магазин за дрехи втора ръка. Изражението му беше благо, даже прекалено, за да ми хареса. Залата беше пълна с оживено бърбещи ентузиастични, чакащи с нетърпение да започне представлението. А благият чичко като че се стараше единствено да не притеснява никого. Отбелязах го като възможен обект.

Извърнах се на другата страна. Три млади жени с вид на секретарки, излезли да се поразвлекат. Нищо, което да ме притесни.

Благият чичко можеше да ме наблюдава в гръб и трябваше да направя всичко възможно да не забележи подозрителното ми усамотение. Съобщих на околните, че съм приятел на Мидори и че съм тук по нейна покана. Това веднага предизвика интереса им, всички

започнаха да ми задават въпроси и скоро си подмятахме шегички като стари приятели.

Сервитьорката се приближи и аз си поръчах дванайсетгодишен „Краганмор“. Околните тутакси последваха примера ми. Бях приятел на Мидори Кавамура, така че каквото и да бях поръчал, все щеше да е най-доброто. Може би дори никой от тях не знаеше дали си е поръчал дванайсетгодишно уиски, водка или някаква нова марка бира.

Мидори се появи с останалите от триото и всички се заеха да ръкопляскаат. В „Алфи“ не беше така — там при появата на музикантите залата замираще в благоговейна тишина.

Мидори зае мястото си на пианото. Беше облечена в избелели джинси и черна кадифена блуза, дълбоко деколтирана и прилепнала, на чийто фон кожата ѝ като че искреше с белотата си. Тя наведе глава и докосна с пръсти клавишите и залата замря в очакване.

Мидори започна бавно и постепенно усили темпото, сякаш влизайки в единоборство с баса и барабаните, но хармонията в това противопоставяне беше изумителна, после задъханият ритъм се смени с нежна и галеща мелодия, но под повърхността като че още пулсираше гневът. Изпълнението продължи почти двадесет минути, а след бурния финал ръкоплясканията като че никога нямаше да стихнат. Мидори се изправи и с лек поклон благодари на публиката. Когато аплодисментите най-сетне замряха, тя и колегите ѝ се оттеглиха от сцената, а хората се раздвижиха и наставаха.

Няколко минути по-късно Мидори се появи и си проправи път до мен.

— Видях ви сред публиката. Благодаря ви, че дойдохте.

— Благодаря, че ме поканихте. На гишето ме чакаха.

Тя се усмихна.

— Ако не им бях казала, нямаше да влезете, а отвън музиката не се чува много добре, нали така?

— Не, отгук определено е по-добре — отвърнах, обхождайки с поглед залата, сякаш исках да отдам дължимото на великолепието ѝ. Всъщност интересуваше ме благият чичко.

— Гладен ли сте? — попита тя. — Смятаме с групата да хапнем нещо.

Поколебах се. Нямах особено желание да разширявам кръга на познанствата си.

— Това е голяма вечер за вас, първото ви изпълнение в „Блу ноут“ — казах. — Може би ще ви е по-приятно да го отпразнувате сами.

— Не, не! — възрази тя. — Искам и вие да дойдете. Нямате ли желание да се запознаете с групата? Тази вечер свириха страхотно, не мислите ли?

„От друга страна, зависи как ще се развият нещата тази вечер — може да ти се удаде случай по-късно да поговориш с нея насаме.“

— Така е. Публиката много ви хареса.

— Смятаме да отидем в бар „Ливинг“. Знаете ли го?

„Добър избор“ — помислих си. Това е доста приятно заведение в Омотесандо, въпреки нелепото си име, каквото само японците могат да измислят. Не беше далеч, но трябваше да свием поне пет пъти по улицата, което ми даваше възможност да проверя дали благият чичко не ни следва.

— Разбира се. Те са верига, нали?

— Да, но този в Омотесандо е по-добър от останалите. Храната е много добра, а и барът си го бива. Имат добра колекция от уискита. Мама-сан каза, че сте познавач.

— Мама-сан ме ласкае. Добре, нека най-напред да платя.

Тя се усмихна.

— Вече е платено. Да тръгваме.

— Платили сте ми сметката?

— Казах на управителя, че човекът, който седи точно срещу сцената, е мой специален гост. Така че всичко е за сметка на заведението — довърши тя на английски, видимо доволна от случая да покаже знанията си.

— Добре тогава. Благодаря.

— Ще ме почакаете ли няколко минути? Имам да взема някои неща от гримьорната.

Да стигнат до гримьорната й нямаше да е лесно, така че едва ли щяха да си направят труда да опитат. Ако имаха намерение да предприемат нещо, най-вероятно щяха да го направят отвън.

— Разбира се — казах и се изправих. Заставах с гръб към сцената, така че да виждам залата, но почти всички вече бяха прави и не можах да открия сред тълпата благия чичко. — Къде искате да се срещнем?

— Тук, след пет минути.

Тя се обърна и се отдалечи. Появи се отново след петнайсетина минути иззад една завеса зад сцената. Беше се преоблякла в черно поло, копринено или от фин кашмир, и черен панталон. Косата ѝ беше пусната свободно и подчертаваше съвършения овал на лицето ѝ.

— Извинявайте, че ви накарах да чакате. Исках да се преоблека — представлението е малко каторжна работа.

— Няма нищо — казах, като не спирах да я оглеждам. — Изглеждате страхотно.

Тя се усмихна.

— Хайде! Моите хора са отвън. Умирам от глад!

Запътихме се към главния вход. Няколко почитатели я спряха по пътя дай благодарят. Естествено, и благият чичко беше наблизко, но се правеше на разсеян.

„Значи това са четиридесетте и осем часа на Бени!“ — помислих си. Може би това беше неговият начин да ми покаже, че трябва да действам бързо. Сигурно беше хванал чичкото на някой курс по продажбени техники.

Бас китаристът и барабанистът ни чакаха отвън.

— Томо-чан, Ко-чан, това е господинът, за когото ви говорих. Джуничи Фудживара — представи ме Мидори.

— *Хаджимемашите* — изрекох с поклон. — *Коня но енсо уа сайко ни субарашиката*. Радвам се да се запозная с вас. Изпълнението ви ми достави голямо удоволствие.

— Хайде тази вечер да говорим на английски — намеси се Мидори. — Фудживара-сан, тези двамата са живели няколко години в Ню Йорк и могат да спрат такси в Бруклин не по-зле от вас.

— В такъв случай ме наричайте Джон — казах и протегнах ръка на барабаниста.

— А ти можеш да ми викаш Том — предложи той, като едновременно разтърси ръката ми и се поклони. Имаше открито, почти простодушно лице и беше облечен непретенциозно в джинси, бяла платнена риза и синьо яке. В начина, по който съчета западния поздрав с източния имаше нещо толкова непосредствено, че го харесах от пръв поглед.

— Помня ви от „Алфи“ — обади се басистът и предпазливо ми протегна ръка. Както очаквах, беше облечен в черни джинси, поло и

яке, а бакенбардите и квадратните очила май идваха малко прекалено.

— И аз ви помня — постарах се да вложа повече топлина в ръкостискането си, отколкото изпитвах. — Всички бяхте чудесни. Мама-сан ми каза, че всички един ден ще бъдете звезди, и днес се убедих, че е права.

Той сигурно разбираше, че го четкам, но беше твърде доволен след представлението, за да се подразни. А може би като преминеше на английски, ставаше друг човек, кой знае. Във всеки случай усмивката му ми се стори напълно искрена.

— Благодаря. Викай ми Кен.

— А на мен ми казвайте Мидори — намеси се Мидори. — Хайде да тръгваме, преди да съм умряла от глад!

В събота вечер заведението не беше претъпкано, както обикновено. Няколко групички елегантни жени седяха около черните лакирани маси, гримирани умело и облечени в костюми на „Шанел“, сякаш създадени за тях, а косите им блестяха в светлината на лампите. Но нито една от тях не можеше да стъпи на малкото пръстче на Мидори.

Исках да седна с лице към вратата, но Том беше много чевръст и ме изпревари. Наложих се да заема мястото срещу бара.

Докато поръчвахме напитките и куп мезета, които можеха да минат за прилична вечеря, видях как салонният управител въвежда благия чичко и го настанява на бара. Мъжът седна с гръб към нас, но на бара имаше огледало и нищо не му пречеше да наблюдава залата необезпокояван.

Докато си чакахме поръчката, продължихме непринудения разговор за джаза, който бяхме водили по пътя до ресторанта. В това време аз усилено обмислях възможността да отстраня благия чичко. Той беше част от неприятелска сила, която значително ни превъзхождаше по численост, и ако ми се удадеше случай, щях с удоволствие да намаля броя ѝ с един човек. Ако си свърших работата както трябва, работодателите му никога нямаше да разберат за моята намеса, пък и щях да спечеля време да измъкна Мидори от кашата.

По някое време, когато повечето храна беше погълната и вече пиехме второто си питие, някой ме попита с какво си изкарвам хляба.

— Консултант съм — отвърнах. — Съветвам чужди компании как да пласират стоките и услугите си на японския пазар.

— Това е хубаво — кимна Том. — За чужденците е много трудно да правят бизнес в Япония. Дори и днес либерализацията е само козметична. В много отношения това е същата Япония от времето бакуфу при Токугава — затворена за външния свят.

— Да, но това е добре за бизнеса на Джон — намеси се Кен. — Нали така, Джон? Ако в Япония нямаше толкова много глупави постановления, а министерствата не бяха толкова корумпирани, ти трябваше да си търсиш друга работа, не съм ли прав?

— Стига, Кен! — смърри го Мидори. — Знаем колко си циничен, не е нужно да го доказваш.

Аз пък се запитах дали не е пил повечко.

— Ти също си цинична — възрази Кен и се обърна към мен. — Когато се върна от Ню Йорк, Мидори беше радикал. Искаше да промени Япония. Вече едва ли е така.

— Все още искам да променя нещата — заяви Мидори тихо, но твърдо. — Но не мисля, че сърдитите лозунги могат да направят нещо. Трябва да сме търпеливи и настойчиви.

Том се обърна към мен.

— Трябва да разберете, Кен има усещането, че с представления като това в „Блу ноут“ се продава. И понякога си го изкарва на нас.

— Всички се продаваме — изсмя се Кен.

Мидори вдигна очи към тавана.

— Стига, Кен, мирясай най-сетне!

Басистът се обърна към мен.

— А ти, Джон? Какво ще кажеш за американската максима: „Или си част от решението, или си част от проблема“?

Усмигнах се.

— Има и трета възможност — да си част от пейзажа.

Кен се замисли и кимна.

— Да, това е най-лошото.

Свих рамене. Той не ме интересуваше и можех да не му обръщам особено внимание.

— Истината е, че никога не съм мислил по въпроса по този начин. Някои хора имат проблем с вноса за Япония и аз им помагам. Но ти напипа няколко важни момента. Ще помисля върху това.

На него му се искаше да спори и сега не знаеше как да се отнесе към готовността ми да се съгласявам, което беше хубаво.

— Да пийнем още по едно — изрече най-накрая.

— Аз не мога повече — заяви Мидори. — Май е време да приключваме.

Докато тя говореше, забелязах благия чичко да си играе с някакво устройство, наподобяващо на вид запалка, само че го беше насочил към нас. „Мамка му! — помислих си. — Камера!“

Той снимаше Мидори и аз щях да бъда на снимките.

Добре тогава. Щях да си тръгна с останалите, после да измисля някакво извинение — че съм забравил нещо например, и да се върна, за да го причакам на излизане. Нямах да му позволя да си тръгне с камерата. Не и с моите снимки.

Чичкото обаче ми предостави друга възможност, като стана и се запъти към тоалетната. Аз също се изправих.

— Мисля и аз да тръгна, но първо трябва да отскоча до тоалетната.

Вървах няколко метра след него с приведена глава, като се стараех да не привличам погледите. Сърцето ми блъскаше лудо. Той отвори вратата на тоалетната и влезе. Преди да се е затворила напълно, аз го последвах.

Имаше две кабинки и два писоара. С периферното си зрение видях, че и двете врати са откренати. Бяхме сами. Той се обърна да ме погледне, може би почувствал инстинктивно, че е в опасност. Не го гледах в очите, погледът ми беше насочен към гърдите му, докато мозъкът ми поемаше и преработваше информацията за позата му, за положението на ръцете и бедрата, на цялото му тяло.

Без да спирам, дори без да забавям крачка, аз се приближих и сграбчих с лявата си ръка гърлото му, точно там, където е трахеята. Ръцете му трескаво подскочиха нагоре. Минах зад гърба му и пъхнах ръце в джобовете му. Камерата беше в единия, другият беше празен.

Той се беше вкопчил безмълвно в гърлото си, само зъбите му издаваха странен тракащ звук. Кракът му вече започваше да блъска конвулсивно по пода и цялото му тяло издаваше нарастваща паника, докато се мъчеше да си поеме дъх през прекъснатата трахея.

Знаех, че ще му трябва трийсетина секунди, докато се задуши, но нямаш време да го чакам. Сграбчих го за косата и брадичката и му строших врата с рязко завъртане.

Той се стовари назад върху мен и аз го повлякох към една от празните кабинки. Сложих го да седне на тоалетната и нагласих тялото така, че да остане в седнало положение. Ако някой влезеше, щеше да види краката му и да реши, че е заето. При малко повече късмет щяха да открият тялото чак като дойдеше време да затварят, дълго след тръгването ни.

Блъснах вратата с хълбок и използвах коляното си, за да бутна резето. Хванах се за горната част на преградката, разделяща двете кабинки, и се прехвърлих от другата страна. Откъснах парче тоалетна хартия и избърсах отпечатъците си, пъхнах хартията в джоба си и поех дълбоко дъх. Можех да се връщам в бара.

— Готови ли сме? — попитах, като се опитвах да овладее дишането си.

— Да, можем да тръгваме — отвърна Мидори.

Тримата се изправиха и се запътихме към касата. Бележката беше у Том, но аз настоях да уредя сметката с довода, че съм имал привилегията да слушам изпълнението им и трябва да се реванширам. Не ми се искаше да рискувам, като позволя някой от тях да плати с кредитна карта и да остави следи от присъствието ни тук тази вечер.

Докато плащах, Том каза:

— Ей сега се връщам!

И се запъти към тоалетната.

— Аз също. — Кен го последва.

Представих си какво ще стане, ако тялото се свлече, докато двамата са вътре. Или по някакъв друг начин задейства законът на Мърфи. Тази мисъл накара сърцето ми отново да заблъска, но нямах друг избор, освен да се успокоя и да чакам да се върнат.

— Какво ще кажете за една разходка до вкъщи? — попитах.

Мидори беше споменала, че живее в Хараюку, макар че аз и така вече го знаех.

— Би било чудесно — усмихна се тя.

След две-три минути Том и Кен излязоха от тоалетната. Видях ги да се смеят и тутакси ми стана ясно, че с моя човек всичко е наред.

Навън въздухът беше хладен и свеж.

— Колата ми е пред „Блу ноут“ — каза Кен и погледна към Мидори. — Искате ли някой да го закарам?

Тя поклати глава.

— Не, благодаря, ще се прибера така.

— Аз ще взема метрото — казах. — Все пак благодаря.

— Аз идвам — заяви Том и разсея лекото напрежение, което усетих у Кен. — Радвам се, че се запознахме, Джон. Благодаря ти още веднъж за компанията и за вечерята.

— За мен беше удоволствие — поклоних се аз. — Надявам се да се видим пак.

— Разбира се — кимна Кен, но без особен ентузиазъм.

Том се отдръпна крачка назад. Знаех, че симпатиите му са на страната на Кен.

Пожелахме си лека нощ и двамата с Мидори тръгнахме бавно по посока на „Омотесандо-дори“.

— Хареса ли ви? — попита тя, когато се отдалечихме достатъчно.

— Беше ми приятно — казах. — Те са интересни хора.

— Кен понякога е малко дръпнат.

Свих рамене.

— Само ревнува малко, че ви изпраца друг, това е всичко.

— Просто е още много млад. Благодаря ви, че се държахте така добре с него.

— Няма нищо.

— Знаете ли, рядко каня хора, с които току-що съм се запознала, на представленията. Пък и след това.

— Трябваше да се видим още веднъж преди това, та да не се налага да нарушавате принципите си.

Тя се засмя.

— Нямате ли желание за още едно уиски?

Погледнах я внимателно, опитвайки се да я разгадая.

— Винаги. Сещам се за едно място, което ще ви хареса.

Заведох я в бар „Сатох“, малко заведение, разположено сред лабиринта от тесни, оплетени като паяжина улички между „Омотесандо-дори“ и „Мейджи-дори“. Пътят, по който тръгнахме, ми даваше възможност на няколко пъти да проверя дали не ни следят. Всичко беше чисто. Благият чичко си нямаше компания.

Взехме асансьора до втория етаж и слязохме във фойе, отрупано с гардений и други цветя, които съпругата на Сатох-сан отглеждаше с всеотдайност. Няколко крачки надясно, стъпало нагоре и се озовахме

срещу самия Сатох-сан, застанал зад солидния бар от черешово дърво, както винаги облечен безупречно, с жилетка и папийонка.

— О, Фудживара-сан! — посрещна ни той с широка усмивка и поклон. — *Ирашимасе!* Добре дошли!

— Радвам се да ви видя, Сатох-сан — казах на японски и се огледах. Малкият бар беше почти пълен. — Има ли някакъв шанс да седнем?

— Ей, *мочирон*. Разбира се.

С учтиво японско извинение той смести няколкото клиенти на бара и ни освободи място в дъното. Докато си проправяхме път до местата си, Мидори въртеше глава наляво-надясно, изумена от декора. Стотици бутилки уиски, някои доста древни на вид, украсяваха не само бара, но и множеството полици из цялата стая. На стената в дъното беше окачен старинен велосипед, имаше и телефон с ръчка, който тежеше сигурно поне пет килограма, фотография в рамка на президента Кенеди и какво ли още не. В добавка към своята политика да сервира само уиски Сатох-сан не пуска нищо друго, освен джаз, и сега топлият глас на Кърт Елинг се лееше от уредбата в дъното, примесен с тих говор и приглушен смях.

— Харесва ми това място! — прошепна Мидори, докато се настанявахме.

— Страхотно е, нали? Сатох-сан е бивш чиновник, но обича уискито и джаза и е пестил всяка йена, за да отвори заведението. Мисля, че това е най-добрият бар в цяла Япония.

Сатох-сан се приближи и аз му представих Мидори.

— Да, разбира се! — възкликна той и започна да рови някъде под бара, докато измъкна това, което търсеше — диска на Мидори. Тя трябваше да го моли да не го пуска сега.

— Какво ще ни препоръчате тази вечер? — попитах.

Сатох-сан веднъж годишно предприема пътешествие до Шотландия и ми е предлагал питиета, които не могат да се намерят другаде в Япония.

— Колко питиета? — поинтересува се той.

Ако питиетата са няколко, той започва дегустацията с нещо по-леко и постепенно преминава към смъртоносните.

— Само по едно, мисля — погледнах Мидори, която кимна.

— По-леко или по-силно?

Отново погледнах Мидори.

— Силно — заяви тя.

Сатох-сан се усмихна. Явно беше разчитал тъкмо на такъв отговор и имаше наум нещо специално. Пресегна се към огледалото зад бара, взе от рафта прозрачна бутилка и я вдигна пред нас.

— Четиридесетгодишен „Ардбег“. Изключително рядък. Държа го в обикновена бутилка, защото ако някой го познае, може да пробва да го открадне.

Сатох-сан постави пред нас две чаши и попита:

— Чисто ли?

— Чисто — кимна Мидори и го видях как си отдъхна.

Той наля внимателно на всеки от нас от бронзовата течност и затвори бутилката.

— Онова, което прави тази напитка по-особена, е изумителният баланс на ароматите — аромати, които иначе си пречат и се задушават един друг — тихо и тържествено обясни той. — Торф, дим, парфюм, шери и солта на морето. Били са нужни четиридесет години тази напитка да разкрие характера си. Също като хората. Наздраве!

Сатох-сан се поклонил и се отдалечи в другия край на бара.

— Почти ме е страх да го пия — с усмивка рече Мидори, вдигнала пред очите си чашата. В приглушената светлина течността в нея искреше като кехлибар.

— Сатох-сан винаги изнася малка лекция за онова, което предлага. Това е може би едно от най-големите достойнства на бара му. Той е познавач на редките марки уиски.

— Я, канпай — изрече тя и се чукнахме.

Мидори отпи глътка и замря за миг.

— О, чудесно е! Като милувка.

— Така звучи и вашата музика.

Тя се усмихна.

— Разговорът ни в „Цута“ ми достави голямо удоволствие. Искате ли да чуя повече за това как сте израсли в два свята.

— Не съм много сигурен, че ще ви е интересно.

— Разкажете ми, а аз ще кажа дали е интересно.

Тя предпочиташе да слуша, вместо да говори, което правеше задачата ми да измъкна повече оперативна информация доста трудна. „Да видим какво ще излезе от това“ — помислих си.

— Живеехме в едно градче в северната част на щата Ню Йорк. Майка ми ме отведе там след смъртта на баща ми, за да сме по-близо до родителите ѝ.

— След това живели ли сте в Япония?

— За малко. Бях в гимназията, когато родителите на баща ми писаха, че имало програма за учебен обмен между САЩ и Япония, което би ми позволило да уча един срок в японско училище. На мен ми беше мъчно за дома и веднага кандидатствах. И в крайна сметка учих половин година в „Саита-магакуен“.

— Само половин година? Сигурно на майка ви ѝ е било мъчно.

— Отчасти. Но мисля, че донякъде изпитваше и облекчение, че може да се посвети на кариерата си. Аз бях доста див на тази възраст.

Това беше приемлив евфемизъм. Как иначе да опиша непрестанните битки и проблемите с дисциплината в училище?

— И как мина срокът?

Свих рамене. Някои от тези спомени не бяха особено приятни.

— Знаете как е с онези, които се връщат от чужбина. Дори за обикновено японско дете, започнало да говори с американски акцент, е доста трудно. А ако на всичко отгоре си и наполовина американец, направо те смятат за изрод.

Видях в очите ѝ искрено съчувствие и това направи предателството ми още по-тежко.

— Знам какво е да се върнеш — каза тя. — А вие сте си представяли връщане у дома. Сигурно сте се чувствали много отритнат.

Махнах с ръка.

— Всичко това е минало.

— А след като завършихте училище?

— След като завърших училище, заминах за Виетнам.

— Бил сте във Виетнам? Изглеждате ми млад за това.

Усмихнах се.

— Бях още момче, когато постъпих в армията, пък и войната беше вече към края си.

Давах си сметка, че споделям твърде много лични подробности, но не ме беше грижа.

— Колко време бяхте там?

— Три години.

— Мислех, че редовната служба е само година.

— Така е. Аз не бях на редовна служба.

Очите ѝ се разшириха.

— Доброволец ли бяхте?

От векове не бях говорил за това, избягвах дори и да мисля.

— Знам, че отстрани звучи малко странно. Да, доброволец бях.

Исках да докажа, че съм американец, на хората, които се съмняваха в това заради очите ми, заради цвета на кожата ми. После, когато вече бях там и воювах срещу азиатците, това желание се засили още повече и останах. Изпълнявал съм опасни мисии. Вършил съм безумия.

Тя се замисли за миг, после вдигна поглед към мен.

— Може ли да попитам нещо? Това ли са нещата, за които казахте, че ви „преследват“?

— Някои от тях — изрекох безизразно.

Това не можеше да продължи. Тя си имаше правила да не кани непознати на представленията си, но моите правила в това отношение бяха още по-строги. Бяхме стигнали до територия, където аз самият избягвах да надничам.

Тя вдигна с две ръце чашата си и красотата и пестеливостта на това простичко движение ме порази. Беше толкова изящно и приятно за окото.

— Вие правите *садо* — не толкова изрекох, колкото помислих на глас.

Садо е японската чайна церемония. Онези, които я практикуват, целят чрез отработени, ритуализирани движения при приготвянето и поднасянето на чая да постигнат *уаби* и *саби* — лекота и изящество на мисълта и действията, давайки по този начин израз на по-важна и всеобхватна идея, която иначе би останала неясна.

— Не съм опитвала от ученичка — отвърна тя, — но и тогава не бях кой знае колко добра. Изненадана съм, че го забелязахте. Ако пийна още едно питие, може и съвсем да не личи.

— Не, не ми се иска — казах, борейки се с непреодолимото желание да се потопя в бездната на тези очи. — Харесвам *садо*.

— Какво още харесвате? — усмихна се тя.

„Накъде бие?“

— Не знам. Много неща. Харесва ми да слушам музиката ви.

Отпих от уискито и усетих привкуса на торф и пушек.

— Харесва ми начинът, по който започвате — отначало спокойно, после все по-бурно и тогава сякаш не свирите вие, а музиката движи вас. Усещам как излизате от собственото си тяло и същото се случва и с мен.

— И какво още?

Засмях се.

— Не е ли достатъчно?

— Не и ако има нещо друго.

Завъртях чашата в ръце, вгледан в отблясъците на светлината.

— Имам усещането, че докато свирите, търсите нещо, но не можете да го откриете. И го търсите още по-настойчиво, но то ви убягва, и тогава мелодията става наистина гневна. Тогава обаче стигате до мига, в който може би усещате, че няма да го намерите, че е невъзможно да го намерите, и гневът изчезва и музиката става тъжна, но това е красива печал, мъдра и всеопрощаваща.

Отново си дадох сметка, че у нея има нещо, което ме кара да се разкривам повече, отколкото благоразумието позволява. Трябваше да се овладеея.

— За мен е много важно, че сте го забелязали — промълви тя. — Защото тъкмо това се опитвам да изразя. Чували ли сте за *моно но ауаре*?

— Да, струва ми се. Жестокостта на живота, нали така?

— Обикновено така се превежда. На мен повече ми харесва „болката да си човек“.

За своя изненада почувствах, че тази мисъл ме развълнува.

— Никога не съм мислил за това по този начин — изрекох тихо.

— Спомням си, когато живеех в Чиба, една вечер реших да се поразходя. Беше през зимата, но вечерта беше топла. Свалих си якето и седнах на игрището в училищния двор. Загледах се в клоните на дърветата, които се очертаваха на фона на небето, и тогава осъзнах, че един ден вече няма да ме има, а дърветата ще си стоят и луната ще свети. Заплаках, но това беше светъл плач, защото знаех, че така трябва да бъде. Трябваше да се примиря, защото така беше редно. Всичко свършва. Това е *моно но ауаре*.

Всичко свършва.

— Да, така е — кимнах, мислейки за баща й.

Замълчахме за минута. Аз пръв наруших мълчанието.

— Какво имаше предвид Кен, когато каза, че сте радикал?

— Той е романтик. Не съм радикал, просто се бунтувам.

— Срещу какво?

— Огледайте се наоколо, Джон. Япония се задъхва. Либерал-демократическата партия, бюрократите изсмукват кръвта ѝ.

— Да, проблеми има.

— Проблеми? Икономиката се срива, хората не могат да си плащат данъците, няма доверие в банките, а правителството мисли единствено за бюджетния дефицит и обществените проекти като решение. И знаете ли защо? Защото от строителните работи се печели най-много. Цялата страна е залята с бетон, няма къде повече да се строи, затова политиците гласуват за бизнес паркове, които никой не използва, за мостове и пътища, по които никой не минава, за бетонни речни корита. Нали сте виждали онези грозни тетраподи по целия японски бряг, предназначени уж да спират ерозията? Никаква работа не вършат. И ние унищожаваме цялата си екосистема, за да могат политиците да се гоят и строителната индустрия да печели. И това вие наричате просто „проблеми“?

— Кен май ще излезе прав — усмихнах се аз. — Наистина сте много радикално настроена.

Тя поклати глава.

— Това е просто здрав разум. Кажете ми честно, нямате ли понякога чувството, че сте притиснати от системата и от хората, които печелят от нея? И не ви ли вбесява това?

— Да, понякога — признах неохотно.

— А мен ме вбесява постоянно. Точно за това говореше Кен.

— Прощавайте, че питам, но не беше ли и баща ви част от тази система?

Последва дълга пауза.

— Да, имахме някои разногласия — призна най-сетне тя.

— Сигурно ви е било тежко.

— Да, понякога. Известно време бяхме напълно отчуждени.

— Успяхте ли да го преодолеете?

Тя се засмя, но в смеха ѝ имаше горчивина.

— Няколко месеца преди смъртта си баща ми разбра, че има рак на белите дробове. Диагнозата го накара да преосмисли живота си, но не му стигна време да оправи нещата.

Това ме свари неподготвен.

— Имал е рак? Но... Мама-сан каза, че е получил инфаркт.

— Имаше слабо сърце, но не спираше да пуши. Всичките му приятелчета от министерството го правеха и той не искаше да се отличава. Наистина беше част от системата, и то дотолкова, че практически даде живота си за нея.

— Ракът на белите дробове е ужасно мъчителен — казах. — А така поне не е страдал.

Тази констатация ми подейства като балсам.

— Вярно е и съм благодарна, че стана така.

— Извинете ме, ако съм твърде любопитен, но в какъв смисъл диагнозата го е накарала да преосмисли живота си?

Тя се загледа някъде край мен.

— В крайна сметка той осъзна, че цял живот е бил част от проблема, както би се изразил Кен. И реши да е част от решаването му.

— Стигна ли му времето да го направи?

— Не мисля. Но ми каза, че е решил, преди да умре, да направи нещо. Нещо справедливо. Най-важното обаче беше, че е започнал да мисли по този начин.

— Защо смятате, че не е успял?

— Какво искате да кажете? — погледът ѝ отново се спря върху мен.

— Баща ви е имал диагноза и внезапно се е изправил лице в лице със смъртта. Искал е да направи нещо, за да изкупи миналото. Но дали е било възможно за толкова кратко време?

— Не знам за какво точно говорите — отвърна тя и аз внезапно осъзнах, че отново съм се сблъскал със същата защитна стена.

— Спомням си какво си говорихме миналия път. За съжалението. Ако съжелявате за нещо, но времето ви притиска, какво бихте направили?

— Предполагам, че при всекиго е различно. Зависи за какво съжелявате.

„Хайде, Мидори, помогни ми!“

— Какво би направил баща ви? Има ли нещо, което би могло да промени нещата?

— Нямам представа.

„Имаш. Репортерът, с когото имаше среща, се свърза с теб. Знаеш, но не искаш да ми кажеш.“

— Може би е направил нещо, за да бъде част от решението, но вие не го знаете. Може да е говорил с колеги, да им е казал какво е осъзнал, да е опитал да промени и тяхното мислене. Кой знае?

Тя не каза нищо и аз си помислих: „Това беше. Повече не можеш да настояваш, защото тя ще те заподозре и ще се затвори в себе си.“

Но само след миг Мидори изрече:

— Заради собствените си съжаления ли питате?

Погледнах я сепнато, стреснат от проникателността ѝ и в същото време доволен, че ми се предлага удобно прикритие.

— Не съм сигурен — казах.

— Защо не ми кажете?

Почувствах се като запратен на земята от превъзхождащ ме противник.

— Не.

— Толкова трудно ли се говори с мен?

— Напротив — усмихнах се, вглеждайки се в очите ѝ. — Даже е много лесно. Тъкмо в това е проблемът.

— Странен човек сте вие, Джон — въздъхна тя. — С такова нежелание говорите за себе си.

— Вие сте ми по-интересна.

— Аз или баща ми?

— Помислих си, че може да извлека някаква поука, това е всичко.

— Има неща, на които човек се учи сам.

— Възможно е. Но аз се опитвам да ги науча от другите, когато е възможно. Съжалявам, ако ви досадих с въпросите си.

— Няма нищо — усмихна се тя. — Просто... всичко е още много скорошно.

— Разбира се — съгласих се.

Явно разговорът беше изчерпан. Погледнах часовника си.

— Сега трябва да ви отведа у дома.

Положението беше деликатно. Нямахме никакво съмнение, че привличането ни е взаимно, и можеше да се очаква тя да ме покани да пийнем нещо. Ако го направеше, щях да получа възможността да проверя дали в апартамента ѝ няма нещо съмнително, макар че

трябваше да бъде много внимателен. Не можех да позволя да се случи нещо глупаво — още по-глупаво от това, че си губех времето с нея и говорех неща, които не би трябвало да казвам.

От друга страна, ако не ме поканеше, щеше да ми е трудно да я придружа, докато се убедя, че е в безопасност, без тя да ме заподозре в опит да се вмъкна в леглото ѝ. Щеше да се получи много неловко. Но не можех да я оставя да се прибере сама. Те знаеха къде живее.

Благодарихме на Сатох-сан за гостоприемството и за превъзходното питие и не след дълго се озовахме на улицата. Въздухът беше малко мразовит и наоколо не се виждаше жива душа.

— В каква посока сте? — попита Мидори. — Аз обикновено вървя пеш оттук.

— Ще ви изпратя. Искам да се уверя, че сте се прибрали благополучно.

— Не е необходимо.

Загледах се за миг в тротоара, после я погледнах в очите.

— Но имам желание — казах с мисълта за съобщението на Бени в сайта за обяви.

— Добре — усмихна се тя.

До дома ѝ имаше петнайсет минути път и в това време не забелязах никой да ни следи. Което не беше за чудене, като се има предвид как благият чичко слезе от сцената.

Когато стигнахме входа, тя извади ключовете и се обърна към мен.

— Е...

Което преведено означаваше „лека нощ“. Аз обаче исках да се убедя, че се е прибрала невредима.

— Сигурна ли сте, че оттук нататък сте в безопасност?

Тя ме погледна с разбиране, макар че нищо не разбираше всъщност.

— Аз живея тук. Разбира се, че съм в безопасност.

— Добре. Имате ли телефон?

Вече го знаех, естествено, но трябваше да спазя приличието.

— Не, нямам.

Охо, дотам ли я докарахме?

— Добре де, и аз самият си падам малко лудит. Ако стане нещо, пратете ми димен сигнал, става ли?

Тя се засмя.

— 527-65-456. Пошегувах се.

— Чудесно. Мога ли да ви се обадя някой път?

След пет минути например, за да се убедя, че никой не те чака в апартамента ти.

— Надявам се да го направите.

Извадих химикалка и записах номера на ръката си. Тя ме гледаше с лека усмивка. Ако исках да я целуна, имах тази възможност.

Обърнах се и тръгнах по пътечката към улицата.

— Джон! — повика ме тя.

Обърнах се.

— Мисля, че у вас се крие радикал, който се опитва да си пробие път.

Тутакси ми хрумнаха няколко отговора, кой от кой по-остроумен.

— Лека нощ, Мидори — казах вместо това. Продължих към улицата, само на тротоара спрях за миг да погледна през рамо. Тя обаче вече беше влязла и стъклената врата се затваряше зад гърба ѝ.

11.

Вмъкнах се в паркинга срещу входа и се затаих в сянката. Видях я да чака асансьора. Вратата се отвори, но не можех да надникна вътре. Тя влезе и след секунда вратата на асансьора се затвори.

Отвън като че беше чисто, никой не дебнеше в тъмното. Очевидно нищо не я заплашваше тази нощ, освен ако не я чакаха в апартамента ѝ или някъде наблизо.

Активирах телефона ѝ с устройството на Хари и зачаках. Нищо.

След около минута чух вратата ѝ да се отваря и затваря. Приглушени стъпки. После още стъпки, на повече от един човек, и възклицание на изненада.

Прозвуча мъжки глас:

— Слушайте. Слушайте ме внимателно. Не се бойте. Извинявайте, че ви изплашихме. Разследваме случай, засягащ националната сигурност. Трябва да сме крайно предпазливи. Надявам се да ни разберете.

Чух тихия глас, почти шепот, на Мидори:

— Покажете ми... Покажете ми удостоверенията си.

— Нямаме време за това. Ще ви зададем само няколко въпроса и ще си тръгнем.

— Покажете ми документ! — вече по-твърдо настоя тя. — Иначе ще вдигна шум. А стените на тази сграда са доста тънки. Може вече да са ни чули.

Сърцето ми подскочи. Мидори имаше усет и много кураж.

— Никакъв шум! — заяви мъжът и отекна звук от плесница.

Явно не си поплюваха. Трябваше да направя нещо. Чух накъсаното ѝ дишане.

— Какво искате, по дяволите?

— Баща ти е носел нещо у себе си, когато е умрял. Сега то е у теб и ни трябва.

— Не знам за какво говорите.

Нова плесница. Мамка му!

Не можех да вляза в сградата без ключ. Дори да влезеше някой и да успееш да се вмъкна след него, пак нямаше да намеря апартамента на Мидори. А и да го намерех, там можеха да стоят четирима с пистолети и да ме застрелят, преди да съм влязъл.

Прекъснах връзката с устройството и набрах номера ѝ. Телефонът ѝ иззвъня три пъти и се включи телефонният секретар.

Затворих и натиснах бутона за повторение, после втори и трети път.

Исках да ги изнервя, да ги накарам да спрат за малко. В крайна сметка може би щяха да ѝ позволят да се обади, за да избегнат подозрението.

На петия път тя вдигна.

— Мощи моши — чух несигурния ѝ глас.

— Мидори, Джон е. Знам, че не можеш да говориш и че в апартамента ти има непознати. Кажи: „Няма никакъв мъж, бабо.“

— Какво?

— Просто кажи: „Няма никакъв мъж, бабо.“ Хайде, повтори го.

— Няма... няма никакъв мъж, бабо.

— Браво! Сега кажи: „Не, няма нужда да идваш. Сама съм.“

— Не, няма нужда да идваш. Сама съм.

Сега те щяха да бързат да се махнат от апартамента ѝ.

— Много добре. Продължавай да спориш с баба си. Тези хора не са от полицията. Мога да ти помогна, но само ако ги накараш да излязат от къщата ти. Кажи им, че баща ти е носел у себе си някакви документи, но те са скрити в апартамента му. Обещай да ги заведеш там и да им ги покажеш. Кажи, че не можеш да им обясниш къде е скривалището, защото е вградено в стената и само ти можеш да го намериш. Разбра ли ме?

— Прекалено много се притесняваш, бабо.

— Ще чакам отвън — казах и прекъснах връзката.

В каква посока щяха да тръгнат? Трескаво обмислях къде да разположа засадата. Тъкмо в този момент от асансьора слезе възрастна жена, превита надве от годините, с кофа за боклук. Електронната врата се отвори и аз успях да се вмъкна вътре.

Знаех, че Мидори живее на третия етаж. Изтичах по стълбите и спрях пред вратата на етажа. След около половин минута чух да се отваря врата някъде в дъното на коридора.

Открехнах вратата и пъгнах зъболекарското огледалце през процепа. От един апартамент се показва мъж, огледа се наляво-надясно и кимна. Миг по-късно отвътре излезе Мидори, следвана от друг мъж, който я държеше доста грубичко за рамото.

Онзи отпред огледа внимателно коридора и тръгна към мен. Бързо издърпах огледалцето. На стената наблизо висеше пожарогасител от старите. Грабнах го и застанах до вратата, дръпнах палчето и го насочих на височината на лицето.

Минаха две секунди, после пет. Чувах стъпките им да се приближават. Дишах през стиснати зъби и стисках здраво ръчката на пожарогасителя.

За част от секундата ми се стори, че вратата се отваря, но те ме подминаха и продължиха към асансьора.

Мамка му! Кой знае защо бях решил, че ще тръгнат по стълбите. За втори път открехнах вратата и пъгнах огледалцето през пролуката. Двамата мъже бяха притиснали Мидори, а онзи отзад опираше нещо в гърба ѝ. Предположих, че е пистолет, но можеше и да е нож.

От сегашната си позиция нямаше никаква възможност да ги изненадам. Не можех да стигна до тях, без да ме чуят, и ако бяха въоръжени, шансовете ми бяха равни на нула.

Обърнах се и хукнах надолу по стълбите. На първия етаж бързо прекосих фойето и се шмугнах зад една носеща колона, покрай която щяха да минат, след като излезеха от асансьора. Притиснах пожарогасителя с хълбок и нагласих огледалцето така, че да ги видя.

Те слязоха секунда по-късно в компактна групичка, каквито в специалните части ни бяха учили да избягваме, защото са уязвими за засади и мини. Очевидно двамата се опасяваха, че Мидори ще се опита да избяга.

Пуснах огледалцето в джоба си и се вслушах в стъпките им. Бях пресметнал, че са само на сантиметри от мен, когато изскочих с вик иззад колоната и насочих пожарогасителя към лицето на мъжа отпред.

Нищо не се случи. Пожарогасителят изхълца, после изпусна протяжно съскане и това беше всичко.

Мъжът отпред отвори уста от изумление, но бързо се окопоти и бръкна под палтото си. Като на забавен кадър, с увереността, че ще закъснея, вдигнах високо пожарогасителя. Видях как ръката му се показва от пазвата, стиснала пистолет с къса цев. С все сила стоварих

пожарогасителя върху лицето му като таран. Чу се хрущене и той се сгромоляса назад върху Мидори и другия мъж, а пистолетът му издрънча на пода.

Другият мъж залитна назад и размаха ръце. В едната държеше пистолет.

Насочих пожарогасителя към него като снаряд и го стоварих отгоре му. Той се строполи и след миг аз вече бях върху него и му избих пистолета. Още преди да е вдигнал ръце да се защити, му нанесох силен удар с кранчето зад ухото. Чу се силно изхрущяване и мъжът не помръдна повече.

Светкавично грабнах пистолета, но другарят му също не даваше признаци на живот. Лицето му беше кървава маса.

Обърнах се към Мидори тъкмо навреме, за да видя как от асансьора излиза трета горила. Вероятно беше там още от самото начало. Той сграбчи Мидори през врата с лявата си ръка, а с дясната посегна към вътрешния джоб на сакото. Ала още преди да е измъкнал пистолета, Мидори се извъртя в прегръдките му и стисна лявата му китка, извивайки ръката му назад и навън. Класическо *санкио* от айкидото. Реакцията му показва, че и той е обучен в това изкуство, защото се извъртя така, че да предпази ръката си от счупване, и се приземи с ловко *укеми*. Но не успя да се изправи, защото аз светкавично покрих разстоянието до него и нанесох в лицето му удар от *воле*, който го накара да подскочи.

Мидори ме гледаше с широко отворени очи и дишаше на пресекулки.

— *Дайджобу?* — попитах и стиснах ръката й. — Добре ли си? Направиха ли ти нещо?

Тя поклати глава.

— Казаха ми, че са от полицията, но не ми показаха документи, пък и защо ще ме чакат вътре в апартамента? Кой са? Как разбра, че са вътре?

Побутнах я леко към стъклената врата, обхождайки с поглед фойето и околността.

— Видях ги в „Блу ноут“ — излъгах, като я побутвах да върви по-бързо. — Като видях, че не ни следят, реших, че ще те чакат вътре. И тогава се обадох.

— Видял си ги в „Блу ноут“? Кой са? И кой си ти, по дяволите?

— Някой, който се е натъкнал на нещо много лошо и иска да те предпази от него. Ще ти обясня по-късно. Сега трябва да отидем някъде, където ще сме в безопасност.

— В безопасност? С тебе?

Тя спря пред стъклената врата и се обърна да погледне тримата мъже, чиито лица представляваха кървава каша, после погледна към мен.

— Всичко ще ти обясня, но не сега. В този момент ще ти кажа само, че си в опасност и аз не мога да ти помогна, ако ми нямаш доверие. Позволи ми да те заведа на сигурно място и тогава ще ти кажа за какво става дума.

Вратата се отвори — скритото инфрачервено око беше уловило присъствието ни.

— Къде?

— Някъде, където никой няма да се сети да те търси. В хотел например.

Онзи, когото бях изритал, изстена и се надигна на четири крака. Приблжих се и още веднъж го ритнах в лицето. Той за втори път се просна.

— Мидори, нямаме време да го обсъждаме сега. Ще трябва да ми се довериш. Моля те!

Вратата се затвори.

Исках да претърся тримата мъже за документи, но не можех да оставя Мидори да тръгне нанякъде сама.

— Как да съм сигурна, че мога да ти имам доверие? — попита тя и се насочи към вратата, която отново започна да се отваря.

— Довери се на интуицията си. Само това мога да ти кажа.

Излязохме през входната врата и от новата си позиция успях да зърна грозен набит японец, застанал на около пет метра вляво. Носът му беше вдлъбнат — явно чупен толкова пъти, че собственикът му се беше отказал да го намества. Той наблюдаваше сцената във фойето и явно се двоумеше какво да предприеме. Нещо във вида и стойката му ми подсказа, че не е случаен зрител. Може би имаше нещо общо с тримата на пода.

Избутах Мидори надясно, за да е по-далеч от типа с вдлъбнатия нос.

— Откъде знаеше... откъде можеше да знаещ, че в апартамента ми има някой? — попита тя. — Как разбра какво става?

— Просто знаех и толкова! — отвърнах, докато се оглеждах за нова заплаха. — Мидори, ако бях с тези хора, какво бих спечелил от този цирк? Моля те, позволи ми да ти помогна! Не искам да ти сторят нещо. Това е единствената причина да съм тук.

Видях онзи с вдлъбнатия нос да влиза вътре, вероятно за да помогне на приятелчетата си, а ние в това време се отдалечихме.

Ако имаха намерение да я водят някъде, щяха да са с кола. Огледах се наоколо, но имаше толкова много спрели коли, че нямаше как да различа тяхната.

— Казах ли ти къде ще те водят? — попитах. — А за кого работят?

— Не, казах ти вече. Твърдяха, че са от полицията.

— Добре, ясно.

Къде ли беше колата им, по дяволите? Нищо чудно да не бяха само тези четиримата. „Добре де, върви! Ако искат да ви заловят, ще трябва да се покажат отнякъде.“

Прекосихме тъмния паркинг на отсрещната сграда и излязохме на „Омотесандо-дори“, където спряхме такси. Казах на шофьора да ни закара до универсалния магазин „Сейбу“ в Шибуйа. Докато пътувахме, се оглеждах внимателно. Колите по пътя бяха малко и като че никой не караше след нас.

Бях решил да я отведа в някой „любовен“ хотел. Това е чисто японска институция, възникнала благодарение на жилищната криза. С тези големи семейства, наблъскани в малки апартаментчета, мама и тате имат нужда от място, където да се усамотяват от време на време. Така са се появили *рабу хотеру* — места, където можеш да отседнеш за по-дълго или по-кратко време, без да ти искат кредитни карти и регистрации, а фалшивите имена са си в реда на нещата. Някои от тях са наистина висш сорт, с тематични апартаменти, римски бани, във фермерски стил и какво ли не още.

Освен на жилищната криза, японските хотели дължат появата си и на факта, че в Япония да допуснеш непознат в дома си е далеч поинтимен акт, отколкото на Запад. Никак не са малко японските жени, които са по-склонни да допуснат някой мъж в тялото си, отколкото в дома си, и хотелите запълват и тази пазарна ниша.

Естествено, хората, срещу които бяхме изправени, никак не бяха глупави и щяха да се сетят, че можем да потърсим убежище тъкмо в такъв хотел. Но при десет хиляди *рабу хотеру* само в Токио никак нямаше да им е лесно да ни открият.

Слязохме на Шибуя и се отправихме към една от страничните улички, претъпкана с любовни хотели. Избрах един напосоки и казах на възрастната жена на рецепцията, че ни трябва стая с баня за *ясуми* — по-дълго пребиваване. Подадох ѝ парите, а тя на свой ред ми връчи ключа.

Взехме асансьора до петия етаж. Стаята ни беше в дъното на малкия коридор. Мидори влезе първа, аз я последвах и заключих вратата. Събухме обувките си в малкото антре. Леглото беше само едно — две легла в любовен хотел са толкова уместни, колкото и Библията — затова пък имаше широк диван, на който можех да се приютя.

Мидори седна на крайчеца на леглото и вдигна поглед към мен.

— И какво става сега? — изрече тя безизразно. — Трима души ме чакаха в апартамента ми. Твърдяха, че са полицаи, но очевидно не са. Реших, че сте заедно, но видях колко зле се отнесе с тях. Помоли ме да отидем на сигурно място, та да ми обясниш всичко. Е, добре, слушам те.

Кимнах, но никак не ми беше лесно да започна.

— Вече знаеш, че това е свързано с баща ти.

— Те ми казаха, че е имал нещо, което им трябва.

— Да, и сега мислят, че е у тебе.

— Не знам защо са решили така.

— Напротив, мисля, че знаеш.

— Мисли си каквото искаш.

— Знаеш ли какво е най-странното в цялата работа, Мидори? Трима мъже те чакат в апартамента ти и те заплашват, после аз изниквам изневиделица и им поотупвам перушината. Такива работи не се случват всеки ден на обикновена пианистка, нали? А ти през цялото време и дума не обели, че искаш да се обадиш на полицията.

Тя не отговори.

— Искаш ли да се обадиш? Нищо не ти пречи.

Тя седеше и ме гледаше, само ноздрите ѝ се издуваха леко и пръстите ѝ барабаняха по дъската на леглото.

„По дяволите — помислих си, — какво толкова знае и не иска да ми го каже?“

— Разкажи ми за баща си, Мидори. Моля те. Ако не го направиш, не мога да ти помогна.

Тя скочи от леглото и ме загледа в упор.

— Да ти кажа ли? Не, ти ми кажи! Кажи ми кой си, по дяволите, или наистина ще се обадя на полицията, кълна се, и не ме е грижа какво ще стане!

„Какво пък, и това е някакъв напредък“ — помислих си.

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко!

— Добре.

— Кой са те?

— Не знам.

— Но знаеше, че са вътре?

Явно щеше да дърпа нишката, докато плетката не се разплетеше. Не знаех как да заобиколя въпроса.

— Да.

— Откъде?

— Апартаментът ти се подслушва.

— Апартаментът ми се подслушва... Ти с тях ли си?

— Не.

— Престани да ми отговаряш едносрично! Хубаво, апартаментът ми се подслушва. От кого, от тебе ли?

Дойдохме си на думата.

— Да.

Тя ме изгледа втренчено и седна.

— За кого работиш? — попита с неестествено спокойствие.

— Няма значение.

Отново дълга пауза.

— Тогава ми кажи какво искаш.

Вгледах се в лицето ѝ. Исках тя да види очите ми.

— Искам да съм сигурен, че няма да пострадаш.

Гласът ѝ беше все така безизразен.

— И смяташ да го направиш, като...

— Виж какво, тези хора те преследват, защото смятат, че имаш нещо, което може да им навреди. Не знам какво е, но докато е у теб, ти

си в опасност.

— Но ако ти дам това нещо...

— Без да знам какво е, не знам дали ще има смисъл, дори и да ми го дадеш. Казах ти вече, не съм тук, защото се домогвам до това нещо. Просто искам да попреча да ти сторят зло.

— Дали си представяш как изглежда всичко това от моята позиция? „Дай ми го, за да мога да ти помогна“!

— Много добре разбирам.

— Не съм убедена.

— Няма значение. Разкажи ми за баща ти.

Знаех какво ще каже и тя го каза.

— Значи затова бяха всичките онези въпроси? Дошъл си в „Алфи“... Господи, просто си ме използвал още от самото начало!

— Отчасти е така, но не съвсем. Кажи ми сега за баща си.

— Не!

Усетих как гневът се надига към гърлото ми. Спокойно, Джон!

— Репортерът също задаваше въпроси. Булфинч, ако не се лъжа. Ти какво му каза?

Тя ме погледна. Явно се чудеше какво още знам.

— Не знам за какво говориш.

Погледнах към вратата и си помислих: „Изчезвай! Просто се махни!“

Но не го направих.

— Чуй ме, Мидори. Аз мога още сега да си изляза през тази врата. Ти си тази, която не може да се върне в собствения си апартамент, която се бои да се обади на полицията, която трепери за живота си. Или намери начин да ми съдействаш, или ще се наложи да се оправяш сама.

Мина може би минута. Най-сетне тя изрече:

— Булфинч каза, че баща ми е трябвало да му даде нещо същата сутрин, когато умря, но така и не е успял да го получи. Интересуваше се дали е у мен, а ако не — дали знам къде е.

— Какво е то?

— Компютърен диск. Това е всичко, което пожела да ми каже. Каза, че ако знам повече, ще съм в опасност.

— Той те постави в опасност със самия факт, че те потърси и говори с тебе. След като си тръгна от „Алфи“, го проследиха —

притиснах очите си с пръсти. — Знаеш ли нещо за този диск?

— Не.

Погледнах я, опитвайки се да преценя дали казва истината.

— Добре, да видим сега с какво разполагаме. Всички мислят, че баща ти ти е казал нещо или ти е дал нещо. Така ли е? Казвал ли ти е нещо? Давал ли ти е някакви документи или нещо друго, което според него е било важно?

— Не. Не си спомням.

— Опитай да си спомниш. Ключ от сейф? От чекмедже? Да ти е казал, че някъде е скрил важни книжа или нещо от този род?

— Не — поклати глава тя, след като се замисли за няколко секунди. — Нищо такова няма.

Можеше и да ме лъже. Нямахме никакви причини да ми вярва.

— Ти знаеш нещо — казах. — Иначе щеше да се обадиш на полицията.

Тя скръсти ръце на гърдите си и ме погледна предизвикателно.

— За бога, Мидори, кажи ми! Позволи ми да ти помогна!

— Ти разчиташ на нещо друго.

— На нищо не разчитам. Просто искам да сглобя мозайката с твоя помощ.

След дълга пауза тя проговори:

— Казах ти, че с баща ми... бяхме доста отчуждени известно време. Това започна още когато бях ученичка. Тогава за пръв път започнах да проумявам какво представлява японската политическа система и мястото на баща ми в нея.

Тя се изправи и закрачи из стаята, без да ме поглежда.

— Той беше част от машината на Либерал-демократическата партия и упорито се катереше по йерархичната стълбица в някогашното Кенсецушо, министерството на строителството. Когато Кенсецушо се превърна в Кокудокоцушо, него го направиха заместник-министър на земята и инфраструктурата, тоест на обществените проекти. Имаш ли представа какво означава това в Япония?

— Знам нещичко. Програмата за обществени проекти насочва парите от политиците и строителните фирми към якудза.

— А якудза осигурява „защита“ и лобира за строителната индустрия. Строителните компании и якудза са като близнаци,

разделени при раждането. Знаеш ли, че строителните предприятия в Япония се наричат *гуми*?

Гуми означава банда или организация — същото име, с което нарича себе си якудза. Първите *гуми* се появяват след Втората световна, когато много мъже, останали извън борда, са готови да вършат всякаква мръсна работа за бандитските босове, за да оцелеят. Същите тези банди са се трансформирали в днешната якудза и строителните компании.

— Знам — казах.

— Тогава знаеш и това, че след войната между строителните компании е имало въоръжени сблъсъци, и то толкова сериозни, че полицията не е смеела да се намеси. И за да се спре това, е била създадена една бандитска система на най-високо ниво. Баща ми стоеше начело — тя се изсмя. — Спомняш ли си, когато през 1994 година построиха международното летище „Кансай“ в Осака? Струваше четиринадесет милиона долара и всеки искаше да се облажи. Помниш ли, че същата година беше убит Такуми Масару, босът на Ямагучи Гуми? Това е, защото не е искал да дели печалбите от строежа на летището. Баща ми наредил да го убият, за да умиротвори останалите бандитски босове.

— Господи, Мидори! И баща ти ти е казал всичко това?

— Да, когато разбра, че не му остава много време. Имаше нужда да се изповяда.

Зачаках да продължи. Тя спря да се разхожда и се обърна към мен.

— Знаеш ли, че Япония има четири процента от земята и половината от населението на Щатите, но харчи повече за обществени проекти? Според някои хора за последните десет години на якудза са платени десет трилиона държавни пари чрез обществени проекти.

Десет трилиона йени? Това означаваше сто милиарда долара. Не си поплюваха тия синковци!

— Да, знам нещичко по въпроса — казах. — И баща ти смяташе да бие барабана, така ли?

— Да. Той ми се обади, след като разбра, че е болен. Повече от година не бяхме разговаряли. Каза ми, че трябва да ми каже нещо важно, и дойде вкъщи. Толкова дълго не си бяхме говорили, мислех, че е свързано със здравето му, със сърцето. Видя ми се остарял. Направих

чай и седнахме в кухнята. Аз му разказах за моята работа, но не го попитах за неговата. Никога не съм го питала. Накрая все пак не издържах и го попитах какво има. „*Таишита кото я най*“ — отговори той. Нищо особено. Погледна ме и се усмихна, но някак тъжно и ми заприлича на онзи баща, когото помнех от детството си. „Тази седмица разбрах, че не ми остава много да живея. Всъщност имам съвсем малко време. Месец, два може би. Или малко повече, ако се съглася да ме облъчват и да ме тровят с лекарства, но аз не искам. Най-странното е, че когато разбрах, това не ме уплаши и дори не ме изненада особено.“ Очите му се напълниха със сълзи — нещо, което не помнех до този момент. „Не ме плаши това, че ще изгубя живота си. Мъчи ме мисълта, че вече съм изгубил дъщеря си.“

Тя вдигна ръка и с бегло движение избърса първо едното, после другото си око.

— Той ми разказа за нещата, в които е замесен, за всичко, което е правил. Каза ми, че иска да поправи стореното, че отдавна е трябвало да го направи, но е страхливец. Каза още, че се бои за мен, защото хората, с които работи, не биха се поколебали да посегнат на невинен, за да дадат урок на провинилия се. Твърдеше, че е намислил как да поправи стореното зло, но това ще ме постави в опасност.

— Какво възнамеряваше да направи?

— Не знам, но му казах, че нямам намерение да се превръщам в заложник на една порочна система и че трябва да действа, без да се съобразява с мен.

— Много смело от твоя страна.

Тя вече се беше овладяла достатъчно.

— Нищо особено. Не забравяй, че все пак съм радикал.

— Добре, знаем, че е говорил с онзи репортер и е трябвало да му предаде някакъв диск. Трябва да разберем какво е имало на диска.

— Как?

— Като се свържем с Булфинч.

— И какво ще му кажем?

— Още не съм го измислил.

Двамата замълчахме и едва сега усетих всъщност колко съм уморен.

— Дали да не поспим малко? — казах. — Ще легна на дивана. Утре ще говорим повече. Може нещата да се прояснят.

Не знам дали щяха да се прояснят, но по-неясни не можеха да станат.

12.

Сутринта станах рано и се запътих направо към станция Шибую. Казах на Мидори, че ще ѝ позвъня по мобилния телефон, след като взема някои неща, които ми трябва. В апартамента си в Сенгоку имах скрити някои полезни вещи, в това число фалшив паспорт, от който щях да се нуждая, ако исках да напусна страната. Казах ѝ да излиза само ако наистина ѝ се налага — да купи храна и дрехи за преобличане например, — и да не използва кредитни карти. Освен това разговорите ни трябваше да са кратки, в случай че някой има номера на мобилния ѝ телефон.

По линията Яманоте се добрах до Икебуро — оживен търговски център в северозападната част на града, оттам взех такси. Казах на шофьора да ме закара до Хакусан, жилищен квартал на десетина минути пеша от апартамента ми. Там слязох и набрах гласовата поща.

Телефонът в апартамента ми има някои особености. Мога да се обадя когато си искам и откъдето си искам и да активирам микрофона, който автоматично се превръща в предавател. Устройството се активира и от звук — ако в стаята има шум, например човешки глас, микрофонът се активира и се свързва с гласовата ми поща в Щатите, където жестоката конкуренция държи цените напълно приемливи. Винаги, преди да се прибера, набирам гласовата поща. Ако в апартамента ми е влизал някой, няма как да не разбере.

Това може би е излишна предпазна мярка — досега никой не е влизал неканен в апартамента ми, пък и никой не знае къде живея. Всеки път, когато набера номера, чувам механичен женски глас, който ме уведомява, че не съм имал обаждания. Очаквах и сега да чуя същото.

Вместо това обаче чух: „Имате едно обаждане“. Мамка му! Бях толкова слиян, че забравих кой бутон трябва да натисна, но механичният глас ме подканяше да побързам. Натиснах единицата.

Чух мъжки глас, който изрече на японски:

— Апартаментът е малък. Трудно ще го изненадаме.

И втори глас, също на японски:

— Чакай тук. Когато влезе, напръскай го с лютия спрей.

Този глас ми беше познат, но ми трябваше време, докато осъзная, че съм го чувал да говори на английски. Бени.

— А ако не иска да говори?

— Ще проговори.

Стисках слушалката с все сила. Този боклук Бени! Как ме беше открил?

Кога ли беше записано съобщението? И кой ли беше онзи специален бутон... По дяволите, трябваше да потренирам повече, за да го запомня! Започвах да ставам самодоволен. Натиснах шестицата и това увеличи скоростта на съобщението. Опитах с пет. Механичният глас ме осведоми, че съобщението е направено в 14 часа. Калифорнийско време — значи са влезли в апартамента ми около седем сутринта, тоест преди около час.

Добре, променяме плана. Съхраних съобщението, затворих и се обадох на Мидори. Казах ѝ, че съм открил нещо важно, но ще ѝ кажа по-късно. Тя трябваше да ме чака, дори и да закъснеех. Оттам се отправих към Сугамо, на времето затвор за военнопръстълници, а днес квартал на червените фенери, пълен с любовни хотели.

Избрах хотела, най-близък до Сенгоку, Стаята, която ми дадоха, беше влажна, но не ми пукаше. Трябваше ми само електричество, за да съм сигурен, че батерията на телефона ми няма да падне, и място, където да чакам.

Набрах телефона в апартамента си. Той не иззвъня, но чух, че се включи, и зачаках. Стоях така половин час и вече започвах да се чудя дали не са си тръгнали, когато чух преместване на стол, стъпки и шуртене. Някой ползваше тоалетната. Значи още бяха там.

Седях така цял ден и напразно се опитвах да доловя нещо. Единствената ми утеха беше, че и на тях им е също толкова отегчително. И че са не по-малко гладни от мен.

Някъде към шест и половина, докато правех някои загревки от джудото, за да се поразкърша, чух да звъни телефон, вероятно мобилен. Обади се Бени, изпръхтя няколко пъти, после каза:

— Имам малко работа в Шибакоен. Едва ли ще отнеме повече от няколко часа.

— Хай — отвърна приятелчето му, но аз нямах намерение да слушам повече.

Ако Бени наистина отиваше в Шибакоен, щеше да вземе метрото от станция Сенгоку. Едва ли беше дошъл с кола — с метрото беше по-сигурно, пък и в Сенгоку трудно можеш да паркираш, ако не си от квартала. От апартамента ми до станцията можеше да се стигне по пет или шест улици — това беше една от причините да избира тъкмо това място. Самата станция беше прекалено оживена и нямаше да мога да се добера до него, пък и не го знаех как изглежда. Трябваше да го причакам на излизане от апартамента ми, иначе щях да го изгърва.

Изхвърчах от стаята и се втурнах надолу по стълбите. Долу пресякох „Хакусан-дори“ и свих наляво по посока на моята улица. Тичах с все сила. Трябваше да стигна навреме, преди да е излязъл Бени — щом знаеше къде живеея, нищо чудно и да ме познаваше в лице и не биваше да ме вижда насреща си.

На петнайсетина метра от моята улица забавих крачка и се опитах да овладеея дишането си. На ъгъла се сниших и подадох глава иззад сградата. От Бени нямаше и помен. Бяха минали не повече от четири минути от момента, в който затворих телефона. Не беше възможно да съм го изпуснал.

Точно над главата ми имаше улична лампа, но трябваше да остана на мястото си. Не знаех дали той ще поеме наляво или надясно, след като излезе, а това беше единствената удобна позиция да го проследя. Доберях ли се веднъж до него, лесно щях да го завлека на по-закътано място.

Вече бях овладял напълно дишането си, когато чух входната врата да се затръшва. Усмихнах се. Обитателите на къщата знаят, че вратата се затръшва, и я затварят внимателно.

Отново приклекнах и надникнах иззад стената. Тантурест японец ситнеше право срещу мене. Мъжът с куфарчето, когото бях видял на станция Джинбочо. Бени. Трябваше да се досетя.

Изправих се и зачаках. Стъпките му отекваха все по-близо. Когато се приближи на около метър, изскочих иззад прикритието си.

Той спря като закован и облещи очи. Нямаше съмнение, че ме познава. Още преди да се е окопитил, аз му нанесох два бързи удара в корема и той се свлече със стон на земята. Минах зад гърба му, сграбчих дясната му ръка и я извих рязко. Той изохка.

— Ставай, Бени! И по-живо, ако не искаш да ти счупя ръката!

За потвърждение извих още по-силно ръката му и той със скимтене се изправи.

Избутах го зад ъгъла и го блъснах с лице към стената. Пребърках го бързо, но открих само мобилен телефон във вътрешния му джоб и го прибрах.

За последен път извих силно ръката му, обърнах го с лице към мен и го залепих за стената. Той изохка, но все още не беше се окопитил достатъчно, за да направи нещо повече. Стиснах го с една ръка за гърлото, а с другата го сграбчих за топките.

— Слушай ме много внимателно, Бени — той се опита да се съпротивлява, но аз стиснах още по-силно. — Искам да знам какво става. Трябват ми имена, и гледай да са ми познати.

Охлабих малко хватката и Бени трескаво си пое въздух.

— Знаеш, че не мога да ти кажа! — изскимтя той.

Отново затегнах хватката.

— Бени, ако ми кажеш каквото искам, няма да ти направя нищо. Но ако не ми кажеш, сърди се само на себе си! Казвай бързо, никой няма да разбере!

Отново стиснах, този път му спрях въздуха за няколко секунди. Казах му да кимне, ако е разбрал, и след секунда-две без въздух той се подчини. Аз обаче изчаках още малко и намалих натиска едва когато очите му започнаха да се изцъклят.

— Хилгър — изхърка той. — Бил Хилгър...

Струваше ми немалко усилие да скрия изненадата си.

— Кой е Хилгър?

Той ме погледна с широко отворени очи.

— Познаваш го! От Виетнам, така ми каза той.

— И какво прави в Токио?

— ЦРУ. Шеф за Токио.

Шеф на местната централа? Невероятно! Явно все още знаеше чий задник да целува.

— И ти си агент на ЦРУ, така ли? Ти?

— Те ми плащат — изхъхри той. — Трябват ми пари.

— Защо съм му притрябвал?

С Хилгър имахме разногласия във Виетнам, но в крайна сметка той надделя. Не разбирах за какво ще ми има зъб. Аз — да, но не и той.

— Каза, че ти знаеш къде да намериш един диск. От мен се искаше да му го предам.

— Какъв диск?

— Не знам. Знам само, че ако попадне в ръцете не на когото трябва, ще е заплаха за националната сигурност на САЩ.

— Опитай се да говориш нормално, не като чиновник, Бени. Какво има на диска?

— Не знам! Хилгър не ми каза. Пък и за какво да ми казва? Аз съм просто техен агент, не ми доверяват такива неща.

— Кой е онзи тип в апартамента ми?

— Какъв... — понечи да каже той, но аз го стиснах за гърлото още преди да е довършил въпроса. Едва когато започна да изцъкля очи, отново го пуснах.

— Ако още веднъж ме накараш да питам повторно или се опиташ да ме излъжеш, ще съжаляваш. Кой е онзи в апартамента ми?

— Не го познавам — тежко преглътна той. — От Боейчо Боейкиоку е. Хилгър държи връзката с тях. Каза ми само да го заведа в апартамента ти и да те разпитаме.

Боейчо Боейкиоку е японският аналог на ЦРУ.

— Защо ме следеше в Джинбочо? — попитах.

— Трябваше да те държа под око и ако мога, да открия къде е дискът.

— Как разбра къде живея?

— Хилгър ми даде адреса.

— А той откъде го знае?

— Не знам. Просто ми го каза.

— Какво трябваше да правиш?

— Само да те разпитам. Да разбере къде е дискът.

— А след това? Какво щяхте да ме правите след разпита?

— Нищо. Те искат само диска.

За кой ли път го стиснах за гърлото.

— Не ми говори глупости, Бени! Дори и ти не си толкова глупав. Знаеш какво трябваше да стане после, макар да нямаш куража да го направиш сам.

Всичко си идваше на мястото. Хилгър е наредил на Бени да вземе със себе си оня тип от Боейкиоку, за да ме разпитат. Бени е

наясно какво ще стане и е уплашен, но няма къде да ходи. Пък и онзи ще свърши мократа работа, на него не му се налага дори да гледа.

Внезапното стиснах между краката с такава сила, че той се свлече на земята.

— Слушай, Бени, ето какво ще направиш. Ще се обадиш на приятелчето си в апартамента ми. Знам, че има клетъчен телефон. Кажи му, че се обаждаш от станцията на метрото.

— Видял си ме и искаш веднага да се срещнете на станцията. Ще го кажеш точно със същите думи. Чуя ли те да добавяш нещо от себе си, ще те убия. Направи го както трябва и ще те пусна да си вървиш.

Естествено, винаги имаше опасност тези типове да използват някой код, чието отсъствие да ги постави нащрек, но не ми се вярваше да са толкова умни.

Той ме погледна умолително.

— Наистина ли ще ме пуснеш да си вървя?

— Ако изпълниш нареждането ми както трябва.

Той направи всичко точно така, както му бях казал. Гласът му звучеше достатъчно твърдо. Взех телефона от ръцете му. Той попита с надежда:

— Мога ли да си вървя?

И тогава видя очите ми.

— Ти ми обеща! Обеща ми! — изхленчи той. — Моля те, аз само изпълнявах заповед!

Да, наистина го каза.

— Заповедите са лошо нещо — казах.

Той започваше да се задъхва.

— Не ме убивай! Имам жена и деца!

— Значи има на кого да пратя цветя — отвърнах и му нанесох светкавичен удар с ръба на дланта по тила. Усетих как прешлените му изпукаха и той се свлече.

Нищо повече не можех да направя, трябваше да го оставя тук. Но апартаментът ми вече не беше убежище. Така или иначе трябваше да си намеря друг, защото около трупа щеше да се вдигне шум и Сенгоку вече нямаше да е сигурно място.

Прекачих през тялото и се върнах на паркинга, който бях подминал по-рано. Много скоро чух входната врата на къщата ми да се затръшва.

Отпред паркингът беше ограден с въжета, опънати между забити в пясък стълбчета. Грабнах шепа пясък и се върнах на предишната си позиция на ъгъла. Не бях виждал приятелчето на Бени и сега го зърнах за пръв път. Мамка му, той реши да тръгне по пътеката, която свързваше моята улица със съседната. Не знам защо бях решил, че ще върви направо.

Това вече беше проблем. Той беше пред мен и нямаше как да се скрия на пътя му и да го причакам. Освен това нямах представа как изглежда. Ако тръгнеше към станцията по главната улица на квартала, нямаше да го позная. Трябваше да действам незабавно.

Хукнах по улицата към пътеката. Видях самотна фигура да се отдалечава.

Огледах се за оръжие. Нищо, което би могло да мине за бухалка. Лошо!

Вървах на около седем метра зад него. Той беше облечен с късо кожено яке и си личеше, че е много як. Дори отзад се виждаше колко масивен е вратът му. В ръката си държеше нещо, което наподобяваше бастун. Пясъкът трябваше да свърши работа, иначе лошо ми се пишеше.

Бях съкратил наполовина разстоянието помежду ни и вече се канех да му извикам, когато той погледна през рамо. Може би някакъв животински нюх ни подсказва кога ни преследват. През войната го бях усвоил добре. Но се бях научил и да усещам кога алармата на другия задейства. Този тип явно имаше чувствителни антени.

Той се обърна и ме погледна в упор. Видях изписаното на лицето му объркване. Бени му беше казал, че ме е видял на станцията, а аз се появявах от друга посока. Човекът явно се опитваше да смели откъде идва разминаването.

Забелязах, че ушите му са обезобразени, раздути като карфиол. Японските джудоки и кендоки не използват предпазни шлемове, дори носят с гордост белезите от битките като медали. Съзнанието ми тутакси отчете и регистрира вероятността моят човек да е много изкусен боец.

Опитах се с целия си вид да изобразя обикновен минавач, с което целях да спечеля няколко секунди. Минах вляво и направих още две крачки, но видях как объркването в погледа му се превърна в

увереност. Той вдигна бастуна над главата си и се приготви да нанесе удар.

Хвърлих пясъка в лицето му и отскочих светкавично настрана. Бастунът със свистене разсече въздуха, но противникът ми беше обезвреден за момента. Видях с какво усилие се сдържа да не разтърка очите си и това показваше, че добре си е научил урока. Само че не можеше да вижда.

Той пристъпи предпазливо напред, вдигнал бастуна пред себе си. От очите му се стичаха сълзи. Беше сигурен, че съм някъде пред него, но не можеше да ме види.

Трябваше да го изчакам да ме подмине и да бъда много внимателен, защото бях видял колко ловко действа с бастуна.

Той обаче остана на мястото си, само ноздрите му се издуваха от усилието да ме надуши. Как ли успяваше да се сдържи и да не разтърка очи? Сигурно агонизираше от болка.

Със силен вик той скочи напред и размаха хоризонтално палката на нивото на корема си. Само че не беше отгатнал правилно — аз бях далеч зад него. В следващия миг също така внезапно той направи две големи крачки назад и посегна да разтърка очите си.

Тъкмо това чаках. Скочих върху него и вдигнах юмрук, готов да нанесе поразяващ удар върху ключицата му, но в последния момент той се отмести и ударът се стовари върху гърба му. Опитах да го ударя с лакът, като се целех между очите, но успях да улуча ухото му.

Преди да успея да нанесе нов удар, той пъкна бастуна зад гърба ми и хвана края му, после рязко го дръпна към себе си. Дървото се впи в гърба ми и остра болка прониза бъбреците ми.

Устоях на изкушението да се дръпна, защото знаех, че нямам шанс да се изтръгна от мечешката му прегръдка. Вместо това склочих ръце около врата му и обвих крака около кръста му. Имах чувството, че бастунът всеки момент ще прекърши гръбнака ми.

Движението ми го изненада и той загуби равновесие, направи крачка назад и пусна бастуна. Кръстосах крака зад гърба му и се увесих с цялата си тежест на врата му, като по този начин го принудих да се сгромоляса върху мен. Аз бях отдолу и поех по-голямата сила на удара, но вече бях на своя земя.

Сграбчих го за реверите и опитах да го стисна в гиаку-джуджиме, една от първите хватки, които научават джудистите. Той

реагира мигновено, като посегна към очите ми. Разтърсих глава, избягвайки пръстите му. По едно време той успя да се добере до едното ми ухо, но бързо се освободих.

Отслабих хватката едва когато противникът ми спря да се съпротивлява и замря. Избутах го и се измъкнах изпод тялото му. Господи, колко тежеше! Изправих се, зашеметен от разкъсващата болка в гърба.

От опит знаех, че не е мъртъв. В такива случаи пострадалият се слага да седне и му се нанасят удари по гърба и му се прави изкуствено дишане, докато се съвземе.

Този тип обаче трябваше да си намери някой друг да му зареди акумулатора. Аз с удоволствие бих го поразпитал, но това не беше Бени.

Коленичих до него и пребърках джобовете му. Във вътрешния джоб открих клетъчния му телефон, а в другия — сълзотворния газ. Нямах нищо друго.

Изправих се с пулсиращ от болка гръб и се запътих към апартамента си. Две ученички в сини униформи тъкмо минаваха наблизо, когато излязох от уличката. Момичетата зяпнаха от изумление, но аз не им обърнах внимание. Защо ли все пак ме гледаха така? Вдигнах ръка и попипах бузата си. Кървеше. Онзи беше успял да ми разреде лицето.

Добрах се по най-бързия начин до апартамента си и в банята изтрих кръвта от лицето си. Физиономията в огледалото не изглеждаше никак добре и щеше да мине известно време, докато добие приличен изглед.

Видът на апартамента ми извика у мен странно чувство. Досега той беше убежище, тихо безименно пристанище. Хилгър и ЦРУ — два призрака, които си мислех, че съм оставил зад гърба си — го бяха разголили и осквернили. Трябваше да разбере защо ме преследват. Служебно? Лично? Щом Хилгър беше замесен, значи и двата варианта бяха възможни.

Събрах набързо нещата, които ми трябваха, и ги напъхах в един сак. На вратата се обърнах още веднъж да хвърля последен поглед. Всичко си беше както винаги. От хората, които бяха нахълтали тук, нямаше и следа. Не можех да не се запитам дали ще видя това място отново.

Запътих се по посока на Сугамо. Щях да пътувам по линията Яманоте до Шибуя, където беше Мидори. Може би мобилните телефони щяха да ми дадат отговор на някои от въпросите.

13.

Докато стигна до хотела, болката в гърба ми се превърна в тъпо пулсиране. Лявото ми око се беше затворило, а главата ме болеше — може би от това, че онзи по едно време се опита да ми откъсне ухото.

Промъкнах се покрай възрастната жена на рецепцията, като ѝ показах отдалеч ключовете си, та да знае, че вече съм регистриран. Тя вдигна поглед за секунда и отново се задълбочи в четивото си. Изглежда не забеляза пораженията по лицето ми, тъй като се постарях да види само дясната му страна.

Почуках на вратата като предупреждение към Мидори, че съм се върнал, и си отключих.

Тя седеше на леглото и при вида на подутото ми око и драскотините по лицето скочи.

— Какво е станало?

Въпреки режещата болка, загрижеността в гласа ѝ ме стопли.

— Чакаха ме в апартамента ми — обясних, докато заключвах вратата. Оставих палтото да се свлече от раменете ми и се отпуснах на дивана. — Напоследък май и двамата сме доста популярни.

Тя се приближи и коленичи до мен, като оглеждаше внимателно лицето ми.

— Окото ти никак не изглежда добре. Сега ще донеса малко лед от хладилника.

Мидори се изправи и тръгна към хладилника, а аз я наблюдавах. Беше облечена в джинси и моряшка фланелка, сигурно ги беше купила, докато съм отсъствал. Косата ѝ беше вързана на тила и можех спокойно да измеря с поглед пропорциите ѝ — изправените рамене, талията, извивката на бедрата. Следващото нещо, което си спомням, беше, че я пожелах — толкова силно, че почти забравих за болката в гърба. Нищо не можех да направя — всеки войник, който е бил на бой, ще ви каже, че след това настъпва такава реакция. В един миг се сражаваш за живота си, а в следващия, когато вече всичко е свършило, панталонът ти отеснява. Не знам защо е така, но е така.

Тя се върна с лед и кърпа и аз се размърдах неспокойно на дивана. Болката прониза като електричество гърба ми, но това не намали ни най-малко неловкостта ми. Тя коленичи и постави леда на окото ми, като приглади косата ми назад. По-добре да беше изсипала кубчетата в скута ми.

Мидори ме накара да легна и аз се намръщих, усещайки почти болезнено близостта ѝ.

— Боли ли?

— Не. Типът, който ми насини окото, ме халоса с палка по гърба. Ще се оправя.

Мидори остана да държи леда на окото ми, а аз седях сковано и не смеех да мръдна, докато ерекцията бавно отшумя.

По някое време премести леда и аз посегнах да го взема, но тя не го пусна и ръката ми остана върху нейната.

— Колко е приятно — казах.

Тя не попита дали говоря за леда, или за ръката ѝ. И аз самият не бях сигурен.

— Дълго те нямаше — проговори Мидори след известно мълчание. — Не знаех какво да правя. Мислех да ти се обадя, но размислих. Може пък да си комбина с тези хора в апартамента ми — нали знаеш номера с доброто ченге и лошото ченге.

— И аз на твое място щях да си помисля същото. Представям си как си се чувствала.

— Всичко започваше да ми изглежда малко нереално. Докато не те видях.

Погледнах кърпата, изпъстрена с розови петна.

— Малко кръв, и нещата пак започват да изглеждат реални.

— Вярно е. През цялото време си напомнях как изрита мъжа в апартамента ми — от носа му шурна кръв. Ако не го бях видяла, щях да си тръгна, докато те нямаше.

— В такъв случай се радвам, че го уцелих в главата.

Тя се засмя и отново притисна кърпата към лицето ми.

— Разкажи ми какво стана.

— Нямах ли нещо за ядене? — попитах. — Умирам от глад.

Тя посегна и ми подаде някаква торбичка, оставена до дивана.

— Взех малко бенто. За всеки случай.

— Дай ми няколко минути — казах и започнах да поглъщам ориза, яйцата и нарязаните зеленчуци с вълчи апетит. Беше невероятно вкусно. Когато приключих, смених позата, за да мога да я виждам по-добре.

— В апартамента ми ме чакаха двама. Познавам единия — подлизурко от ЛДП, знам го като Бени. Показа се, че е свързан с ЦРУ. Това говори ли ти нещо? Баща ти да ти е споменавал за такъв?

Тя поклати глава.

— Не, баща ми никога не е говорил нито за Бени, нито за ЦРУ.

— Добре. Другият беше *кендока* — носеше бастун и го използваше като меч. Не знам каква е връзката. Взех им мобилните телефони. Може би от тях ще ни се удаде да научим нещо.

Посегнах и вдигнах палтото си. Болката отново ме прониза. Извадих от вътрешния джоб телефоните.

— Бени ми каза, че ЦРУ търси диска. Не знам обаче за какво съм им притрябвал аз. Може би си мислят, че ще ти кажа нещо, което ще ти отвори очите? Че ще се възползвам от онова, което знам? Че ще им попреча да получат каквото искат?

Отворих телефона на непознатия с бастуна и натиснах бутона за повторение. На дисплея се появи номер.

— Това е само началото. Можем да проследим и други номера. Някои може да са запаметени. Имам един приятел, на когото можем да имаме доверие, той ще ни помогне.

Изправих се и болката в гърба отново напомни за себе си.

— Ще трябва да сменяме хотелите. Не можем да се държим по-различно от останалите удовлетворени клиенти.

— Така е — усмихна се тя.

Преместихме се в един хотел наблизо, наречен „Мароко“, който сякаш беше слязъл от някой филм по „Хиляда и една нощ“, но имаше само едно легло, а перспективата да спя на дивана в този момент ме ужасяваше.

— Защо не легнеш тази вечер на леглото? — попита Мидори, сякаш четеше мислите ми. — С този гръб няма да можеш да спиш на дивана.

— Няма нищо — отвърнах, кой знае защо смутен. — Ще легна на дивана.

— Не, аз ще спя на дивана — възрази тя с малко несигурна усмивка.

В крайна сметка се съгласих, но спях лошо. Сънувах, че се промъквам през гъста джунгла някъде в Южен Лаос, а виетнамците са по петите ми. Бях се откъснал от групата и не знаех къде се намирам. Опитвах се да се изплъзна от преследвачите, но те ме следваха неизменно. Бяха ме обкръжили и знаех, че ще ме заловят и ще ме измъчват. После се появи Мидори, която ми подаваше оръжие. „Не искам да ме хванат! — говореше тя. — Моля те, помогни ми! Вземи оръжието! Спаси хората ми!“

Скочих като ужилен. „Спокойно, Джон, това е само сън!“ — опитвах се да се успокоя. Имах чувството, че Лудия Джейк е при мен в стаята.

Лицето ми беше мокро и помислих, че отново кърви, но когато докоснах бузата си и погледнах ръката си, разбрах, че са сълзи. Какво става, по дяволите?

Луната се беше спуснала ниско и светлината ѝ нахлуваше през прозореца. Мидори седеше на дивана с опрени в брадичката колене.

— Лоши сънища? — попита тя.

Прокарах пръсти по лицето си.

— От колко време си будна?

Тя сви рамене.

— От доста. Ти се въртеше и стенеше.

— Казах ли нещо?

— Не. Страх те е от онова, което можеш да кажеш насън, нали?

— Вгледах се в лицето ѝ, наполовина скрито в сянката.

— Да — казах.

— Какво сънува?

— Не знам — излъгах. — Само някакви образи.

Усетих погледа ѝ върху себе си.

— Каза ми да ти имам доверие, но не искаш да ми разкажеш дори един лош сън.

Понечих да ѝ отговоря, но изведнъж изпитах раздражение. Смъкнах се от леглото и тръгнах към банята.

„Ще мина и без въпросите ѝ! — мислех си. — И няма да съм ѝ бавачка. Скапаното ЦРУ и Хилгър знаят, че съм в Токио, и къде живея. И така си имам достатъчно проблеми.“

Знаех, че тя е ключът към всичко. Баща ѝ сигурно ѝ беше доверил нещо. Или онова, заради което бяха разбили апартамента му в деня на погребението, беше у нея. Какво ѝ струваше да се замисли и да разбере кое е това нещо?

Върнах се в стаята и се изправих пред нея.

— Мидори, опитай още веднъж. Трябва да си спомниш. Баща ти трябва да ти е казал нещо, да ти е оставил нещо.

На лицето ѝ се изписа изненада.

— Казах ти, не е.

— Някой е влизал в неговия апартамент след смъртта му.

— Знам. От полицията ми се обадиха.

— Работата е там, че не са намерили, каквото търсят, и сега смятат, че е у тебе.

— Виж какво, ако искаш да видиш апартамента на баща ми, мога да ти го покажа. Още не съм разчистила, ключът е умен.

Други вече бяха гледали преди мен. Нямахме никакъв смисъл. Предложението ѝ само усили раздразнението ми.

— Няма да помогне. Какво толкова имаш според тези хора? Диск? Ключ? Сигурна ли си, че у теб няма нищо такова?

Забелязах, че леко се изчерви.

— Казах ти вече, нямам нищо.

— Опитай се тогава да си спомниш нещо.

— Не мога — сърдито се сопна тя. — Как мога да си спомня, като у мен няма нищо?

— Как можеш да си сигурна, щом не си спомняш?

— Защо го казваш? Не ми ли вярваш?

— Просто това е единственото обяснение. И ще добавя, че не ми харесва, когато се опитват да ме убият, а аз дори не знам защо!

Тя спусна крака на пода и се изправи.

— Не ти харесва, така ли? А защо мислиш, че на мен ми допада? Не съм направила нищо! И също като теб не знам защо ме преследват тези хора!

Издишах бавно, като се опитвах да овладя гнева си.

— Защото си мислят, че проклетият диск е у теб! Или че знаеш къде е.

— Да, но не знам! Нищо не знам, казах ти вече!

Стояхме един срещу друг до леглото и се гледахме задъхани.

— Ти не даваш пукната пара за мене — тихо изрече тя. — Искаш онова, което искат и те, каквото и да е то!

— Не е вярно.

— Вярно е! Писна ми! Дори не искаш да ми кажеш кой си!

Тя се запъти към вратата, грабна една чанта и започна да пъха вещите си в нея.

— Мидори, чуй ме! — сграбчих чантата. — Чуй ме, по дяволите! Не ми е все едно какво ще стане с теб, не разбираш ли?

Тя се опита да изтръгне чантата от ръцете ми.

— А защо трябва да ти вярвам? Ти вярваш ли ми? Нищо не знам, нищичко!

— Добре, вярвам ти.

— Как не! Дай ми чантата! Дай ми я!

Тя посегна и аз скрих чантата зад гърба си. По-късно не можех да си спомня как се случи всичко. Тя блъскаше с юмруци гърдите ми, а аз пуснах чантата и обвих ръце около нея, за да я спра. След миг се целувахме и тя като че още се опитваше да ме удари, но по-скоро смъкваше дрехите ми, а аз нейните.

Любихме се на пода до леглото. Страстно, до умопомрачение. В някои моменти имах чувството, че още се бори с мен. Гърбът ми продължаваше да пулсира, но болката беше поносима, почти сладка.

После посегнах и придърпах завивките. Бяхме се облегли на таблата на леглото.

— *Йоката* — промълви тя. — Хубаво беше. По-хубаво, отколкото заслужаваш.

Чувствах се малко зашеметен. Отдавна не бях имал такава връзка и това малко ме изнервяше.

— Само че ти не ми вярваш — продължи тя. — И ми е болно.

— Не става дума за недоверие, Мидори. Това е... — понечих да обясня, но спрях. — Вярвам ти. Съжалявам, че бях толкова напорист.

— Не, аз говоря за съня ти.

Притиснах пръсти към очите си.

— Мидори, не мога... Не говоря за тези неща. Който не е бил там, не може да разбере.

Тя посегна, нежно отстрани ръцете ми от очите и ги постави на талията си. Кожата и гърдите ѝ бяха прекрасни на лунната светлина.

— Имаш нужда да поговориш. Искам да ми кажеш.

Погледнах надолу към смачканите чаршафи, които в полумрака наподобяваха лунен пейзаж.

— Майка ми... Тя беше католичка. Като дете ме водеше на църква. Баща ми мразеше това. Ходех на изповед, разказвах на свещеника за всичките си похотливи помисли, за битките в училище, за децата, които мразех и исках да нараня. Отначало се чувствах, сякаш ми вадеха зъб, но свикнах. Това обаче беше преди войната. А през войната съм правил неща, които... не мога да изповядам.

— Но ако ги таиш у себе си, те ще те разяждат като отрова.

Исках да ѝ разкажа всичко, да се освободя.

„Какво ти става? Искаш да я прогониш ли?“

Да, може би. Може би така щеше да е най-добре. Не можех да ѝ кажа за баща ѝ, но можех да ѝ разкажа нещо по-лошо.

Гласът ми прозвуча сухо и овладяно.

— Гадости, Мидори. Говоря за гадости.

Страхотно начало! Тя обаче не ме изостави.

— Не знам какво си правил, но е било много отдавна. В друг свят.

— Не е важно. Не мога да те накарам да разбереш, освен ако не си била там.

Отново притиснах с пръсти очите си — безпомощен жест, който не можеше да прогони тълпящите се в главата ми образи.

— Част от мен харесваше онова, което правех. Да действаш в задния двор на противника — това не всеки го може. Някои от момчетата, когато бръмченето на хеликоптерите заглъхнеше, изпадаха в паника, не можеха да дишат. Не и аз. Имах над двайсет успешни мисии. Разправяха, че вече съм изчерпал късмета си, но аз продължавах и всяка следваща мисия беше още по-безумна от предишната. Бях един от най-младите командири на отряд в историята на ГИН. Можехме да сме само дузина срещу цяла дивизия на виетнамците и никой от хората ми нямаше да избяга. И те знаеха, че аз няма да избягам. Знаеш ли какво е това за момче, което цял живот е било черна овца заради смесената си кръв?

Говорех все по-бързо.

— Не е важно кой си. Щом си затънал до гуша в кръв и мръсотия, не можеш да останеш чист. Някои хора са по-чувствителни, но в крайна сметка и те прехвърлят мярката. Двама от хората ти са

разкъсани от мина, краката им са откъснати. Ти държиш в ръце онова, което е останало от тях в минутата преди смъртта им, и им говориш: „Всичко ще се оправи, ще видиш!“, а те плачат и ти плачеш заедно с тях. После те са мъртви, а ти си тръгваш и вътрешностите им са размазани по тебе.

Поемам дълбоко дъх.

— Кажи ми да спра, иначе ще продължа!

Тя мълчи.

— Онова село се казваше Ку Лай. Събрахме ги всичките на едно място, четиридесет-петдесет души, в това число жените и децата. Изгорихме домовете им пред очите им. Застреляхме всичките им животни, изклахме кравите и свинете. Аутодафе. Катарзис. Но пак ни беше малко. Какво да правим с тези хора? Обадох се по радиостанцията, макар че не биваше, защото врагът можеше да ни засече. Но какво да правим с хората, чието село току-що бяхме унищожили? Някой от другата страна, и досега не знам кой, нареди: „Разчистете.“ Така наричахме тогава убийството — да разчистиш. Аз мълчах, а онзи отсреща повтори: „Разчистете.“ Не знаех какво да правя. Едно е да убиваш, когато кръвта ти е кипнала, съвсем друго е, когато ти наредят отгоре. Уплаших се, като осъзнах колко близо сме били до убийството. „Кое да разчистим?“ — попитах. „Всичко. Всички до един.“ „Става дума за четиридесет или петдесет души, сред тях жени и деца. Разбирате ли го?“ Онзи тип повтори: „Казах да разчистите.“ „Мога ли да знам името и званието ви?“ — попитах.

Изведнъж разбрах, че не мога просто да избия тези хора, защото някакъв глас по радиостанцията ми е наредил. „Синко — отвърна онзи, — ако ти кажа кой съм, ще напълниш гащите от страх. Прави каквото ти казах!“ Отвърнах, че не мога да изпълня заповедта, докато не науча кой издава нареждането. Още двама души, които твърдяха, че са негови началници, говориха с мен. Единият каза: „Имате пряка заповед, одобрена от главнокомандващия на въоръжените сили на Съединените щати. Изпълнете я или ще си понесете последиците.“ Върнах се при останалите да го обсъдим. Казах им какво са ми наредили. Повечето от момчетата реагираха като мен — изведнъж страстите изстинаха, дори усетих страх. Но някои бяха възбудени. „Нищо не може да се направи — твърдяха те. — Щом са ни казали да разчистим, значи трябва.“ И все пак всички се колебаеха. Имах един

приятел, Джими Къхуун, когото всички наричаха Лудия Джейк. По време на обсъждането той мълчеше, но сега изведнъж се намеси: „Мухльовци! Щом са казали да разчистим, ще разчистим!“ И закрещя на виетнамски на хората: „Легни! Всички на земята!“ Те се подчиниха. Гледахме го вцепенени и се чудехме какво ли ще направи. А той вдигна пушката и започна да стреля. Беше пълно безумие — никой дори не се опита да побегне. Тогава един от нашите извика: „Тоя откачалник Джейк!“ и също вдигна пушката. После си спомням само, че всички изпразнихме пълнителите си в тези хора, направихме ги на парчета. Пълнителите свършваха, ние зареждахме нови и пак стреляхме.

Гласът ми не трепваше. Гледах право пред себе си, сякаш още виждах картината.

— Ако можех да се върна назад, щях да опитам да спра това безумие. Наистина. Нямах да участвам в това. Този спомен ме разяжда отвътре. От двайсет години се опитвам да избягам от него, но то е все едно да бягаш от сянката си.

Мълчанието се проточи дълго. Представих си я какво си мисли: „Спала съм с чудовище.“

— Искан ми се да не ми беше казвал — промълви тя и това потвърди подозренията ми.

Свих рамене. Чувствах се опустошен.

— Може би е по-добре, че ти казах.

— Не исках да кажа това — поклати глава тя. — Тази история е много болезнена. Болно ми е да науча през какво си преминал. Никога не съм мислила за войната... толкова лично.

— Лично беше. И за двете страни. Виетконгците получаваха медали за всеки убит американец. Доказателство беше отрязаната глава. Ако убитият беше от ГИН, полагаше се и парична награда, колкото няколко месечни заплати.

Тя отново докосна лицето ми. В очите ѝ прочетох дълбоко съчувствие.

— Прав беше. Преживял си истински ужаси. Не знаех.

Хванах ръцете ѝ и полека ги отстраних от лицето си.

— Още не съм ти казал най-веселото. Всички сведения на разузнаването, че селото е крепост на виетконгската армия, се оказаха

измислица. Никакви тайни тунели, никакви скривалища за ориз или оръжие.

— *Соча, соната* като — промълви тя. — Искаш да кажеш... Но, Джон, вие не сте знаели!

Свих рамене.

— Нищо не ни струваше да проверим, преди да започнем да избиваме хората.

— Били сте толкова млади! Сигурно не сте могли да разсъждавате трезво от страх и от гняв.

Усещах погледа ѝ върху себе си. Но след всичкото това време думите ѝ ми звучаха кухо, лишени от съдържание.

— За това ли говореше първата вечер? — попита тя. — Че ти липсва човештина и не умееш да прощаваш?

— Всъщност не. Мислех за други хора. Но това се отнася и за мен самия.

Тя кимна.

— В Чикаго имах една приятелка, Мика. Докато бях в Ню Йорк, станала злополука. Тя блъснала момиченце, което играело на улицата. Карала с четиридесет и пет километра, в рамките на ограничението, когато детето изскочило с велосипеда си пред колата. Не можела нищо да направи. Просто лош късмет. Могло е да се случи на всеки, карал там по това време.

Разбирах какво иска да ми каже. Същото ми каза и психиатърът, когато ме изследваха след завръщането у дома:

— Как можеш да се упрекваш за неща, които не са зависели от теб?

Помня този разговор. Спомням си как се забавлявах и се гневях едновременно на безполезните му опити да ме измъкне сух от водата. Накрая го попитах: „Докторе, убивал ли си някога?“ Той не отговори, а аз си тръгнах. Не знам каква атестация ми е дал, но не ме освободиха от ГИН. Това стана по-късно.

— Още ли работиш с тези хора? — попита Мидори.

— Поддържам някои връзки.

Тя се замисли за миг.

— Защо? Защо не скъсаш с онова, което те кара да сънуваш кошмари?

Загледах се през прозореца. Луната се беше вдигнала по-високо и светлината ѝ бавно се изцеждаше от стаята.

— Трудно е да го обясня — казах. — След войната осъзнах, че не мога да се върна към предишния си живот. Исках да се върна в Азия, защото тук призраците не ме преследват така настойчиво. Но не е само географията. Всичко, което съм правил, има смисъл само по време на война, оправдано е от войната. Извън нея не бих могъл да го понеса. Затова трябваше да продължа войната.

Очите ѝ бяха бездънни.

— Не можеш вечно да воюваш, Джон.

Усмигнах се криво.

— Акулата не може да спре да плува.

— Ти не си акула.

— Не знам какво съм — разтърках слепоочията си, опитвайки се да прогоня образите, които се тълпяха в главата ми. — Не знам.

Изведнъж ме обзе приятна сънливост. Знаех, че ще съжалявам за всичко това. Една все още будна част от мозъка ми го нашепваше, но дрямката ме оборваше непреодолимо, пък и стореното си е сторено.

Сънят ми беше неспокоен и накъсан — болката в гърба не ми позволяваше да заспя дълбоко. В миговете, когато се събуждах, имах усещането, че случилото се не е истинско, а плод на въображението ми, но я виждах да лежи до мен. После отново потъвах в обятията на съня, за да се сражавам с призраци, още по-ужасни от онези, за които бях казал на Мидори.

ВТОРА ЧАСТ

Когато мечът ти срещне този на противника, не отстъпвай, а атакувай с цялата решимост на тялото си...

Миямото Мусаши,
„Ръкопис на петте
пръстена“

14.

На другата сутрин седях с гръб към стената в „Лас Чикас“ и чаках Франклин Булфинч да се появи.

Мидори се беше разположила уютно в музикалната секция на близкия универсален магазин на „Аояма-дори“, достатъчно близко, за да може да се срещне при необходимост с Булфинч, но и достатъчно далече, за да е в безопасност, ако стане напечено. Беше се обадила на Булфинч само час преди това, за да уговори срещата. Най-вероятно той беше истински репортер и щеше да дойде сам, но ако бях сбъркал, нямаше да има време да повика подкрепление.

Видях го още отдалеч — същия висок, слаб мъж с очила с тънки рамки от влака. Вървеше изправен, с широка крачка и аз отново си помислих, че притежава някакъв аристократичен чар. Носеше джинси, маратонки и синьо яке. В ресторанта се огледа, явно търсеше Мидори. Погледът му премина през мен — очевидно не ме беше познал.

— Господин Булфинч! — повиках го.

Той се поколеба за миг.

— Познаваме ли се?

— Приятел съм на Мидори Кавамура. Тя ме помоли да дойда вместо нея.

— Къде е тя?

— В момента не е в безопасност и трябва много да внимава.

— Ще дойде ли тук?

— Зависи.

— От какво?

— От това дали аз ще преценя, че е в безопасност.

— Кой сте вие?

— Казах ви вече — приятел, който се интересува от същото, от което и вие.

— А именно?

Погледнах го в очите.

— Дискът.

Той се поколеба за миг, после рече:

— Не знам за никакъв диск.

Правилно.

— Преди три седмици, в деня на смъртта си, бащата на Мидори трябваше да ви предаде един диск. Само че дискът не беше у него и вие потърсихте Мидори след представлението ѝ в „Алфи“ следващия петък. Срецнахте се с нея в „Старбъкс“ на „Гайенхигаши-дори“ в Ропонги. Там ѝ казахте за диска, защото се надявахте, че тя знае къде е. Не пожелахте да ѝ съобщите какво има на диска, защото това би я изложило на опасност. Ала самото ви отиване в „Алфи“ вече я беше изложило на опасност, защото ви следяха. Надявам се, че сега вече ми вярвате?

Той не показва с нищо, че възнамерява да седне.

— Повечето от това, което ми казахте, може да се научи и без участието на Мидори. Възможно е да се опирате на предположения — особено ако сте ме следили.

Свих рамене.

— И преди час съм ви се обадил по телефона, подражавайки на гласа ѝ?

Той се поколеба, после дръпна стола и седна с ръце на масата.

— Добре. Какво можете да ми кажете?

— Тъкмо смятах да ви задам същия въпрос.

— Вижте какво, аз съм журналист. И пиша статии. Имате ли някаква информация за мен?

— Искам да разбера какво има на диска.

— Продължавате да говорите за този диск!

— Господин Булфинч, хората, които търсят диска, мислят, че е у Мидори, и са готови да я убият, без да им мигне окото, за да се доберат до него. Вероятно причината да попадне в такова положение е вашата поява в „Алфи“. Така че да спрем да увъртаме, става ли?

Той свали очилата си и въздъхна.

— Добре, да предположим за момент, че дискът съществува. Не виждам обаче как ще помогнете на Мидори, ако знаете какво има на него.

— Вие сте журналист. Не сте ли заинтересован да публикувате съдържанието на диска?

— Да приемем.

— Също така може да се предположи, че някои хора ще направят всичко възможно, за да осуетят публикуването?

— Да, твърде е възможно.

— Е, добре. Заплахата от публикуване е онова, което поставя Мидори в опасност. Ако публикувате съдържанието, вече нищо няма да я заплашва, нали така?

— Да, има логика.

— Тогава излиза, че и двамата искаме едно и също. Да се публикува съдържанието на диска.

Той се размърда на стола си.

— Разбирам накъде биете. Но не мога да обсъждам това, докато не се срещна с Мидори.

Замислих се за миг.

— Имате ли мобилен телефон?

— Да.

— Покажете ми го.

Той бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади малък телефон с капаче.

— Чудесно — казах. — Сега го приберете.

Той се подчини, а аз измъкнах лист хартия и химикалка и започнах да пиша. Усетът ми подсказваше, че няма подслушвател, но никога не е изключено усетът да те подведе.

„В никакъв случай не вадете телефона, докато не ви кажа — гласеше бележката ми. — Ще излезем заедно от ресторанта. Отвън ще спрете да ви проверя за оръжие. След това ще тръгнете накъдето ви посоча. Ще ви кажа къде отиваме по-късно. Ако имате въпроси, напишете ги сега. Ако не, върнете ми бележката. Оттук нататък няма да говорите, освен ако не ви попитам.“

Подадох му листчето. Той го пое, докато с другата ръка наместваше очилата си. След като го прочете, кимна и ми го върна.

Сгънах бележката и я пъхнах в джоба си заедно с химикалката, извадих банкнота от хиляда йени да си платя кафето и се изправих.

Отвън го пребърках и установих, че не носи оръжие, което не ме изненада. Тръгнахме мълчаливо, само от време на време го насочвах. Така стигнахме до универсалния магазин и влязохме през стъклената врата в музикалната секция, където ни чакаше Мидори.

— Кавамура-сан — поклони се той. — Благодаря ви, че се обадохте.

— Аз ви благодаря, че дойдохте — отвърна тя. — Боя се, че миналия път, когато се срещнахме с вас, не бях напълно искрена. Не съм толкова несведуща в делата на баща ми, колкото се представях. Но за диска, който споменахте, наистина не знам нищо. Каквото знам, го знам от вас.

— Тогава нямам представа какво бих могъл да направя за вас.

— Кажете ни какво има на диска — още веднъж предложих аз.

— Не виждам с какво ще ви помогне това.

— А аз не виждам с какво ще ни навреди. В момента действаме слепешката. Ако обединим усилията си, имаме далеч по-голям шанс да намерим диска, отколкото поотделно.

— Моля ви, господин Булфинч — намеси се Мидори. — Хората, които се домогват до диска, за малко не ме убиха. Имам нужда от помощта ви.

Той се намръщи и изгледа последователно най-напред нея, после и мен. Накрая кимна.

— Добре, ще ви кажа. Преди няколко месеца баща ви се свърза с мен. Каза, че четете рубриката ми във „Форбс“. Представи се и заяви, че иска да ми помогне. Класически случай на човек, решен на скандални разкрития.

Мидори се обърна към мен.

— Това е било горе-долу по времето, когато са му поставили диагнозата.

— Моля? — не разбра Булфинч.

— Рак на белите дробове. Току-що е научил, че не му остава много да живее — обясни Мидори.

Булфинч кимна.

— Ясно. Не знаех. Съжалявам.

— Моля ви, продължавайте.

— През следващия месец имах няколко тайни срещи с баща ви, който ми разказа за корупцията в строителното министерство и за ролята си на посредник между Либерал-демократическата партия и якудза. Тези разговори ми отвориха очите за същността и мащабите на корупцията в японското общество. Трябваша ми обаче доказателства.

— Какви доказателства? — попитах. — Не можехте ли просто да публикувате чутото и да се позовете на „авторитетен източник от строителното министерство“?

— По принцип — да. Но тук имаше два проблема. Заради високия си пост в строителното министерство Кавамура разполагаше с информация, до която никой друг нямаше достъп. Да я публикуваме, беше равносилно да подпишем материала с неговото име.

— А вторият проблем — попита Мидори.

— Ефектът — отвърна Булфинч. — Вече сме публикували пет-шест статии върху този род корупция, за който ми разказа Кавамура. Японската преса по никакъв начин не реагира на тях. Защо? Защото политиците и държавните служители прокарват законите, които могат да облагодетелстват или да съсипят местните корпорации. А корпорациите са тези, които осигуряват чрез реклама повече от половината средства за медиите. Да речем, че някой вестник публикува статия, компрометираща японски политик. Той се обажда на хората си в съответната корпорация, която отказва рекламите във въпросния вестник и ги прехвърля на конкуренцията, а вестникът фалира. Разбирате ли? Господи, японската преса е най-послушната в света!

— А ако има доказателства?... — попитах.

— Доказателствата променят всичко. Вестниците ще бъдат принудени да реагират, иначе и най-лековерните ще разберат, че са просто оръдие в ръцете на правителството. Разкритията за корупция ще отслабят позициите на политиците и ще дадат смелост на пресата. Бихме могли да предизвикаме промени в японската политика, сравними само с реформите на Мейджи^[1].

— Струва ми се, че надценявате желанието на медиите да променят нещо — подметна Мидори.

— Ни най-малко. Познавам добре някои от тези хора. Те са добри журналисти и искат да пишат, но са и реалисти.

— Доказателствата. Какви са те? — попитах.

Булфинч ме изгледа над очилата.

— Не знам точно. Знам само, че са солидни. Необорими.

— Като ви слушам, този диск трябва да иде в Кейсацучо, а не в пресата — заяви Мидори.

— Ако беше предал информацията на полицията, баща ви нямаше да остане жив и един ден — уверих я аз, спестявайки на

Булфинч необходимостта да обяснява.

— Така е — потвърди той. — Баща ви не беше първият, който се опита да бие барабана. Чували ли сте за Хонма Тадайо?

Ах, да. Хонма-сан. Тъжна история. Мидори поклати глава.

— Когато Японската кредитна банка фалира през 1998 година, най-малко трийсет и шест милиарда долара, ако не и много повече, от сто трийсет и трите милиарда раздадени кредити се оказаха лоши. Те се свързваха с престъпния свят, дори с незаконни плащания за Северна Корея. Хонма Тадайо, уважаваният бивш директор на Японската национална банка, беше нает да оправи бъркотията. В началото на септември той пое поста президент на Японската кредитна банка и започна да се рови из книгата, опитвайки се да извади на бял свят цялата информация за лошите кредити и на първо място къде и за какво са отишли парите. И живя само две седмици след това. Беше намерен обесен в един хотел в Осака. Беше оставил предсмъртни писма до семейството и банката. Тялото беше кремирано набързо, без аутопсия, а полицията в Осака окачестви смъртта като самоубийство, без дори да проведе разследване. Случаят с Хонма не е изолиран. Смъртта му беше седмото „самоубийство“ на високопоставени служители, занимаващи се с финансови разследвания или свидетелстващи за финансови злоупотреби от 1997 година насам. И по нито един от случаите не се е водило разследване за убийство.

Спомних си за Тацу и неговите конспиративни теории.

— Носят се слухове, че якудза си има специалисти по „естествена смърт“ — продължи Булфинч, — които нощем навещават жертвите в хотела им, принуждават ги да напишат завещанията си, инжектират им успокоителни и ги бесят, но така, че да изглежда като самоубийство.

— Вие имате ли някакво потвърждение на тези слухове? — попитах.

— Още не. Но няма дим без огън. И ще ви кажа още нещо. Колкото и сериозен да е проблемът с банките, строителното министерство е най-тежкия случай. В Япония строителството дава работа на най-много хора. Хлябът на всеки шести японец зависи от него. Ако искате да се доберете до корените на корупцията в тази страна, трябва да започнете от строителството. Баща ви беше смел човек, Мидори.

— Знам — кимна тя.

Запитах се дали още вярва, че инфарктът му е бил естествен. Започна да ми става горещо.

— Казах ви каквото знам — заяви Булфинч. — Сега е ваш ред.

— Имате ли някакво обяснение защо Кавамура онази сутрин е тръгнал на срещата с вас без диска? — попитах.

Булфинч се замисли и поклати глава.

— Уговорката ви е била да ви предаде материала, нали така?

— Да. Както вече ви казах, преди това се бяхме срещали неведнъж. Онази сутрин Кавамура трябваше да ми достави стоката.

— Може би не е успял да вземе диска или да свали информацията, затова е тръгнал с празни ръце?

— Не, предишния ден той ми каза по телефона, че всичко е наред. Само трябваше да ми го предаде.

Изведнъж ме осени. Обърнах се към Мидори.

— Мидори, къде живееше баща ти?

Естествено, отдавна го знаех, но не можех да ѝ го кажа.

— В Шибуя.

— Някъде около „Догензака“? Близко до станцията?

— Да.

Обърнах се към Булфинч.

— Къде се качи онази сутрин Кавамура?

— На станция Шибуя.

— Имам едно предположение. Ако се потвърди, ще ви се обадя.

— Чакайте... — понечи да ме спре.

— Знам, че това не е най-удобният вариант за вас — прекъснах го. — Но ще трябва да ми се доверите. Мисля, че мога да намеря диска.

— Как?

— Казах ви вече, имам предположение.

Тръгнах към вратата, но той ме спря:

— Чакайте! Идвам с вас.

Поклатих глава.

— Свикнал съм да работя сам.

Булфинч ме хвана за ръката и повтори:

— Идвам с вас!

Изгледах го втренчено и той ме пусна.

— Искам да се махнете оттук — казах. — Тръгнете по посока на „Омотесандо-дори“. Ще отведе Мидори на сигурно място, после ще проверя догадката си. Ще ви се обадя.

Той погледна нерешително към Мидори.

— Всичко е наред — кимна тя. — С вас искаме едно и също нещо.

— Какво пък, май нямам избор — рече той и ме изгледа с престорено негодувание.

Аз обаче четях мислите му.

— Господин Булфинч — предупредих го, — не се опитвайте да ме следите. Ще ви забележа. И няма да ви се зарадвам особено.

— За бога, кажете ми какво мислите! Може пък да помогна с нещо.

— Запомнете — посочих към улицата, — ще вървите към „Омотесандо-дори“. Скоро ще ви се обадя.

— Добре ще направите — рече той и приближи лице към моето. Не можех да не се възхитя на куража му. — Постарайте се.

Булфинч кимна на Мидори и се запъти към улицата.

— Какво е това, което ти хрумна? — попита тя.

— По-късно ще говорим. Трябва да тръгваме, преди да е заобиколил и да е тръгнал след нас. Хайде!

Още със самото излизане спряхме такси по посока на Шибую. Булфинч продължаваше да крачи в обратната посока.

На гара Шибую се разделихме. Мидори се върна в хотела, а аз тръгнах към „Догензака“ — същата онази улица, по която преди цяла вечност с Хари следяхме Кавамура. И където, ако догадката ми се окажеше вярна, Кавамура беше скрил диска в деня на смъртта си.

Мислех си за него и се опитвах да си представя какво е било в главата му онази сутрин.

Вероятно е бил уплашен. Питал се е какво ли ще стане, ако го следят и го заловят с диска.

Той спира да запали цигара и се оглежда. Всеки мъж в костюм му прилича на наемен убиец, който ей сега ще бръкне в джоба му, ще извади диска и с усмивка ще насочи пистолет към челото му.

„Отърви се от проклетия диск! — вероятно му е минало през ума. — Нека Булфинч си го вземе сам. Но къде, къде... А, ето, магазинът на Хигашимура ще свърши работа!“

Спрях пред малката входна врата на магазина и вдигнах поглед към табелата. Онази сутрин Кавамура се беше вмъкнал тук. Нямаше къде другаде да е.

Влязох вътре. Собственикът, дребен мъж с очи на човек, който не очаква нищо от живота, и жълтеникавата кожа на заклет пушач, уморено ме поздрави с ирашимасе и отново потъна в своята манга. Магазинът беше малък и без чупки, така че целият беше пред очите му. Кавамура би могъл да скрие диска само на място, където клиентите могат да пипат, при това е трябвало да действа бързо. В неговия случай е било достатъчно да го скрие само за час — час и нещо, така че не му е трябвало кой знае колко сигурно място.

Което означаваше, че диска може вече да го няма. Не вярвах толкова дълго да не са го открили, но нямах друг избор. Трябваше да опитам.

Ябълки. Когато влакът вече потегляше, бях видял една ябълка да се изтърколва през вратата.

Приближих се към сандъка с ябълките и започнах да ги прехвърлям. Беше достатъчно плитък, за да открия без усилие диска, стига да беше там.

Нямаше го. Мамка му!

Повторих процедурата с крушите, после с мандарините. Пак нищо.

Проклятие! Толкова бях сигурен!

За достоверност все пак трябваше да купя нещо. Сигурно правех впечатление на придирчив клиент, който търси нещо специално.

— Можете ли да подберете от няколко вида плодове за подарък? — попитах собственика. — Плюс един малък пъпеш.

— Кашикомаримашита — отвърна той, правейки вял опит да се усмихне. Да, веднага.

Докато той обикаляше и грижливо подбираше плодовете, аз продължавах търсенето. През петте минути, докато собственикът се занимаваше с поръчката ми, успях да проверя всяко място, до което би могъл да се докосне Кавамура. Нищо.

Собственикът тъкмо приключваше. Той измъкна отнякъде зелена копринена панделка, обвини я на кръст около кутията и я върза на фльонга отгоре. Наистина хубав подарък. Мидори може би щеше да му се зарадва.

Подадох му парите. „На какво всъщност се надяваше? — запитах се. — Кавамура не е имал време да скрие диска както трябва. Дори и да е бил тук, досега все някой го е открил.“

Той отброяваше рестото със същите бавни ритуални движения, с които преди това подбираше плодовете. Акуратен човек, методичен.

Изчаках го да свърши и попитах на японски:

— Прощавайте, може да ви прозвучи странно, но един приятел сподели, че преди седмица и нещо е изгубил тук някакъв диск, и ме помоли да попитам дали някой не го е намерил. Знам, минало е доста време, затова се чудех дали да питам, но...

— Ун — изръмжа той и клекна зад щанда. След миг се изправи с кутията в ръка. — Чудех се дали някой ще си го потърси.

С няколко апатични движения избърса кутията с престилката си и ми я подаде.

— Благодаря — кимнах, без да издавам изненадата си. — Приятелят ми много ще се зарадва.

— Много хубаво — каза той и погледът му отново се зарея нанякъде.

---

[1] Мейджи — просветено управление. Така се нарича периода на управление на император Муцухито (1867–1912), по време на което са извършени много социално-икономически и политически реформи. — Б.р. ↑

15.

На разсъмване Шибуя прилича на великан, който се опитва да се отърси от тежък махмурлук. Сякаш все още се долавя отзвукът на отминалото веселие, ехото на лекомисления смях още отеква в пустите улички. Всички вече са си отишли, но сенките им като че още бродят наоколо като призраци, отказващи да повярват, че нощта е свършила, а с нея — и забавленията.

Вървах из тези улички, съпроводен от сенките на отминалата нощ, като се стараех да не се отдалечавам от „Мейджи-дори“, главната артерия, свързваща Шибуя с Аояма. Бях се измъкнал от леглото много тихо, за да не събудя Мидори. Тя обаче вече беше будна.

Бях занесъл диска в Акихабара, електронното сърце на Токио, и се бях опитал да го отворя в един от множеството огромни компютърни магазини. Никакъв резултат. Беше кодиран.

Това означаваше, че ще ми трябва помощта на Хари. Не бях във възторг, като се имаше предвид описанието на диска, направено от Булфинч. Там се съдържаха сведения за убиец или убийци, специализирани в инсценирането на естествена смърт.

Обадих се на Хари от един автомат в Ногизака. Гласът му ми се стори сънен, но го усетих как веднага застана нащрек, когато му споменах за „строежа в Кокайгиджидо-мае“ — сигналът ни, че трябва спешно да се видим. Използвах обичайния ни код, за да му кажа, че искам да се срещнем в кафе „Дутор“ на „Имоарайзака“ в Ропонги. Беше близо до жилището му, така че нямаше да му трябва много време да стигне дотам.

Когато след двайсетина минути влязох в кафето, той вече беше там и четеше вестник на една маса в дъното. Косата му беше сплескана от едната страна. Стори ми се блед.

— Извинявай, ако те събудих — казах и се настаних срещу него.

Той поклати глава.

— Какво ти е на лицето?

— А, нищо, трябваше да видиш другия. Хайде да си поръчаме нещо за закуска.

— Ще пия само едно кафе.

— Не искаш ли яйца или нещо друго за хапване?

— Не, само кафе.

— Май си имал тежка нощ казах — в неговия случай това беше малко по-различно, отколкото при другите хора.

Той ме изгледа внимателно.

— Плашиш ме с тия светски разговори. Знам, че нямаше да използваш кода, ако не беше нещо сериозно.

— Иначе нямаше да ми простиш, че съм те вдигнал толкова рано.

Поръчахме си кафе и закуска и аз му разказах всичко случило се след последната ни среща, като започнах от срещата с Мидори и завърших с Булфинч, Спестих му единствено подробностите от предната нощ, казах му само, че сме отседнали в „любовен“ хотел.

Докато го гледах как се мръщи замислено, почувствах, че му вярвам. Не само защото знаех, че не може да ми навреди, но и защото заслужаваше доверие. И защото исках да му вярвам.

— Малко съм затруднен — казах. — Трябва ми помощ. Но... най-напред ще се наложи да научиш някои доста опасни неща. Ако не ти се иска, достатъчно е да ми кажеш.

Той леко се изчерви. Явно обстоятелството, че го молах за помощ, означаваше много за него.

— Няма проблем.

Разказах му за Хилгър и Бени.

— Съжалявам, че не ми каза по-рано — каза той. — Тогава може би щях да помогна повече.

— Колкото по-малко знаеш, толкова по-малко ще се притеснявам заради тебе.

Той кимна.

— Типично за ЦРУ. Само там могат да превърнат параноята в обект на особена гордост. Само че защо ще искам да ти навредя?

— Просто бъди внимателен, синко — посъветвах го. — Нищо лично.

— Ти ми отърва задника тогава в Ропонги. Мислиш, че съм забравил ли?

— Няма да повярваш колко неща забравят хората.

— Не и аз. Между другото, замислял ли си се какво доверие трябва да ти имам, за да ти позволя да споделиш с мен тази информация? Знам колко си предпазлив и на какво си способен.

— Май не разбирам какво искаш да кажеш.

Той ме изгледа продължително.

— Пазил съм тайните дълго време и ще продължа да го правя. Става ли?

„Никога не подценявай Хари!“ — помислих си и кимнах.

— Става ли? — повтори той.

— Става — отвърнах от немай-къде. — Хайде стига сме си разменяли клетви за вяност и да видим какво ще правим. Да започнем с Хилгър.

— Каж ми повече за него. Добре ли го познаваш?

— Не и след като току-що съм закусил!

— Толкова ли е лоша работата?

Свих рамене.

— Познавам го от Виетнам. Той и тогава работеше за ЦРУ, към групата за специални операции на Управлението и армията. Признавам, никога не му е липсвал кураж. Не го беше страх да взема участие в акциите, за разлика от повечето безделници, с които съм работил там. Това отначало ми харесваше, но и по онова време той си беше само един кариерист. За пръв път се счепкахме след една операция на АРВН — южновьетнамската армия — в Трети военен район. АРВН беше разпердушила предполагаема база на Виетконг в Тай Нинх, сведенията за която бяха постъпили от източник на Хилгър. Ние трябваше да участваме в преброяването на телата, за да потвърдим информацията. АРВН наистина беше вилняла здраво и да се идентифицират телата беше много трудно — навсякъде имаше парчета. Оръжие обаче нямаше. Казах на Хилгър, че това не ми прилича на база, а той ми вика: „Какво искаш да кажеш? Всички тук са за Виетконг, това е Тай Нинх!“ Казвам му: „Стига, няма никакво оръжие, източникът ти просто те е подвел. Станала е грешка.“ „Няма грешка, това тук трябва да са две дузини трупове на врагове.“ Той обаче броеше всеки откъснат крак или ръка за отделно тяло. В базата Хилгър си написа доклада и поиска да го подпиша за потвърждение. Казах му да върви на майната си. Наблизо имаше няколко офицери, които не ни чуваха, но можеха да ни видят. Аз се ядосах и го

цапардосах. Офицерите видяха всичко — Хилгър целеше тъкмо това, макар че едва ли е разчитал чак на операция на носа. Обикновено на тези неща не се обръща много внимание, но по това време имаше някакви търкания между специалните части и ЦРУ, а Хилгър знаеше как да извърти нещата в своя полза. Изкара ме, че съм отказал да подпиша доклада му, защото съм имал някакви лични проблеми с него. Чудя се колко ли още от следващите операции са били базирани на неговия така наречен „източник“. Отпих от кафето си.

— След това си имах много проблеми благодарение на него. Той е от онези хора, които знаят точно на кое ухо да подшушнат, а аз никога не съм бил добър в тая игра. Върнах се от войната с нещо като черен ореол и винаги съм знаел кой стои зад това, макар че не успях да го улича.

— Никога не си ми казвал какво е ставало в Щатите след войната — каза Хари. — Затова ли се махна оттам?

— Отчасти. — Тонът ми ясно показваше, че не искам да говоря по темата, и той го усети.

— А Бени? — попита.

— За него знам само, че е свързан с ЛДП — един вид момче за всичко, но са му били поверени и някои важни поръчения. Освен това явно е бил и осведомител на ЦРУ.

Усетих познатия неприятен привкус в устата си, докато го изричах. И досега „осведомител“ е един от най-мръсните епитети, които мога да си представя.

В продължение на шест години операциите на ГИН в Лаос, Камбоджа и Северен Виетнам биваха проваляни от такъв „осведомител“. Случваше се наши групи да бъдат залавяни от патрулите на врага минути след прехвърлянето им. Някои от мисиите си бяха направо смъртоносни клопки и цели отряди загиваха. Други обаче успяваха, което показваше, че осведомителят има ограничен достъп до информацията. Ако се направеше разследване и се сравняха данните, списъкът на заподозрените бързо щеше да се стесни. Такова разследване обаче не беше направено заради опасенията, че можем да обидим южновиетнамските си съюзници с подозрението, че някой от техните хора, прикрепени към командването за подпомагане на армията, е провокатор. Нещо повече, ние трябваше да продължим да предаваме информация за плановете на ГИН на АРВН. Опитвахме се да

заобиколим заповедта, като предавахме грешни координати на виетнамските съюзници, но ни усетиха и си изпатихме. През 1972 година разкриха един ефрейтор от Армейското подпомагане, но този дребен агент не ще да е бил единственият източник на проблеми през всичките тези години, а истинският провокатор така и не се разбра.

Извадих мобилните телефони на Бени и кендоката от джоба си и ги подадох на Хари.

— От теб искам две неща: провери на кого са се обаждали, номерата би трябвало да се пазят. Виж и дали има програмирани номера за бързо избиране и ги проследи. Искам да знам с кого са говорили тези двамата, каква е връзката помежду им и с ЦРУ.

— Нямах грижа — увери ме той. — До довечера ще имаме резултат.

— Добре. И второто. — Извадих диска и го сложих на масата. — На този диск е онова, до което всички се домогват. Според Булфинч това са данни, изобличаващи корупцията в ЛДП и строителното министерство, които биха могли да свалят правителството.

Той взе диска и го вдигна към светлината.

— Защо точно диск?

— Тъкмо мислех да те питам същото.

— Не знам. По-лесно би било всичко да се прати по мрежата. Може би програмата не позволява, ще проверя.

Той пъхна диска в джоба си, а аз попитах:

— Дали пък не са разбрали точно по този начин, че Кавамура е копирал диска?

— Възможно е. Има програми, които показват, че е копирано.

— Освен това е кодиран. Опитах се да го пусна, но не успях. Защо му е притрябвало на Кавамура да го кодира?

— Съмнявам се, че е той. Може би не е имал достъп. Някой друг го е кодирал — същият, който му го е дал.

Звучеше логично. Още не ми беше ясно обаче как така Бени ме беше насочил към Кавамура седмици по-рано. Сигурно бяха научили по някакъв друг начин за разговорите му с Булфинч. Може би бяха подслушвали телефоните.

— Добре — казах. — Обади ми се, щом си готов. Ще се срещнем пак тук, ти само посочи времето. Използвай обичайния код.

Той кимна и се изправи.

— Хари — спрях го. — Отваряй си очите. Тези хора ще те убият, ако разберат, че дискът е у теб.

— Ще внимавам.

— Не е достатъчно. Трябва да се превърнеш в параноик. Не се доверявай на никого.

— Почти на никого — заяви той, присвивайки устни, за да изобрази самоуверена усмивка.

— На никого! — повторих, спомняйки си за Лудия Джейк. Следващата ми работа беше да се обадя от автомат на Мидори. Сутринта бяхме сменили хотела. Тя вдигна още при първото позвъняване.

— Само да проверя всичко ли е наред — казах.

— Твоят приятел може ли да помогне? — попита тя.

Бях ѝ казал да си подбира внимателно думите, когато говори по телефона, и сега тя беше максимално лаконична.

— Рано е да се каже. Ще опита.

— Кога ще дойдеш?

— Тръгвам.

— Направи ми една услуга, вземи ми нещо за четене. Роман, списания. Не се сетих, когато пазарувах за ядене. В тая стая нямам какво да правя и полудявам!

— Ще потърся нещо по пътя. До скоро!

Гласът ѝ ми се стори не толкова напрегнат, колкото предния път, когато ѝ казах, че съм намерил диска. Тя искаше да знае как е станало това, но аз нямах желание да ѝ кажа. Ясно защо.

Тръгнах към Суидобаши, откъдето взех наземната железница за Шинджуку. На Йойоги слязох от влака и останах на перона да видя дали не ме следят. Изчаках още два влака в същата посока и се качих на третия. Пропътувах една спирка и слязох в източния край на гара Шинджуку. Оставих се тълпата да ме повлече към лабиринта от подземни базари. Бях решил да купя на Мидори огромен кашмирен шал и тъмни очила, които щяха да променят напълно вида ѝ. Платих на различни каси, та да не си помисли някой, че купувам маскировка за любимата жена.

На петдесетина метра по-нататък спрях да купя няколко списания и избрах от рафта с бестселърите някакъв японски роман.

Докато чаках на касата и наблюдавах стълбите и ескалатора, пейджърът ми завибрира. Очаквах да видя съобщение от Хари, но вместо това на дисплея се изписа осемцифрен номер с кода на Токио.

Платих и излязох на улицата. Потърсих телефонен автомат и открих един недалеч от „Шинджуку-дори“. Поставих монета от сто йени и набрах номера, като се оглеждах през рамо.

От другата страна някой вдигна и изрече на английски:

— Джон Рейн.

Не отговорих и гласът повтори името ми.

— Струва ми се, че сте сбъркали номера.

— Казвам се Линкълн — осведоми ме гласът след кратка пауза.

— Чудесно.

— Шефът иска да се срещне с вас.

В този миг ми просветна, че говоря с човек от ЦРУ, а шефът е Хилгър. Изчаках да видя дали Линкълн ще добави нещо, но той мълчеше.

— Сигурно се шегувате — казах.

— Не се шегувам. Станала е грешка и той иска да ви обясни. Посочете времето и мястото.

— Нямам такова намерение.

— Трябва да го изслушате. Нещата не са такива, каквито си мислите.

Огледах внимателно улицата, претегляйки рисковете и възможните предимства.

— В такъв случай ще се срещнем още сега.

— Невъзможно. Той е зает и няма да се освободи преди полунощ.

— Не ме интересува, даже да му правят сърдечна операция. Така му кажи, Ейб. Ако иска да се срещнем, ще го чакам в Шинджуку след двайсет минути. Закъснее ли и една минута, няма да ме завари.

Последва дълга пауза, накрая гласът попита:

— Къде в Шинджуку?

— Кажи му да излезе през източния изход на гара Шинджуку и да върви към табелата на студио „Алта“. И му предай, че ако има на себе си нещо друго, освен панталони, обувки и риза с къс ръкав, няма да ме види. Разбра ли?

— Разбрах.

— Точно два̀сет минути — натъртих и затворих.

Имаше две възможности. Първата беше Хилгър да ми каже нещо, което да не излиза от рамките на закона, но това беше твърде малко вероятно. И втората — да се опитат да довършат онова, което се опитваха да направят, като ме причакваха в апартамента ми. Но при всички положения имах шанс да науча нещо повече. Не защото разчитах Хилгър да сподели с мен плановете си — просто умеех да чета между редовете и знаех къде ме лъже.

Предположих, че ще има камери. Щях да го накарам да върви, но вероятността си оставаше твърде голяма. „А всъщност какво значение има? — помислих си. — Тия копелета знаят къде живееш, досега сигурно са си направили и фотоалбум. Вече не можеш да разчиташ на анонимност.“

Върнах се на „Шинджуку-дори“ и спрях пред сградата на студио „Алта“, където чакаха няколко таксита. Приближих се до един от шофьорите, млад мъж с вид на човек, който ще си затвори очите пред някои неща, ако му платят достатъчно, и му казах, че искам да качи клиент, който ще се появи от източната страна на гарата след петнайсетина минути. Гайджин по риза с къс ръкав.

— Питай го дали той е шефът — казах и му подадох банкнота от десет хиляди йени. — Ако каже „да“, искам да тръгнеш по „Шинджуку-дори“, после да свиеш наляво по „Мейджи-дори“ и пак наляво по „Ясукуни-дори“. Чакайте ме в северния край на „Ясукуни-дори“ пред банка „Дайва“. Ще се движа след вас.

Извадих още една банкнота от десет хиляди и я скъсах на две. Дадох му едната половина и му обещах да му дам другата веднага щом се кача в колата му. Той кимна.

— Имаш ли визитка? — попитах.

— Хай — отвърна той и извади от джобчето на ризата си визитна картичка.

Взех визитката и заобиколих студио „Алта“. Влязох през задния вход и се качих по стълбите на петия етаж, откъдето можех да наблюдавам източния вход. Погледнах часовника си — оставаха четиринайсет минути. Написах на гърба на визитката един адрес в Икебуро и я пхнах в джоба на самото си.

Хилгър се появи една минута преди определеното време. Видях го да излиза през източния изход на гарата и да се отправя бавно към

студио „Алта“. Дори от такова разстояние различавах ясно месестите му устни и големия нос. За миг си спомних с удоволствие как му го счупих. Косата му беше все така гъста, но вместо мръсножълтия цвят беше добила стоманеносив оттенък. Съдейки по вида му, и досега си поддържаше формата. Само че му беше студено по къс ръкав. Жалко.

Шофьорът се приближи до него и му каза нещо. Хилгър кимна и го последва към колата, като се оглеждаше наляво и надясно. Преди да се качи, огледа подозрително таксито, което след минута пое по „Шинджуку-дори“.

Не бях дал време на хората на Хилгър да пратят кола на мястото, така че всеки, който се опита да го проследи, щеше да се издаде, хуквайки да гони такси. Три-четири минути наблюдавах района, но не забелязах нищо необичайно. Дотук добре.

Хукнах надолу по стълбите и поех напърно по „Якусунидори“ към банка „Дайва“. Пристигнах на място в момента, в който таксито спираше. Тръгнах към колата, без да свалям очи от ръцете на Хилгър. Вратата се отвори и той се наведе към мен.

— Джон... — понечи да каже с най-задушевния си глас, но аз го прекъснах:

— Ръцете, Хилгър! Покажи ми ръцете си. С дланите нагоре.

Не ми се вярваше да опита просто да ме застреля, но бях длъжен да го лиша от това удоволствие, ако такива бяха намеренията му.

— Ще трябва и ти да направиш същото.

— Ръцете!

Той се поколеба, но след миг се облегна назад и вдигна ръце с дланите нагоре.

— Сега сплети пръстите и сложи ръце на тила. После се обърни и погледни през прозореца зад шофьора.

— Стига, Рейн... — отново се опита да протестира.

— Направи го, иначе си тръгвам.

Той ме изгледа втренчено, но се подчини.

Седнах до него и подадох на шофьора визитката с адреса в Икебуру. Не беше важно къде точно ще ни закара, просто не исках да казвам посоката на глас. Стиснах ръцете на Хилгър с лявата си ръка, а с дясната го проверих за оръжие. Не открих нищо, но не това беше основният ми проблем.

— Надявам се, че сега си доволен — каза той. — Ще ми кажеш ли къде отиваме?

Очаквах да ме попита.

— Имаш ли микрофон, Хилгър?

Той не отговори. Къде ли можеше да е? Не бях напипал нищо под ризата му.

— Свали си колана — наредих.

— Стига, Рейн! Вече прекаляваш.

— Свали го, Хилгър. Не ми е до шегички. Още малко, и ще се замисля дали най-добрият начин да си реша проблемите не е да ти строша врата още сега.

— Пробвай.

— *Сайонара*, задник — наведох се към шофьора и наредих: — Томате кудасай. Спри тук.

— Добре, добре, печелиш! — каза той и вдигна ръце, сякаш се предаваше. — В колана има микрофон. Просто предпазна мярка — след нещастния случай с Бени.

Какво се опитваше да ми каже — да не се притеснявам? Че Бени не е важен?

— *Ия, сумимасен* — казах на шофьора. — *И те кудасай*. Извинявай, продължавай да караш.

— Радвам се да видя, че все така държиш на хората си — обърнах се към Хилгър. — Дай ми колана.

— Бени не беше от моите хора — поклати глава той, сякаш изумен от недосетливостта ми. — Опитваше се да ни цака, точно както цакаше тебе.

Хилгър свали колана си и ми го подаде. Да, под катарамата със сигурност имаше миниатюрен микрофон.

— Къде е батерията? — попитах.

— Самата катарама е батерията. Никелов хидрид.

Бях впечатлен.

— Браво, никак не е зле!

Отворих прозореца и изхвърлих колана на улицата. Той посегна да го хване, но закъсна с част от секундата.

— По дяволите, Рейн, нямаше нужда да го правиш! Можеше просто да изключиш микрофона.

— Дай да ти видя обувките.

— Не и ако си решил да изхвърлиш и тях!

— Като нищо, ако и там има бръмбар. Сваляй ги!

Той събу обувките и ми ги подаде. Черни мокасина от мека кожа с гумени подметки. Нямахше къде да се скрие микрофон. Върнах му ги.

— Сега наред ли е всичко? — попита Хилгър.

— Казвай каквото имаш да казваш. Нямам много време.

Той въздъхна.

— Случката пред дома ти беше грешка. Това не биваше да се случва и аз ти поднасям извиненията си.

Звучеше толкова искрено, че ми се доповръща.

— Слушам те.

— Да знаеш, Рейн, много рискувам — все така задушевно продължи той. — Това, което ще ти кажа, е държавна тайна...

— Още по-добре. Ако се каниш да ми съобщиш какво пише във вестниците, значи просто ми губиш времето.

Той се намръщи.

— От пет години внедряваме успешно наш агент в японското правителство. Вътрешен човек, който има достъп до всичко. Човек, който знае къде са погребани трупите. Казвам го най-буквално.

Той замълча в очакване на реакция, но не я дочака и продължи:

— Този тип ни доставяше все повече сведения с годините, но нищо такова, което да ни даде коз в ръцете. Следваш ли мисълта ми?

Кимнах. Това на бизнес език означаваше възможност за изнудване.

— Като ученичка от католическо училище. Колкото и да я молиш, отговорът е „не“ — просто трябва да смениш подхода, защото в крайна сметка знаеш, че и тя го иска — Хилгър се захили и месестите му устни се разтвориха похотливо. — Е, ние продължихме да го ухажваме, напредвахме милиметър по милиметър, докато преди половин година отказът му започна да звучи по-иначе. Вместо „Не, няма да го направя“ започна да казва: „Не, много е опасно. Рискувам си кожата.“ Чисто практически съображения.

Това го знаех. Добрите търговци и преговарящи имат слабост към практическите съображения. Те са сигнал за промяна — от „дали“ към „как“, от принципа към цената.

— Бяха ни нужни още пет месеца да го убедим. Щяхме да му дадем еднократна сума, достатъчно голяма, та да отпаднат всичките му

финансови грижи, плюс годишна издръжка. Фалшиви документи, убежище на тропиците — нашият еквивалент на програмата за защита на свидетелите, но в луксозна класа. В замяна на това той трябваше да ни изкаже и майчиното мляко на ЛДП — подкупите, комисионите, връзките с якудза, убийствата на хора, готови да направят разкрития. Говорим за солидни доказателства — микрофони, снимки, записи на телефонни разговори и неща от този род, които могат да послужат в съда.

— И какво смятате да правите с тях?

— Какво мислиш, че ще правим? С такава информация правителството на САЩ ще държи ЛДП в ръцете си. И тогава отпадат всичките ни грижи с базите в Окинава и Ацуги, с вноса на ориз, полупроводници, коли и всичко, от което имаме нужда. Тук ЛДП е властта, а ние ще сме силата, която стои зад нея. И до края на столетието Япония ще е момче за всичко на Чичо Сам.

— Каква беше връзката ви с Бени?

— Горкият Бени. Той беше ценен източник на информация за отрепките от ЛДП. Познаваше играчите, но нямаше достъп. Достъп имаше агентът.

— И все пак го пратихте в апартамента ми.

— Да, пратихме го. Сам, за да те разпита.

— Как разбрахте какво се е случило с него?

— Стига, Рейн, вратът му е счупен професионално на две крачки от апартамента ти. Кой друг ще го направи, някой от съседите ти пенсионери? Освен това имаше микрофон. И чухме всичко. Чухме го как ме обвиняваше, тоя дребен педал!

— А другият?

— Не знаем нищо за него, освен че е намерен на стотина метра от мястото, където полицаите са открили трупа на Бени.

— Бени ми каза, че бил от Боейчо Боейкиоку. И че ти държиш връзка с тях.

— Вярно е, че аз държа връзката с тях, но нямам никаква представа кое е приятелчето му. Естествено, направихме проверка и се оказа, че не е от японските разузнавателни служби. Изпълнявал е частна задача и някой друг му е плащал. Знаеш, че на такива агенти не може да се вярва, Рейн. Помниш ли какви проблеми имахме с вьетнамците заради един такъв провокатор?

Погледнах в огледалото за задно виждане и видях шофьора да ни наблюдава подозрително. Шансът да схване нещо от разговора ни на английски беше нищожен, но явно беше усетил, че нещо не е наред, и това го изнервяше.

— Та да си довърша приказката за нашия човек в ЛДП. Преди три седмици той склони да ни предаде информацията. Записал я на диск и — можеш ли да повярваш? — внезапно получава инфаркт насред Яманоте и се гътва. Пратихме хора в болницата, но дискът беше изчезнал.

— Откъде си толкова сигурен, че дискът е бил у него, когато е умрял?

— Сигурен съм, Рейн. Знаеш, че си имаме начини да проверим. Не мога да ти кажа какви, но разполагаме с надеждни методи. Това обаче не е най-интересното. Искаш ли да ти кажа кое е най-интересното?

— Умирам от нетърпение да го чуя.

— Добре тогава — той се наведе към мен и лицето му отново цъфна в гротескна усмивка. — Най-интересното е, че всъщност не е получил никакъв инфаркт. Някой му е светил маслото. Някой, който знае как да инсценира „естествена смърт“.

— Не знам, Хилгър. Звучи ми доста фантастично.

— Нали? Особено като знаеш, че не само в Япония, а и в цял свят единици могат да го направят. Всъщност единственият, за когото се сещам, си ти.

— Затова ли искаше да се срещнем? — попитах. — За да ми кажеш, че ме подозираш в подобна дивотия?

— Хайде, Рейн, стига сме го усуквали! Знаем точно в какво си замесен.

— Не те разбирам.

— Така ли? Тогава имам да ти съобщя една новина. Половината от ангажиментите ти през последните десет години са за нас.

Какви ги дрънка, мамка му!

Той се наведе още по-близо до мен и ми прошепна на ухото имената на няколко видни политици, банкери и чиновници, споминали се без време от „естествена смърт“. И всичките я дължаха на мен.

— Могъл си да прочетеш тези имена във вестниците — казах, но знаех, че трудно мога да разчитам на това.

В отговор той ми съобщи за сайта за обяви, който използвах, за да се свързвам с Бени, и номера на швейцарската ми сметка.

„Дявол да го вземе! — от прозрението направо ми се зави свят. — Те през цялото време са те правили на глупак. И нищо не е свършило, както си мислеше. По дяволите!“

— Знам, че това е потресаващо за теб, Рейн — заяви Хилгър, като се облегна назад на седалката. — През всичките тези години си бил убеден, че работиш на свободна практика, а всъщност ЦРУ плащаше сметките. Хубаво, погледни го от добрата му страна. Ти си страхотен! Истински магьосник — правиш така, че тези хора да изчезнат без следа, без какъвто и да било признак за нечиста игра. Искан ми се да знам как го правиш, честна дума!

— Може би ще имам шанса да ти покажа някой път — изрекох безизразно.

— Мечти, приятелче! И така, разполагаме с доклада от аутопсията. Кавамура е бил с пейсмейкър, който по някакъв начин е успял да се изключи. Според съдебния лекар става дума за дефект в устройството. Обаче знаеш ли какво? Ние направихме малки проучвания и установихме, че подобен дефект просто е невъзможен. Някой е изключил пейсмейкъра, Рейн. И това ми прилича на твоя работа. Искан да знам кой те е наел.

— Това са безсмислици — казах. — Кое?

— Защо трябва да се стига дотам, за да му се вземе дискът?

Той присви очи.

— Надявах се ти да ми кажеш.

— Не мога. Мога само да те уверя, че ако исках диска, щях да намеря много по-лесен начин да си го взема.

— Може пък да не е зависело от теб. Онзи, който те е наел, ти е казал да вземеш диска. Знам, че нямаш навика да питаш много, когато става дума за такива ангажименти.

— А да съм имал някога навика да бъда момче за поръчки? „Да взема диска“!

Той скръсти ръце и ме загледа.

— Не си спомням такова нещо.

— Значи търсиш под вола теле.

— Ти си му светил маслото, Джон. Последен си го видял жив. Нали разбираш, това никак не изглежда добре.

— Да, разваля ми репутацията.

Той потърка замислено брадичката си.

— Знаеш, че ЦРУ е най-малкият ти проблем. Има други хора, които искат да се доберат до диска.

— Какви хора?

— Ти как мислиш? Хората, които изобличава. Политици, якудза, силите, които стоят зад структурата на властта в Япония.

— Как разбрахте за мен? Че съм в Япония?

Той поклати глава.

— Извинявай, както вече ти казах, става дума за източници и методи, които не мога да обсъждам. Но ще ти кажа нещо — той се наведе към мен. — Довери ни се и тогава ще говорим за всичко, което пожелаеш.

Това ми дойде като гръм от ясно небе.

— „Довери ни се“ ли каза?

— Точно това казах. Ако се замислиш, ще видиш, че имаш нужда от помощта ни.

— Не знаех, че си такъв хуманист, Хилгър.

— Стига глупости, Рейн! Не го правим от хуманизъм. Трябва да ни помогнеш. Или дискът е у теб, или имаш сведения, които ще ни позволят да го открием. Помогни ни и ние ще ти помогнем в замяна. Просто и ясно.

Аз обаче познавах тези хора, познавах и Хилгър. При тях нищо не е просто и ясно. И колкото по-просто и ясно изглежда, толкова по-голяма е вероятността да те изиграят.

— Май съм натясно — казах. — Няма смисъл да го отричам. Може би наистина трябва да се доверя на някого, но няма да си ти.

— Виж какво, ако говориш за Виетнам, това е нелепо. Много вода изтече оттогава. Сега е друго време, друго място.

— Но хората са същите.

Той махна с ръка, сякаш пропъждайки неприятна миризма.

— Няма никакво значение какво мислиш за мен, Рейн. Защото не става дума за нас двамата. Важна е ситуацията, а тя е следната: Полицията те търси, ЛДП те търси. Якудза те търси. И всички те са по петите ти, защото прикритието ти изгърмя. Позволи ние да ти помогнем.

Как да постъпя? Да му светя маслото още сега? Но те знаеха къде живея и това ме правеше уязвим, а да премахна шефа на ЦРУ в Токио — нямаше да ми се размине току-така.

Автомобилът зад нас зави надясно. Погледнах назад и видях как следващата кола, черен седан с четирима японци вътре, намали скоростта, вместо да продължи по същия начин. Малко необичайно за натоварения токийски трафик.

Изчаках да стигнем следващия светофар и в последния момент казах на шофьора да свие наляво. Той едва успя да натисне спирачките и да вземе завоя. Седанът ни последва.

Извиних се на шофьора, че съм се обърнал и трябва да се върнем на „Мейджи-дори“. Той се обърна и ме изгледа свирепо, но се подчини. Седанът продължи да ни следва.

Мамка му!

— Водиш си и опашка, Хилгър, така ли? Казах ти да дойдеш сам.

— Те са тук да те отведат в посолството. За твое собствено добро е.

— Добре, могат да ни последват — казах и се облегнах назад. Внезапно ме обзе страх. Трябваше на всяка цена да измисля нещо.

— Нямам намерение и двамата да влизаме в посолството с такси. И без това наруших правилата за безопасност, като се срещнах с теб. Те ще те отведат, така е по-сигурно.

Как бяха успели да го последват? Дори да имаше микрофон в някоя телесна кухня, при това движение не биха могли да засекат точното ни местоположение.

И тогава разбрах. Бяха ме изиграли много ловко. Досетили са се, когато ми се обади „Линкълн“, че ще искам да се срещнем веднага. Не са знаели къде точно, но хората им са били готови да тръгнат незабавно. Имали са двацет минути да стигнат до Шинджуку и да чакат наблизко, докато разберат достатъчно от разговора ни, за да ни последват. Хилгър сигурно им беше дал името на транспортната фирма, описанието и номера на таксито, докато се кача. И това, докато аз се поздравявах за предвидливостта си и се радвах, че съм се отървал от предавателя.

Надявах се да остана жив, за да си извлека поука от случилото се.

— Кои са те? — попитах.

— Хора, на които може да се разчита. Сътрудничат на посолството.

Светофарът на моста на Канда светна червено. Колата забави ход.

Трескаво се озърнах, търсейки път за бягство.

Седанът ни приближи и спря на три-четири метра зад нас.

Хилгър ме погледна, явно предусетил, че се каня да направя нещо. Миг преди да се хвърли върху мен, очите ни се срещнаха.

— За твоё добро е! — изкрещя и се опита да ме стисне през кръста.

Видях вратите на седана да се отварят. Отвътре слязоха двама набити японци с тъмни очила.

Опитах се да отблъсна Хилгър, но той беше склучил ръце зад гърба ми. Шофьорът се обърна и започна да крещи нещо, но не можах да разбера нито дума.

Двамата японци затвориха вратите на седана и спокойно тръгнаха към нас. Мамка му!

Обвих ръка около врата на Хилгър и притиснах главата му към гърдите си. Пъхнах другата ръка между тялото си и шията му, търсейки сънната му артерия.

— *Аум да!* — извиках на шофьора. — *Аум Шинрикио да! Сарин!*

„Аум“ беше сектата, обгазила със зарин токийското метро през 1995 година и този спомен още всяваше паника у хората.

Хилгър измуча нещо. Наведох се напред, като използвах торса и краката си като орехотрошачка. Усетих как тялото му омеква и той се отпусна.

— *Ей? Нан да те?* — попита шофьорът с облещени от страх очи. Какво искаш да кажеш?

Единият от мъжете почука по стъклото.

— *Аицу! Аум да! Сарин да! Боку но томодачи ишики га най! Курума о да се!* — Тези хора са от „Аум“! Имат зарин! Приятелят ми е в безсъзнание! Карай!

Ужасът в гласа ми съвсем не беше престорен.

Може и да си беше помислил, че съм смахнат или просто си говоря глупости, но със зарина шега не биваше. Шофьорът натисна газта и рязко завъртя волана, навлизайки в насрещното движение, но маневрата успя. Двамата мъже се затичаха към колата си.

— *Исоиде! Исоиде! Байоин ни таному!* — Бързо! Бързо! Трябва да намерим болница!

На кръстовището на „Мейджи-дори“ и „Уаседа-дори“ преминахме в последния момент на червено и направихме рязък завой наляво, по посока на Националния медицински център. Само секунда по-късно потеглящите коли ни откъснаха от преследвачите ни. Знаех, че седанът няма да може да ни последва поне минута, ако не и повече.

Гара „Тозай Уаседа“ беше точно пред нас. Подходящ случай да се измъкна. Казах на шофьора да спре. Хилгър се беше свлякъл на една страна, в безсъзнание, но жив. Искаше ми се да го стисна още веднъж — един съперник по-малко, — но нямаше време.

Шофьорът се опита да протестира — трябвало да закараме приятеля ми в болница и да се обадим на полицията, — но аз настоях да спре. Подадох му половинката от скъсаната банкнота и добавих още една, грабнах пакета с покупките за Мидори и изхвърчах от таксито. Докато тичах надолу по стълбите, си мислех, че ако се наложи да чакам влака, ще трябва да изляза през друг изход и пак да се върна, но бях улучил добре времето — влакът тъкмо пристигаше. Слязох на Нихонбаши, прехвърлих се на линията Гинза и на Шинбаши се прекачих на влака за Яманоте. По пътя си отварях очите на четири и когато слязох на Шибуйа, бях сигурен, че за момента нищо не ме заплашва. Но те щяха да ме принудят да изляза на светло и този миг не беше далеч.

16.

Час по-късно влязох в кафе „Дутор“, където Хари вече ме чакаше.

— Кажи какво откри — подканих го вместо поздрав.

— Ами... странна работа.

— Какво значи „странна“?

— Най-напред, дискът има някаква вградена защита, при това съвсем нова.

— Не можеш ли да се справиш с нея?

— Не говоря за това. Мисълта ми е, че не става дума за код, а за защита в самата програма. Дискът не може да се копира, да се размножава или да се изпраща по интернет.

— Искаш да кажеш, че може да се направи само едно копие от източника, така ли?

— Не знам дали едно или повече, но не може да се копира от копие. В това семейство не признават внучета.

— И няма начин съдържанието да се прати по интернет, така ли?

— Не. Ако се опиташ, данните ще се повредят и няма да се чете.

— Аха. Това обяснява някои неща.

— Например?

— Например защо данните са на диск. И защо така напират да се докопат точно до този диск. Те знаят, че той не може да се копира, нито да се препраща, така че опасността за тях се свежда единствено до това копие.

— Така е.

— Кажи ми тогава защо онзи, който се разпорежда с тези данни, е позволил да направят едно-единствено копие? Защо изобщо да се копира? Нямах ли да бъде по-сигурно без копия?

— Да, но и същевременно по-рисковано. Ако се случи нещо с източника, всички данни ще се загубят. Нужно е подсигуряване.

Замислих се.

— И какво още ще ми кажеш?

— Както вече споменах, кодиран е.

— Да.

— По много странен начин.

— Да, чувам го вече за кой ли път.

— Чувал ли си някога за решетъчна редукция?

— Не мисля.

— Това е вид код. Съобщението се кодира във вид на симетрично разположени елементи, нещо като цветята на тапетите. Само че фигурките на тапетите са прости, двуизмерни. При по-сложните кодове фигурите се възпроизвеждат на различни нива, в множество математически измерения. За да разгадаеш кода, трябва да уловиш базисната структура.

— Ясно. Можеш ли да го пребориш?

— Не съм много сигурен. Във Форт Мийд съм работил с подобни кодове, но този е странен.

— Хари, ако го кажеш още веднъж...

— Добре де, извинявай. Казвам, че е странен, защото решетката е изградена не от физически, а като че от музикални елементи.

— Сега вече не те разбирам.

— Има един външен слой, който наподобява музикални ноти — всъщност програмата ми го разпознава като музикален диск. Доста чудата структура, но много симетрична.

— Може ли да се направи нещо?

— Пробвах, но засега без особен успех. Трябва да ти кажа, Джон, тук май не съм в стихията си.

— Не си в стихията си? След всичките тези години в Агенцията за сигурност?

Той се изчерви.

— Не говоря за кода, а за музиката. Трябва ми музикант да ми помогне.

— Музикант, значи.

— Да, музикант. Някой, който чете ноти. А най-добре да пише музика.

Премълчах.

— Тя би могла да ми помогне — каза Хари.

— Трябва да помисля.

— Добре.

— А с клетъчните телефони какво стана? Откри ли нещо?

Той се усмихна.

— Надявах се да попиташ. Чувал ли си някога за Шиненто?

— Не се сещам. Нещо свързано с Нова година?

— Шинен като вяра или убеждение, а не като Нова година. Това е политическа партия. Последното позвъняване на онзи кеңдока е било в щаба ѝ в Шибакоен, а номерът е програмиран за бързо избиране и на двата телефона. — Хари отново се усмихна широко, видимо предвкушвайки ефекта от онова, което се канеше да каже. — И за да е сигурно, че ще имат постоянна връзка, партията плаща сметката за телефона.

— Хари, ти си пълен с изненади. Каж ми повече.

— Добре. Партията е създадена през 1978 година от някой си Тоши Ямаото, който все още е начело. Разбрах, че Ямаото е роден през 1949 година и е единствен наследник на известна фамилия, водеща началото си още от самурайските кланове. Баща му бил офицер в имперската армия, специалист по комуникациите, и след войната създал собствена компания за портативни комуникационни устройства. През Корейската война забогатял, продавайки изделията си на американската армия. Самият Ямаото отначало се интересувал от изкуство. Прекарал няколко години в Европа, където учел класическо пиано по настояване на майка си. Явно е бил нещо като вундеркинд. Но когато навършил двайсет, баща му сложил край на тези занимания и го пратил в Щатите, за да довърши образованието си и да се включи в семейния бизнес. Ямаото получил магистърска степен по икономика в Харвард и ръководел делата на компанията в Щатите, когато бащата починал. Тогава синът се върнал в Япония, продал бизнеса и с парите създал партията и се кандидатира за парламента.

— Учил пиано, значи. Това дали има някаква връзка с кода на диска?

— Възможно е. Не съм сигурен.

— Добре, продължавай.

— Очевидно службата на бащата в имперската армия и самурайското потекло са дали отпечатък върху политическите пристрастия на Ямаото, който е с ясно изразени десни убеждения. През 1985 година е избран от Нагано-кен, но още на следващите избори губи позициите си.

— Така е, в Япония не избират заради идеи — подметнах. — Който плаща, той пие.

— Именно това е урокът, който Ямаото усвоява от поражението си. Когато го избират, той влага цялото си време и политически капитал в борбата срещу член девети от конституцията, та да може Япония да възвърне военната си мощ и да изрита американците от страната, и настоява в училищата да се преподава шинто. След поражението си не се отказва и отново се кандидатира, но този път води съвсем друга политика. Насочва вниманието си към пътищата и мостовете, които ще построи за избирателите си, към субсидиите за ориза и данъците, а националистическите изхвърляния остават на заден план. През осемдесет и седма отново е избран и досега е в парламента. Партията му обаче си остава маргинална. Никога не съм чувал от ЛДП да са ѝ предлагали да участва в коалиция. Съмнявам се, че някой е чувал за нея извън Нагано-кен. Трябва обаче да се знаят някои неща. Първо, партията на Ямаото е много добре финансирана. Наследството на бащата. Второ, той прекрасно знае как се дели баницата. В Нагано има няколко селскостопански района и Ямаото им осигурява субсидии, освен това е яростен противник на идеята да се облекчат строгите правила срещу внос на ориз отвън. И трето, шинтоистката общност го подкрепя.

— Шинто... — изрекох замислено.

Шинто е култ към природата, превърнат от националистите в идеология на предвоенна Япония. За разлика от християнството и будизма, той се е зародил в самата Япония и не се практикува никъде другаде. Във връзка с това имаше нещо, което ме глождеше, което бях длъжен да знам. И изведнъж ме осени.

— Ето как са разбрали къде живея! Никак не е чудно, че навсякъде около Мита-сен се натъквах на свещеници, просеци подаяния! Проследили са ме до дома ми стъпка по стъпка. По дяволите, как съм могъл да бъда толкова сляп! Онзи ден едва не дадох на един от тях стотачка!

Хари имаше угрижен вид.

— Откъде са знаели, че трябва да дебнат точно около Мита?

— Може и да не са знаели. Най-вероятно не са. Но с малко повечко късмет и с помощта на Хилгър, който сигурно им е

подхвърлил досието ми и някоя и друга снимка от военно време, в крайна сметка са ми хванали дирите. Мамка му, наистина ме спипаха!

Много добре беше изпитано, нямаше как да не призная. Статичното следене много трудно може да се засече. За разлика от следенето в движение, където някоя неестествена постъпка може да издаде преследвача.

— На какво се гради връзката с шинто? — попитах.

— Шинто е огромна организация и има свещеници и храмове на национално, местно и дори махленско ниво. Всички тези храмове приемат дарения и са доста богати, което им позволява да покровителстват изгодните им политици. А Ямаото иска шинто да играе по-голяма роля в Япония, което означава повече власт за свещениците.

— Значи храмовете също го финансират?

— Да, но не е само това. Шинто е част от програмата на партията. Тя иска изучаването му да се въведе в училищата. Не забравяй, че шинто беше в центъра на японския предвоенен национализъм. Днес култът отново е в подем, макар че малко хора извън страната го разбират.

— Каза, че седалището им е в Шибакоен, така ли?

— Да.

— Добре тогава. Докато се бориш с решетката, на мен ще ми трябва малко екипировка за следене. Инфрачервен сензор, лазер, видеокамера и предавател, в случай че успея да вляза. Искam да чуя какво си говорят нашите приятели.

— Защо?

— Трябва ми информация. Чий е този диск? Кой се опитва да си го върне? Защо? Без тази информация нямам много шансове да се предпазя. Или да предпазя Мидори.

— За да използваш такава екипировка, трябва да си много близо до сградата. Може да е опасно. Защо просто не ми дадеш малко повече време да се справя с решетката? Може всичко, което ти трябва, да е там.

— Нямам време. Това може да ти отнеме седмица, ако изобщо успееш. В това време аз ще съм на мушката на ЦРУ, якудза и армията шинтоистки свещеници. Те знаят къде живея и ме прогониха от

укритието ми. Времето работи срещу мен. Трябва да приключа възможно най-скоро.

— А защо просто не напуснеш страната? Поне докато се справя с решетката. Какво те задържа тук?

— Например това, че трябва да се погрижа за Мидори, а тя не може да замине. Не ми харесва идеята да тръгне със собствения си паспорт, а се съмнявам, че има подръка фалшив.

Той кимна с разбиране, после ме погледна внимателно.

— Има ли нещо между вас?

Не отговорих.

— Знаех си — заяви Хари.

— Трябваше да знам колко си прозорлив.

— Затова ли не искаш тя да ми помогне за решетката?

— Толкова ли съм прозрачен?

— Невинаги.

— Добре, ще ѝ кажа — всъщност нямах избор.

— Тя може да ми е от полза.

— Знам. Не се притеснявай. Всъщност не съм и очаквал да се справиш сам с нещо толкова сложно.

Той почти зяпна от възмущение, но видя усмивката ми.

— Върнах ти го тъпкано — засмях се аз.

17.

Хари отиде да ми наеме микробус някъде в Ропонги, запасявайки се за всеки случай с фалшива лична карта, а аз в това време го чаках в апартамента му. Жилището му е странно място, задръстено с всевъзможни електронни устройства, но без каквито и да било битови удобства. Беше ми споменал веднъж, че чел някъде как полицията хванала някакви типове, отглеждащи марихуана вкъщи, като проследила сметките им за ток — хидропонната инсталация очевидно гълта много електричество, — и сега се боеше да не би цялата тази електроника да доведе ченгетата при него. Ето защо не използваше никакви електрически уреди, освен крайно необходимите — категория, която в света на Хари не включва хладилник, печка или климатик.

Когато той се върна, заедно натоварихме оборудването в микробуса. Хитри устройства — лазерът разчита вибрациите на прозорците, предизвикани от разговорите вътре, оттам изпраща данните на компютър, а той преобразува сигналите в думи. Инфрачервеният сензор улавя и най-малката промяна в температурата на стъклото, предизвикана от телесната топлина в иначе студена стая.

Когато приключихме, паркирах микробуса и се отправих към Шибуя, като не забравих за обичайния оглед на терена.

Стигнах хотела малко след един. Бях купил сандвичи от един павилион в някаква уличка около „Догензака“ и докато вечеряхме, седнали на пода, разказах на Мидори последните събития. Дадох ѝ пакета с покупките и ѝ казах да слага шала и очилата, когато излиза. Последното ми нареждане беше да си събере нещата и да ме чака след два часа у Хари.

Когато пристигнах в апартамента му, той работеше върху диска на Кавамура. След около половин час домофонът избръмча. Хари натисна бутона и изрече:

— *Хай.*

— *Уаташи десу* — чу се в отговор. — Аз съм.

Кимнах и се изправих, за да погледна през прозореца. В това време той натисна бутона за входа, приближи се до външната врата и

надникна навън. Добре е да знаеш кой идва, преди да е стигнал до твоята позиция, за да можеш да реагираш навреме.

Минута по-късно той отвори широко вратата и с жест покани Мидори да влезе.

— Това е Хари, приятелят, за когото ти говорих — казах на японски. — Малко е срамежлив, защото контактува само с компютрите. Бъди мила с него и сигурно ще успееш да го разговориш.

— *Хаджимемашите* — обърна се Мидори към него и се поклони. — Приятно ми е.

— Радвам се да се запознаем — примигна насреща ѝ Хари, явно притеснен. — Моят приятел само така си говори. По време на войната правителството е изпробвало върху него разни лекарства и е развил без време старческо слабоумие.

„Хари?!“ — мислено възкликнах, изумен от тази необичайна находчивост.

— От лекарствата ли било? — попита Мидори с най-невинно изражение.

Тия двамата много бързо намериха общ език, за моя радост. Хари ме погледна със сияеща усмивка, явно доволен, че съм си намерил майстора, а той — възможен съюзник.

— Добре, виждам, че ще се разбирате — секнах ентусиазма му, преди тази неприсъща смелост да го отведе бог знае къде. — Нямаме много време.

Обясних плана си на Мидори.

— Не ми харесва тази работа — заяви тя. — Могат да те видят. Опасно е.

— Никой няма да ме види.

— Ако ни дадеш малко време, с Хари ще разгадаем музикалния код.

— Вече го обсъждах с Хари. Вие си вършете работата, аз ще върша моята. Така шансовете ни се увеличават. Нищо няма да ми се случи.

Потеглих с микробуса към щаба на Ямаото в Шибакоен, южно от района на държавните учреждения в Касумигасеки. Той беше разположен на втория етаж на голяма сграда на „Хибия-дори“, точно

срещу парка ШИБА. Спрях на отсрещната страна на улицата. В този район паркирането беше забранено, но мястото си струваше да платя малка глоба на някой отегчен служител на закона.

Тъкмо бях приключил с разполагането на апаратурата, насочвайки уредите към нужните прозорци, когато някой почука на страничното стъкло от отсрещната страна. Вдигнах поглед и видях униформен полицаи, който тропаше по стъклото с палката си.

Мамка му! Вдигнах ръце в извинителен жест, сякаш бях спрял за момент и тъкмо се канех да потегля, но той поклати глава.

— *Дете йо* — Слизайте.

Устройствата бяха разположени откъм страната на шофьора и полицаят не можеше да ги види. Трябваше да рискувам. Примъкнах се до отсрещната врата, отворих я и стъпих на тротоара.

Отвън ме чакаха трима мъже, застанали до затворената част на микробуса, където не можех да ги видя отвътре. Бяха въоръжени с „Берета 92“ и носеха слънчеви очила и широки палта — маскировка, която не можеше да скрие формата на лицата и телосложението им. Прецених, че ако окажа съпротива, ще ме застрелят, а видът им трябваше да спласи потенциалните свидетели. Всички те имаха класическите уши на кендоки. Познах най-близкия до мен — онзи с хлътналия нос, който обикаляше около апартамента на Мидори. Един от другарите му благодари на полицаия, който се обърна и се отдалечи.

Тримата ме поведоха през улицата и не ми оставаше нищо, освен да се подчиня. Е, това поне решаваше проблема как да вляза в сградата. В джоба си имах миниатюрна слушалка-тапа и един от любимите микропредаватели на Хари. Ако ми се удадеше случай, щях да го поставя където трябва.

Докато изкачвахме стълбите към втория етаж, тримата ме бяха наобиколили плътно, така че няхах никаква възможност да маневрирам. Когато стигнахме площадката, Хлътналия нос ме залепи за стената, опирайки пистолет в гърлото ми. Един от другарите му ме пребърка за оръжие, но не забеляза предавателя в джоба ми.

Когато процедурата приключи, Хлътналия нос отстъпи крачка назад и внезапно заби коляно в чатала ми. Аз се превих и той ме изрита в корема, после още два пъти в ребрата. Свлякох се на колене, като трескаво се мъчех да си поема въздух. Вдигнах ръце да се

предпазя от следващия удар, но един от мъжете се изпречи между Хлътналия нос и мен.

— *Ия, соно курай ни шите оке.* — Стига толкова.

Някаква работеща част от съзнанието ми се запита дали не разиграват добро и лошо ченге.

Това продължи няколко минути — те се препираха до мен, а аз се мъчех да си поема дъх. Най-сетне успях да се изправя и отново ме поведоха, този път по къс коридор с врати от двете страни. Спряхме пред последната врата отдясно. Хлътналия нос почука и отвътре се чу глас:

— *Дозо.* — Влез.

Въведоха ме в доста просторна според японските стандарти стая, обзаведена в традиционния изчистен стил — светло дърво, полици със скъпа на вид керамика. Стените бяха украсени с ханга — гравюри върху дърво, по всяка вероятност оригинали. В единия ъгъл имаше малък кожен диван и кресла, наредени около лъщяща от чистота стъклена масичка. Всичко беше безупречно чисто и издаваше благополучие. Вероятно тъкмо това целяха тези хора — и сигурно караха Хлътналия нос и приятелчетата му да се крият, когато канеха гости.

В дъното на стаята имаше дървено писалище. Трябваше ми цяла секунда да позная мъжа, седнал зад него. Дотогава не го бях виждал в костюм.

Беше противникът ми от залата в Кодокан. Онзи, когото бях победил с рандори.

— Здравей, Джон Рейн — подсмихна се той. — *Хисашибури десу не.*

Вярно, напоследък не се бяхме виждали. Отвърнах на погледа му.

— Здравей, Ямаото.

Той се изправи и заобиколи писалището с онази излъчваща сила и изящество походка, която най-напред ми беше направила впечатление в Кодокан.

— Благодаря ти, че дойде. Чаках те.

Това вече ми беше ясно.

— Извинявай, че не ти се обадох преди това — казах.

— Няма нищо, няма нищо. Не съм и очаквал. Но бях сигурен, че ще намериш начин да поемеш инициативата в свои ръце — един джудока се чувства много по-сигурно, когато напада, и използва отбраната само като отвличаща маневра.

Той кимна на хората си и им нареди да чакат отвън. Тримата се измъкнаха тихо, само Хлътналия нос ме гледаше кръвожадно, докато се изнизваха през вратата.

— Да не би да съм обидил с нещо грозника? — попитах, като разтривах ребрата си. — Имам чувството, че не ме харесва.

— Груб ли беше? Казах му да кротува, но той трудно си надвива на нрава. Ишикава — онзи, когото уби пред апартамента си — му беше приятел.

— Съжалявам да го чуя.

Ямаото поклати глава, сякаш да ми покаже, че смята случилото се за недоразумение.

— *Дозо, сувате кудасай*. Заповядай, седни. Нещо за пиене?

— Не, благодаря. Не съм жаден. И ми е по-удобно прав.

Той кимна.

— Знам какво си мислиш, Рейн-сан. Не забравяй обаче, че съм виждал колко си бърз. И затова отвън има трима въоръжени мъже — в случай че ти се удаде да минеш през мен. — Усмивката му беше крайно самоуверена и имаше защо. — Би могло да се получи интересен двубой, но сега не му е времето. Защо не седнеш? Настани се удобно и ще потърсим начин да разрешим нашия общ проблем.

— Общ проблем?

— Да, общ. Ти имаш нещо, което ми трябва, или поне знаеш къде е. Получа ли го, преставаш да бъдеш пречка и ще те оставим на мира. Но ако не го получа, ситуацията се усложнява.

Не казах нищо. Той замълча за секунда-две и продължи:

— Наистина искам да си поговорим. *Дозо какете кудасай*. — Заповядай, седни.

Кимнах и се отправих към едно от креслата срещу дивана с ръце в джобовете, изобразявайки възмущение, а в същото време включих предавателя. Както и да се обърнеха нещата, Хари поне щеше да чуе всичко. Седнах и зачаках.

— Благодаря — каза той и се настани на дивана срещу мен. — Как ме откри?

Свих рамене.

— Твоят човек Ишикава влезе с взлом в апартамента ми и се опита да ме убие. Взех му мобилния телефон и чрез него установих, че е свързан с теб. Останалото беше въпрос само на инициатива. Както каза ти, най-добрата защита е нападението.

— Ишикава не е бил в апартамента ти, за да те убие, а за да те разпита.

— Ако това е била представата му за разпит, трябвало е да го пратиш при Дейл Карнеги.

— Няма значение. Ние не преследваме теб, а търсим диска.

— Диска ли?

— Не обиждай интелигентността ми. Знаем, че си взел Мидори Кавамура под своя закрила.

Това ме свари неподготвен. И тогава ми просветна. Мъжете, които я чакаха в апартамента ѝ, явно бяха хора на Ямаото. Бяха насочили вниманието си към Мидори, защото са мислели, че вещите на баща ѝ са у нея, а сред тях може би и дискът. Тогава на сцената се появих аз. Едва след засадата във файето и изчезването на Мидори те са заподозрели за участието ми.

— Тя какво общо има с всичко това?

— Знам, че когато баща ѝ е умрял, дискът е бил у него и сега е много вероятно да е у нея. Тя обаче се крие.

— Естествено, че ще се крие. В апартамента ѝ я чакаше група посрещачи — също като при мен. Тя знае, че е в опасност, но не разбира защо.

— Човек в нейното положение обикновено се обажда на полицията. Тя не го прави.

— Не знам нищо за това, но и аз самият нямам вяра на полицията.

— Къде е тя?

— Не знам. Изчезна след засадата в апартамента ѝ. Помислила е, че съм от твоите хора.

— Така ли? Интересното е, че не се появи досега.

— Може да е някъде при приятели. В провинцията или нещо такова. Видя ми се доста уплашена.

— Разбирам... — проговори той. — Рейн-сан, на този диск има информация, която може да навреди на Япония и да послужи на

враговете ѝ, ако излезе наяве. И тези врагове също търсят диска.

Сетих се за Хилгър, който искаше да превърне Япония в „подлога“. Само той можеше да го каже така. Едно обаче не ми беше ясно.

— Защо беше тази среща в Кодокан? — попитах.

— Любопитство — замислено изрече той. — Искях да разбера какво може да движи човек с твоето минало. Ако знаех как ще се обърнат нещата, щях да избегна срещата, разбира се.

— Какво искаш да кажеш с това „минало“?

— Човек от две толкова различни култури.

— Нещо май ми убягва. Освен факта, че непреднамерено се озовах близо до апартамента на Мидори по същото време като твоите хора, не помня да сме имали други допирни точки.

— Разбира се, че сме имали. Ти, естествено, не знаеш, но от време на време прибъгвам до твоите услуги.

Чрез Бени без съмнение. Това копеленце наистина не си поплюваше! Сигурно беше препродавал услугите ми с надценка. Но дотук!

— Както виждаш, до неотдавна интересите ни съвпадаха. И ако сега решим този проблем, можем да се върнем към обичайното „status quo ante bellum“.

Явно искаше диска на всяка цена. Надявах се алгоритмите на Хари да свършат работа, и то скоро.

— Както вече казах, проблемът е, че нямам представа къде е дискът и дори какво съдържа — казах. — Ако знаех, щях да ти го дам, но не знам.

Той се намръщи.

— Съжалявам да го чуя. И дъщерята на Кавамура също не знае нищо, така ли?

— Откъде мога да знам?

Ямаото мрачно поклати глава.

— Това е проблем. Докато не получа каквото ми трябва, дъщерята на Кавамура ще е на мушката. За нея ще е много по-безопасно, ако въпросното нещо е в мои ръце.

В този миг се изкушавах да повярвам, че в думите му има някаква истина. Ако дискът се озовеше в ръцете му, Мидори щеше да е в безопасност.

Да, но и други го търсеха и нямаше как да разберат, че вече не е у нея. Пък и аз не можех с нищо да ѝ помогна. Ямаото никога не би ме пуснал под честна дума, че ще му предам диска, а аз няхах никакво намерение да му казвам къде са Мидори и Хари. Освен това нямаше гаранция, че след като дискът се озове в ръцете му, той няма да се изкуши да заличи всички следи.

— Като се замисля, много не ми се вярва дискът да е у нея — казах. — Защо Кавамура ще ѝ дава каквото и да било? Би трябвало да е наясно, че това ще я изложи на опасност, не е ли така?

— Може да го е направил непреднамерено. Освен това, както вече казах, вижда ми се съмнително, че не е отишла в полицията.

Не казах нищо, просто седях и чаках.

— Добре, стига игрички! — заяви той и се изправи. Отиде до един шкаф и извади отвътре сако. — Имам среща навън и няма повече да си губя времето да те убеждавам. Кажи ми къде мога да намеря диска или поне Мидори Кавамура.

— Казах ти вече, не знам.

— За съжаление, начинът да ми го докажеш, е само един. Мисля, че се досещаш.

Повече от минута никой от нас не проговори. Накрая го чух да издиша, сякаш преди това беше съдържал дъха си.

— Рейн-сан, ти си в трудно положение и аз ти съчувствам. Но трябва да разбереш, че ще получа каквото ми трябва. Ако ми кажеш сега, като приятел, ще ти имам доверие и нататък. И ще можеш да си тръгнеш. Но ако се наложи хората ми да изтръгнат тези сведения от теб с други средства, няма начин след това да те освободя. Всъщност, може и да не си в състояние да си тръгнеш. Разбираш ли ме? Ако не получа диска, ще бъда принуден систематично да премахна всеки възможен риск, свързан с него. Както виждаш, далеч по-добре ще е да ми кажеш.

Скръстих ръце на гърдите си и го загледах. Опитвах се да изглеждам безстрастен, но в същото време си представях коридора и стълбището и трескаво пресмятах шансовете си да се измъкна.

Той изглежда наистина очакваше да се пречупя, защото ме изчака доста дълго, но накрая повика хората си. Вратата се отвори и те ме заобиколиха и ме принудиха да се изправя. Ямаото им даде няколко

отривисти заповеди на японски — да намерят диска. И Мидори. Каквото и да им струва.

Повлякоха ме навън. Чух зад гърба си Ямаото да изрича:

— Много съм разочарован.

Не му обърнах внимание. Бях твърде зает да премислям пътя за бягство.

18.

Поведоха ме по коридора. Забелязах изхода — двойна стъклена врата със самозаклучваща се брава. Когато влизахме, ми направи впечатление, че се отваря навън. Ако се хвърлех и улучех средата, бравата можеше да поддаде. Не се ли получеше, щеше да се наложи да опитам отново, този път през стъклото, с надеждата да не се нарежа много. Не беше кой знае какъв избор, но възможността да бъде изтезаван до смърт от Хлътналия нос и приятелчетата му ми харесваше още по-малко.

Те ме блъскаха не особено нежно пред себе си по коридора, а аз се стараех видът ми да излъчва страх и безпомощност, та да приспя всякакви опасения у тях. Исках да си мислят, че владеят положението и аз съм смазан от превъзходството им. Това би ми дало някакъв минимален шанс да ги изненадам. Иначе имах само едно предимство пред тях и то беше същото, което много пъти ми беше спасявало кожата във Виетнам — аз бях по-мотивиран да избягам, отколкото те — да ме задържат.

Отведоха ме в малка стая в дъното на коридора. Вратата беше от матирано стъкло и се отваряше навътре и наляво. Отдясно имаше малка квадратна маса с два стола, поставени един срещу друг. Блъснаха ме на единия от столовете, с гръб към вратата. Сложих ръце на коленете си под масата.

Хлътналия нос изчезна някъде и след няколко минути се върна с голяма дървена бухалка. Седна срещу мен, а останалите заеха позиция зад гърба ми.

Между гърба на Хлътналия нос и стената имаше около метър свободно пространство. Това беше добре.

Не бяха заключили вратата. Защо да си правят този труд? Бяха трима, и все здравеняци. Бяха си у дома и знаеха, че владеят положението. Повдигнах няколко милиметра масичката с колене, преценявайки тежестта ѝ. За размерите си тежеше доста. Сърцето ми думкаше в ушите и гърлото. Хлътналия нос започна да говори нещо,

но аз не го чувах. Сkochих, хванах масичката отдолу и я обърнах върху него. Ударът го залепи за стената.

Другите двама scочиха към мен. Посрещнах единия с крак в корема. Ударът беше толкова силен, че инерцията го тръшна по гръб. Другият ме връхлетя изотзад и опита да ме стисне в задушаваша прегръдка, но аз прибрах глава в раменете си и ръката му притисна устата вместо гърлото ми. Хватката му обаче беше толкова здрава, че се уплаших да не ми изкърти челюстта. Отворих уста и още преди да е успял да се отдръпне, захапах здраво. Усетих как зъбите ми потъват в мускула и той изрева.

Прегръдката се разхлаби и аз се извъртях, което ми даде възможност да нанесе няколко удара в корема му. Той отпусна ръце да се предпази и в този миг аз го пернах с ръба на дланта под носа. Не успях да го поваля, но го зашеметих. Отблъснах го от себе си и се хвърлих към вратата.

Онзи, когото бях изритал, ме сграбчи за крака от пода, но аз успях да се изтръгна, хванах дръжката на вратата и я дръпнах с все сила. Вратата се блъсна в стената и стъклото се разлетя на парчета.

Втурнах се по коридора и само след секунда се озовах пред двойната стъклена врата. Засилих се и се хвърлих с цялата си тежест в средата между двете крила. Те се разтвориха с трясък и аз не успях да се задържа на крака, но бързо се изправих и хукнах надолу по стълбите. Отворих външната врата и излетях навън, като прескачах по четири стъпала наведнъж. Надявах се, че съм спечелил солидна преднина, но само след секунда чух вратата още веднъж да се отваря.

Трябваше да се махна, преди да са пристигнали подкрепленията. Станция Шибакоен беше от отсрещната страна на „Хибия-дори“. Втурнах се през улицата, като се стараех да тичам диагонално на движението, но въпреки това не се мина без скърцане на спирачки.

От подлеза насреща ми извираше гъста тълпа — явно влакът току-що беше пристигнал. Озърнах се назад и видях двама от хората на Ямаото да тичат след мен.

В този миг чух да пристига нов влак. Може би щях да успея да го хвана. Не се съмнявам, че ако можеха, онези двамата щяха да ме застрелят още сега. В тази тълпа никой нямаше да разбере откъде са дошли изстрелите. Трескаво си проправях път през множеството, опитвайки се да спечеля преднина. Пред касите имаше количка със

закуски и напитки. Грабнах една кутия с кафе — сто и деветдесет грама, с остри метални ръбове.

Когато най-сетне успях да се добера до перона, беше късно — вратите на влака вече се затваряха. Тълпата беше гъста, но точно пред влака имаше свободна ивица. Добрах се до нея и отново се озърнах. Една от горилите на Ямаото тъкмо преминаваше през железните пречки на входа и след секунди щеше да бъде при мен. Опитах се да преценя на око разстоянието — само пет метра, и щях да попадна в лапите му. Прицелих се и хвърлих кутията с кафето. Улучих го в гърдите и чух как кутията издумка. Той се сгромоляса тежко, но приятелчето му беше зад него и държеше пистолет.

Обърнах се. Влакът вече набираше скорост.

Приведох глава и се втурнах след него. Чух изстрел, после втори. Два метра. Един.

Бях достатъчно близо да стигна до вертикалната пречка отстрани на вагона, но не можех да се приближа повече. За няколко секунди скоростта ми беше в пълен синхрон с тази на влака, после той започна да се отдалечава.

Изкрещях с все сила и се хвърлих напред. За една ужасна секунда си мислех, че няма да го стигна и ще падна върху релсите, но тогава пръстите ми се сключиха около студения метал.

Коленете ми се удариха в задницата на вагона. Ходилата ми почти докосваха релсите. Усетих как пръстите ми се плъзгат надолу по желязото. Погледнах нагоре и видях някакво момче в училищна униформа да ме зяпа с отворена уста през задното стъкло. И тогава влакът навлезе в тунела, а аз не успях да се удържа повече.

Инстинктивно се извъртях и подложих лявата си ръка под тялото, за да се претърколя след удара. Само че се ударих в релсите толкова силно, че вместо да се претърколя, подскочих и се стоварих като чувал върху линията.

Лежах на гръб и гледах към лампите на тавана на тунела. Останах така няколко секунди. Падането беше изкарало всичкия въздух от дробовете ми.

Размърдах бавно пръстите на краката си, а после и на ръцете. Можех да ги движа.

Минаха пет секунди, после още пет. С няколко конвулсивни вдишвания успях най-сетне да си поема дъх.

„Какво беше това, по дяволите? — помислих си. — Върху какво паднах?“

Изпъшках и с мъка се надигнах. Огледах се. Седях върху голяма купчина пясък отстрани на релсите. Недалеч бяха застанали двама работници с каски на главите и ме гледаха със зяпнала уста.

Изглежда поправяха настилката на тунела и използваша пясък, за да забъркат цимента. Ако се бях забавил само секунда, щях да се приземя не върху мекия пясък, а върху бетона.

Смъкнах се от купчината, стъпих на земята и започнах да се отупвам. Тялото ми се беше отпечатало върху пясъка, точно както го рисуват в анимационните филми.

Двамата мъже не помръдваха и продължаваха да ме зяпат с отворена уста. Изглежда гледката ги беше лишила от дар слово.

— *А, сумимасен* — изтърсих първото, което ми дойде наум. — *Ето, отеарае уа аримасу ка!* — Извинете, случайно да имате баня?

Двамата не реагираха. Изглежда въпросът ми ги беше объркал още повече. Какво пък, още по-добре. Видях, че входът на тунела е само на няколко метра и тръгнах нататък.

Представих си какво е станало. Хората на Ямаото ме бяха видели да влизам в тунела, увиснал на задницата на влака, но не бяха видели падането ми и едва ли очакваха нарочно да се пусна при тази скорост. Вероятно бяха решили, че след три минути ще съм на станция Мита, последната по линията, и бяха хукнали нататък да ме пресрещнат.

Внезапно ми хрумна безумна идея.

Измъкнах от джоба си слушалката и я нагласих. Напипах и преподавателя. Беше там, но дали предаваше?

— Хари, там ли си? — казах. — Отговори ми.

Отговор не последва и тъкмо смятах да опитам отново, когато слушалката оживя.

— Джон! Какво става, по дяволите? Къде си?

Отдавна не се бяха радвал така да чуя нечий глас.

— Спокойно, добре съм. Но ми трябва помощта ти.

— Какво става? Чух всичко. В метрото ли си? Нали не си ранен?

Повдигнах се на ръце и се измъкнах на перона. Хората ме зяпаха слисано, но аз не им обърнах внимание, а ги подминах, сякаш нямаше нищо нередно в това да излизам от тунела на метрото мръсен и насинен.

— И по-добре съм бил, но по-късно ще говорим. Работи ли още апаратурата?

— Да, следя всички стаи в сградата.

— Добре, това исках да знам. Кой е в къщата?

— Според уредите само един от всичките. Останалите тръгнаха след теб.

— И Ямаото ли?

— И той.

— Къде е онзи, който остана?

— В последната стая отдясно, ако стоиш с лице към къщата. Там, където те вкараха. Не е излизал.

Това трябва да беше Хлътналия нос или някой от неговите хора. Сигурно не е бил в състояние да излезе. Това ме радваше.

— Ето какво е положението. Те мислят, че вися отзад на влака за Мита, и ще са там след около четири минути. Ще им трябва още към пет минути да разберат, че ме няма, и още пет да се върнат в къщата. Така че имам около четиринайсет минути да отида и да сложа бръмбара.

— Какво?! Ти не ги знаеш къде са. А ако не тръгнат към Мита? Могат да се върнат, докато си вътре!

— Разчитам на теб да ме предупредиш, ако това се случи. Нали още имаш образ от микробуса?

— Да, видеото работи.

— Виж какво, аз съм практически в къщата. Чисто ли е всичко?

— Чисто е, но... това си е направо лудост!

— По-добър шанс няма да имам. Всички са навън, нищо не е заключено и когато се върнат, ще можем да чуем всяка тяхна дума. Влизам.

— Добре, вече те виждам. Побързай! Съветът му беше излишен.

Както очаквах, в бързината хората на Ямаото бяха оставили всички врати отворени. Кабинетът беше третата стая отдясно. Щях да вляза и да си тръгна за нула време.

Вратата беше затворена. Натиснах дръжката, но тя не поддаде.

— Мамка му!

— Какво има? — чух гласа на Хари.

— Заключено е.

— Откажи се. Сложи бръмбара другаде.

— Не става. Тук трябва да подслушваме.

Огледах внимателно ключалката. За моя изненада тя се оказа доста елементарна.

— Чакай малко! Мисля, че мога да вляза.

— Джон, изчезвай оттам! Могат всеки момент да се върнат!

Не отговорих. Извадих връзката с ключове и отделих един от шперцовете и зъболекарското огледалце.

— Не се опитвай да отключиш с шперца! Не ставаш за тая работа! Просто сложи бръмбара другаде и изчезвай!

— Какво искаш да кажеш с това „не ставаш“? Помниш ли, че аз те научих как се прави?

— Да, и тъкмо затова знам, че не ставаш!

Хари замълча, явно преценил, че няма смисъл да спори с мен и е по-добре да ме остави да се съсредоточа върху онова, което върша.

— Хари, нещо не те чувам...

— Млъкни и се съсредоточи!

Механизмът заяждаше. Явно една от запънките беше повредена, защото не искаше да щракне. Ръчках с шперца нагоре и надолу, но без всякакъв резултат. Най-сетне изглежда се превъртя, защото дръжката изведнъж поддаде и аз се озовах в стаята.

Всичко си беше, както го оставих, дори и лампите светеха. Коленичих до кожения диван и попипах долната му част. Беше покрита с някакъв плат, а околоръст имаше дървена рамка. Много подходящо място да поставя бръмбара.

Свалих лепкавата лентичка и прикрепих предавателя. Всичко, което се кажеше в тази стая, щеше да се чуе ясно и отчетливо.

В ухото ми отново прозвуча гласът на Хари:

— Джон, двама от тях се връщат. На пътеката са. Изчезвай веднага през страничния вход!

— По дяволите! Вече закрепих бръмбара! Изляза ли оттук, вече няма да ме чуваш. Продължавай да говориш!

— Спряха на пътеката пред входа. Може би чакат другите. Отивай до страничния вход и чакай там, докато не ти кажа да тръгваш!

— Добре, излизам.

Внимателно затворих вратата зад гърба си и тръгнах по коридора.

Насреща ми изникна Хлътналия нос. Ризата му беше цялата в кръв. Изглежда масата го беше улучила в лицето и отново му беше строшила носа, от което видът му никак не печелеше. От гърлото му се изтръгваха дрезгави животински стонове.

Той ми препречваше пътя към изхода и нямаше откъде да мина, освен през него.

В същия миг чух гласа на Хари:

— Един е точно пред теб, а другите тръгват към къщата! Хлътналия нос приведе глава. Мускулите на врата и раменете му се издуха като на бик, готов да нападне.

Единствената му мисъл очевидно беше да се добере до мен. И щеше да се нахвърли отгоре ми като побеснял, без да мисли.

Той се втурна към мен и посегна да ме сграбчи за гърлото. Вкопчих се в мократа му риза и се стоварих на пода, прехвърляйки го през себе си, като междувременно успях да забия коляно в чатала му. Той падна по гръб на пода. Имах чувството, че цялата къща се разтърси. Бързо се изправих и с един скок се озовах до него. Събрах двата си крака и със засилка скочих върху гърдите му като побеснял жребец. Чух как ребрата му изпращаха. Той издаде звук на издишан балон в локва и за мен беше ясно, че това е краят.

Направих две крачки по коридора, после спрях. Ако го намереха така, щяха да разберат, че съм се връщал, а може би щяха да се досетят и защо и да потърсят бръмбара. Трябваше да го завлека до стаята в дъното, та да си мислят, че масата го е убила.

Краката му сочеха в правилната посока. Застанах между тях с гръб към него, подхванах го под коленете и го повлякох. Беше потезък, отколкото изглеждаше. Чувствах се като кон, впрегнат в каруца с квадратни колела. Остра болка прониза гърба ми.

Отново чух в ухото си гласа на Хари:

— Какво правиш? Те са на входа! Имаш около дванайсет секунди да се махнеш от коридора!

Тръшнах Хлътналия нос в стаята в дъното и хукнах към страничния изход.

Вече бях пред вратата към стълбището, когато ги чух да влизат от отсрещната страна на коридора. Хвърлих се навън и дръпнах вратата зад гърба си, но я спрях малко преди да се е затворила напълно. Сنيших се на площадката и затаих дъх, надничайки през

пролуката. Трите гори на Ямаото минаха по коридора. Единият беше превит — същият онзи, когото бях улучил с кутията в гърдите. После изчезнаха от полезрението ми.

— Влязоха в офиса — обади се Хари. — Отпред е чисто. Излез през страничния изход и върви на изток през парка към „Сакурада-дори“.

Тихо се промъкнах надолу по стълбите, подадох глава през входната врата и се огледах. Всичко беше чисто. Излязох на една малка уличка, свързваща „Хибия-дори“ и „Чуо-дори“, и оттам тръгнах направо през парка. Усещах слънцето върху лицето си като милувка.

ТРЕТА ЧАСТ

... те решиха да се върнат в родината си; защото годините започват да ни се струват някак празни, когато прекараме твърде много от тях на чужд бряг.

Но... когато се върнем, откриваме, че родният въздух е изгубил целебната си сила и същността на живота се е изместила в онази точка, където се чувстваме само временни обитатели. И така, между две родини, оставаме без нито една...

Натаниел Хоторн,
„Мраморният фавн“

19.

— Ти си маниак със суициден комплекс и аз никога повече няма да работя с теб! — заяви Хари, когато се добрах до апартамента му.

— И аз никога повече няма да работя с мен — казах. — Успя ли да хванеш нещо по предавателя?

— Да, всичко, докато ти беше там и след това. Едно кратко съвещание, което току-що приключи. Всичко е записано на хард диска.

— Казаха ли нещо за оня тип, дето го прегазих на излизане?

— За какво говориш?

— Имах малък сблъсък с един от хората на Ямаото точно след като поставих предавателя. Сигурно са решили, че това е станало по-рано, иначе щяха да кажат нещо.

— А, това ли! Да, мислят, че е станало, когато си избягал. Не знаят, че си се връщал. И... мъртъв е.

— Да, никак не изглеждаше добре, когато го оставих.

Той се вглеждаше внимателно в мен, но изражението му беше непроницаемо.

— Много бързо стана. Възможно ли е да направиш подобно нещо с голи ръце за толкова кратко време?

— Не, пуснах в действие и краката — отвърнах невъзмутимо. — Къде е Мидори?

— Излезе да купи клавиатура за електрическо пиано. Ще се опитаме да изсвирим онова, което е на диска — това е единственият начин да разгадаем решетката.

Намръщих се.

— Тя не биваше да излиза, освен в краен случай.

— Случаят е краен. Някой трябваше да следи апаратурата, за да ти отърве задника, а тя не е в течение. Така че нямахме кой знае какъв избор.

— Разбирам.

— Тя знае как да се пази. И е дегизирана. Не вярвам да има някакъв проблем.

— Добре. Да чуем сега какво си записал.

— Чакай малко. Нали не си оставил микробуса там?

— Ти какво си мислиш, че съм се върнал да го прибера? Може да съм луд, но не чак толкова.

Видът му беше на дете, което току-що е научило, че любимото му куче е умряло.

— Имаш ли някаква представа колко струва тази апаратура?

Сподавих усмивката си и го потупах по рамото.

— Знаеш, че нищо не ми пречи — казах и това си беше самата истина. Седнах пред монитора и си сложих слушалките. — Пускай!

След няколко кликания на мишката вече слушах Ямаото, който ругаеше хората си на японски. Изглежда му бяха съобщили лошата новина веднага след бягството ми.

— Един човек! Един-единствен, при това невъоръжен! И да го изпуснете! Безмозъчни идиоти, некадърници!

Не можех да кажа колко души го слушаха, защото тирадата му беше произнесена в пълна тишина. Последва дълга пауза — сигурно се опитваше да се овладее. Накрая изрече:

— Няма значение. Може да не знае къде е дискът, а дори и да знае, не съм сигурен, че можете да измъкнете някаква информация от него. Явно е по-корав от всички ви, взети заедно.

След нова дълга пауза някой се обади:

— Какво искаш да направим, тоушу?

— Да, наистина, какво? — рече Ямаото с прегракнал от викането глас. — Съсредоточете се върху момичето. Тя все още е най-важната ни следа.

— Само че се е скрила.

— Да, но не е свикнала на такъв живот. Трябвало е да се скрие спешно и може би работите ѝ изостават. Ще разчитаме да се върне към обичайния си живот скоро. Поставете хора там, където вероятността да се появи, е най-голяма — жилището ѝ, работата ѝ, познатите ѝ, семейството. Ако се наложи, потърсете помощта на Хилгър. Той има нужната техника.

Хилгър? Да потърсят помощта му?

— А мъжът?

Ямаото отговори след дълга пауза:

— Там историята е друга. Той живее в нелегалност като риба във вода. Предполагам, че сте го изтървали, освен ако не ни се усмихне

късметът.

Представих си ги как стоят с наведени от срам глави пред шефа си, както само японците го могат. Най-сетне един проговори:

— Може да му хванем следите покрай момичето.

— Възможно е. Тя явно е под негова закрила. Знаем, че я е отървал от хората на Ишикура пред апартамента ѝ. Може да има чувства към нея — стори ми се, че чух смях. — Странна основа за любовна връзка!

Ишикура?

— При всички случаи не е фатално, дори да изтървем Рейн — продължи Ямаото. — Момичето е много по-опасно. Ишикура Тацухико я търси и има не по-малко шансове от нас да я открие — дори повече, като си спомним как ни изпревари в апартамента ѝ. А ако намери диска, Ишикура ще знае какво да прави с него, можете да не се съмнявате.

Тацу? Тацу също търси проклетия диск? И онези в къщата на Мидори са били от неговите хора?

— Никакви случайности повече! — заяви Ямаото. — И никакви провали. Когато момичето се появи, незабавно да се премахне!

— Хай — отвърнаха няколко гласа в хор.

— За съжаление, без диска или доказателства, че е унищожен, дори премахването на момичето не може да ни осигури пълна безопасност. Време е да отстраним и Ишикура Тацухико.

— Ама, *тоушу* — обади се някой, — Ишикура е началник на отдел в Кейсаучо! Няма да е лесно да го премахнем, без да си създадем куп проблеми. Освен това...

— Да, освен това смъртта на Ишикура ще го направи мъченик в определени среди и ще потвърди по най-елегантен начин конспиративните му теории. Но нямаме избор. По-добре потвърждение на теориите му, отколкото дискът да излезе на бял свят. Направете всичко възможно смъртта му да изглежда естествена. Каква ирония — човекът, способен да свърши тази работа по-добре от всеки друг, в момента е срещу нас. Какво пък, вземете пример от него и се постарайте. Свободни сте.

Това беше. Свалих слушалките и погледнах Хари.

— Още ли предава?

— Да, докато не се изтощи батерията. Около три седмици. Аз ще следя какво става.

Кимнах. Без съмнение Хари щеше да чуе неща, които щяха да му отворят очите за някои мои действия. Ямаото и така беше казал достатъчно, ако си схватлив и имаш на какво да се опреш. Онзи намек за „странната основа“ на отношенията ми с Мидори и за човека, „способен да свърши работата по-добре от всеки друг“, когато се налага да бъде инсценирана естествена смърт.

— Мисля, че Мидори не бива да чува този запис — казах. — И без това знае достатъчно. Не искам... да я излагам на още по-голяма опасност.

Хари наведе глава.

— Всичко ми е ясно.

И на мен ми беше ясно, че му е ясно.

— Хубаво е, че мога да ти имам доверие. Благодаря.

Той поклати глава.

— *Кочира косо.* — Аз също.

Домофонът избръмча. Хари натисна бутона и чухме гласа на Мидори:

— Аз съм.

Когато ме видя, лицето ѝ цъфна в усмивка. Пристъпи бързо към мен и ме прегърна.

— Всеки път, като те видя, изглеждаш по-зле от предишния.

Вярно беше — лицето ми беше мръсно от търкалянето по стълбите и сигурно изглеждах изтощен.

— И се чувствам по-зле — казах, но с усмивка, за да ѝ покажа, че се радвам да я видя.

— Какво стана?

— Ще ти разправа малко по-късно. Хари каза, че възнамеряваш да ни изнесеш концерт.

— Така е — кимна тя и измъкна от картонената кутия, която носеше, електронна клавиатура. — Това ще свърши ли работа?

Хари, към когото беше отправен въпросът, огледа клавиатурата.

— Имам адаптор, сигурно ще стане. Чакай малко.

Той се порови из едно чекмедже на бюрото, пълно с всевъзможни електронни джунджурии, и най-сетне откри каквото му

трябваше. Сложи клавиатурата на бюрото, включи я към компютъра и отвори файла със сканираното изображение на нотите.

— Проблемът е, че аз не мога да свиря, а Мидори не може да се оправи с компютъра. Мидори, опитай се да изсвириш това, което е на монитора, и ще видим какво ще направи компютърът с данните.

Мидори седна пред бюрото и вдигна ръце над клавиатурата.

— Чакай! — спря я Хари. — Трябва да го изсвириш точно както го виждаш. Ако прибавиш или пропуснеш нещо, само една нота, конфигурацията ще се промени и компютърът ще се обърка. Ще свириш само онова, което е на монитора. Можеш ли?

— Бих могла, ако това беше нормална песен. Но композицията е странна. Ще трябва най-напред да я изсвирия няколко пъти за проба. Можеш ли да ме разкачиш за малко?

— Разбира се. — Той посегна към мишката. — Готово. Кажи ми, като си готова.

Мидори се вгледа в монитора, а пръстите ѝ се движеха над клавиатурата, без да я докосват. После отпусна ръце върху клавишите и за пръв път чухме зловецата мелодия на информацията, която беше струвала живота на Кавамура.

След няколко минути тя вдигна глава и погледна Хари.

— Готова съм. Свържи ме.

Хари отново посегна към мишката.

— Готово. Хайде, слушаме те.

Пръстите на Мидори отново се отпуснаха върху клавишите и в стаята за втори път прозвуча страният реквием. Когато и последната нота отзвуча, тя погледна Хари с въпросително вдигнати вежди.

— Данните са вкарани — каза той. — Да видим сега какво ще стане.

Загледахме се в екрана и зачакахме мълчаливо.

След около половин минута колонките започнаха да бълват странни, объркани звуци, които наподобяваха бегло изсвиреното от Мидори.

— Търси основната конфигурация — обясни Хари. Изчакахме в мълчание още няколко минути. Най-сетне Хари проговори:

— Не виждам никакъв напредък. Може би компютърът ми е слаб.

— Какво ще правиш? — попита Мидори.

— Мога да опитам да вляза в суперкомпютъра на „Ливърмор“, но напоследък защитата им е доста подобрена и ще ми трябва време.

— А суперкомпютърът ще свърши ли работа? — попитах.

— Много е възможно. Всъщност един по-бърз процесор може да реши проблема. Все пак е въпрос и на време — колкото по-бърз е компютърът, толкова повече възможности ще изпробва за по-кратко време.

— Значи суперкомпютърът просто ще ускори нещата — обади се Мидори, — но не знаем колко.

— Така е — кимна Хари и се замисли. После ни огледа един по един. — Дайте да помислим. А налага ли се изобщо да го разкодираме?

Знаех накъде бие. Същата примамлива мисъл ми беше хрумнала, когато Ямаото ме питаше за диска.

— Какво искаш да кажеш? — попита Мидори.

— Каква е всъщност целта ни? Дискът е като динамит. И ние искаме да го обезвредим. Собствениците му знаят, че не може да бъде копиран и изпращан по електронен път. За начало можем да го обезвредим, като просто им го върнем.

— Не! — скочи от мястото си Мидори. — Баща ми рискува живота си заради него! И дискът ще отиде там, където той искаше!

Хари вдигна ръце в примирителен жест.

— Добре де, само се опитвам да мисля по-широко. Да помогна с нещо, ако мога.

— Логична мисъл, Хари — намесих се аз, — но Мидори е права. Не само защото баща ѝ рискува живота си за този диск. Вече знаем, че много хора се опитват да се доберат до него — не само Ямаото, а и ЦРУ, Кейсаучо и бог знае кой още. Дори да го дадем на някой от тях, това не решава проблема ни с останалите.

— Да, май си прав — призна Хари.

— Но сравнението ти с динамита ми хареса. Как се обезврежда динамит?

— Като го детонираш на безопасно място — каза Мидори.

— Точно така.

— Булфинч. Публикува ли го, смятай, че е обезвреден. А и баща ми искаше точно това.

— И ще му го дадем, без дори да знаем какво има на него? — попита Хари.

— Знаем достатъчно — намесих се аз. — Булфинч ни каза някои неща, а Хилгър ги потвърди. Не виждам друга възможност.

Хари се намръщи.

— Дори не сме сигурни, че има техническите възможности да го отвори.

Едва се удържах да не се усмихна на скритото възмущение, което улових в гласа му — някой се канеше да му отнеме играчката и да реши главоблъсканицата без него.

— Предполагам, че „Форбс“ може да си осигури достъп до нужното оборудване. Пък и знаем колко силно искат да се доберат до информацията.

— Все пак аз бих предпочел да опитам още веднъж.

— Аз също. Но не знаем колко време ще отнеме това. А срещу нас действат сили, които никак не са за пренебрегване, и не знам колко време още ще можем да им се изплъзваме. Колкото по-скоро Булфинч публикува проклетата информация, толкова по-скоро ще можем да си поемем дъх.

Мидори вече беше взела решение.

— Ще му се обадя.

20.

Бях казал на Булфинч, че искам да се срещнем в Акасака Мицуке, един от най-оживените квартали на Токио, отстъпващ само на Гинза по количеството барове. Районът представлява лабиринт от големи и по-малки улици, някои от тях толкова тесни, че едва успяваш да се промъкнеш, затова пък възможностите за бягство са безброй.

Беше студено и валеше, когато слязох на станция Акасака Мицуке и завърших обходния си маршрут пред универсалния магазин „Белвил“. Оттатък улицата се извисяваше тремавата грамада на хотел „Акасака Токио“, нелепо розова на фона на сивото небе и дъжда. Спрях за миг да отворя чадъра си и свих надясно по „Сотобори-дори“. Още един завой надясно и стъпих върху червените тухли на еспланадата „Акасака-дори“.

Бях подранил с повече от час и реших да хапна набързо в един ресторант наблизо. „Тенкайчи“ — „Пръв под небето“, е част от верига ресторанти, но единствен на еспланадата има индивидуалност. В него приемат чужда валута и по кафявите дървени стени могат да се видят окачени монети и банкноти от цял свят. Освен това пускат джаз, само от време на време го редуват с популярна американска музика. Тапицираните табуретки, някои дискретно разположени в ъглите, позволяват да се настаниш удобно и да наблюдаваш необезпокояван улицата.

Поръчах си *чукадон* — зеленчуци по китайски върху подложка от ориз — и се огледах. В ресторанта имаше само двама *сарари*, закъснели с обедната почивка, които се хранеха мълчаливо.

Бях казал на Булфинч в два часа да започне да обикаля квартала обратно на часовниковата стрелка, като започне от „Акасака Мицуке сан-чоме“ номер 19–3. В района имаше поне дузина улици, всяка с множество малки пресечки, така че нямаше как да разбере къде точно ще го причакам. Дори да дойдеше по-рано, трябваше да започне обиколката си на дъжда, а аз щях да се покажа, когато намеря за добре.

Десет минути преди два приключих с обяда, платих сметката и си тръгнах. Държах чадъра ниско над главата си, та да скрива лицето

ми. Пресякох еспланадата при „Мисуджи-дори“, свих по една по-малка улица и зачаках, приютен под някакъв ръждясал навес. По това време кварталът беше пуст. Стоях и слушах как капките барабанят по пластмасовите контейнери за смет.

След десетина минути чух стъпки по мократа настилка зад гърба си, а секунда след това се появи и Булфинч, сгушен под огромен черен чадър. Там, където бях застанал, бях скрит от погледа му. Изчаках го да ме подмине и едва тогава го повиках.

— Булфинч! Насам! — казах тихо.

— По дяволите! — изруга той и се обърна към мен. — Не го правете повече! Уплашихте ме.

— Сам ли сте?

— Разбира се. Носите ли диска?

Излязох изпод навеса и огледах улицата в двете посоки. Беше чисто.

— Наблизо е. Кажете ми какво смятате да правите с него.

— Знаете какво смятам да правя. Аз съм журналист. Ще напиша поредица от статии въз основа на данните, които той съдържа.

— Колко време ще отнеме това?

— Колко време? Че статиите вече са написани! Трябват ми само доказателствата.

— Да ви кажа някои неща за диска — казах и му обясних накратко проблема с кода.

— Няма страшно — увери ме той. — „Форбс“ има връзки в „Лорънс Ливърмор“. Те ще ни помогнат. В момента, в който го отворим, ще публикуваме.

— Знаете, че всеки ден забавяне поставя живота на Мидори в опасност.

— Затова ли ми го давате? Хората, които се домогват до него, биха ви платили добре. Даже много добре.

— Искам да разберете едно — казах. — Ако не успеете да публикувате онова, което е на диска, провалът ви може да струва живота на Мидори. И ако това стане, ще ви намеря и ще ви убия.

— Напълно ви вярвам.

Извадих диска от вътрешния джоб на палтото си и му го подадох, после се обърнах и тръгнах към станцията.

Направих обиколка през Шинбаши, като по пътя не спирах да мисля за Тацу. Докато съдържанието на диска не излезеше на бял свят, не само животът на Мидори беше застрашен. Тацу също беше в опасност. Вярно, не беше лесна плячка, но не беше и защитен срещу куршумите. Не го бях виждал от много години, но някога разчитахме един на друг. Длъжен бях поне да го предупредя.

Обадих се в Кейсаучо от автомат на станция Шинбаши.

— Сещаш ли се кой се обажда? — попитах на английски, след като ме свързаха с него.

Последва дълга пауза, накрая той изрече:

— Ей, *хисашибури десу не*. — Да, отдавна не сме се чували.

После премина на английски, което беше добър знак, защото показваше, че не иска околните да разберат какво говори.

— Знаеш ли, че Кейсаучо откри два трупа в Сенгоку? Единият е носил бастун. И на него имаше твои отпечатъци. Много пъти съм се питал дали още си в Токио.

„По дяволите! — помислих си. — Сигурно съм хванал бастуна, без дори да се усетя.“

Отпечатъците ми бяха картотекирани още при първото ми връщане в Япония след войната — технически аз бях чужденец, а от всички чужденци се сменяха отпечатъци.

— Опитвахме се да те открием, но ти беше изчезнал. Мисля, че знам защо се обаждаш, но не мога да направя нищо за теб. Най-доброто в този момент е да дойдеш в Кейсаучо. Тогава ще направя всичко по силите си да ти помогна. Като избяга, ти създаде впечатление за вина.

— Затова се обаждам, Тацу. Имам информация по случая, която искам да ти предложа.

— Срещу какво?

— Срещу обещанието да я използваш. Чуй ме, Тацу. Не става дума за мен. Ако предприемеш нещо, ще дойда при вас по-късно. Нямам от какво да се боя.

— Къде и кога? — попита той.

— Чува ли ни някой?

— Намекваш, че линията може да се подслушва? — подметна той и аз улових в гласа му някогашния сарказъм. Което означаваше, че предположението ми е правилно.

— Добре тогава — казах. — Фоайето на хотел „Окура“, в събота точно на обяд.

„Окура“ беше прекалено оживено място за среща и Тацу щеше да се сети, че никога не бих предложил сериозно подобно нещо.

— Да, много хубаво място — отвърна той, очевидно съобразил.
— До събота тогава.

— Знаеш ли, Тацу, може да ти прозвучи безумно, но понякога ми липсва онова време във Виетнам. Липсват ми онези безсмислени седмични оперативки, помниш ли?

Местният шеф на ЦРУ задължително ги правеше в четири и половина следобед, та да му остане след това достатъчно време да гони проститутките из Сайгон. Тацу с право смяташе, че става за посмешище, и не се свенеше да му го каже открито.

— Да, спомням си — каза той.

— А точно сега особено ми липсват, не знам защо — продължих аз, готов към точния час да добавя и деня. — Да можех още утре да ида на оперативка! Не е ли странно? Ставам сантиментален на стари години.

— Случва се.

— Така е. Много време не сме се виждали. Съжалявам, че изгубихме връзка. Токио се е променил много от първото ми идване. Добре си прекарвахме тогава, а? Имах едно любимо място, там ходехме — помниш ли, мама-сан правеше керамика и в нея сервираше напитките. Спомняш ли си го? Може вече да не съществува.

Заведението беше в Ебису.

— Вече го няма — подсказа ми той, че е разбрал.

— *Е, шоганай, не?* — Такъв е животът. — Хубаво местенце беше. Понякога си спомням за него.

— Най-приятелски те съветвам да дойдеш при нас. И ти обещавам да направя всичко по силите си да ти помогна.

— Ще си помисля. Благодаря за съвета.

Окачих слушалката и останах така няколко секунди. Дано да беше разбрал какво точно му казвам. Иначе не си представях какво ще правя.

21.

Заведението в Ебису, което бях споменал, беше класическа японска *изакая*. Тацу ме беше завел там, когато се върнах за пръв път в Япония след войната. *Изакая* са миниатюрни барчета в стари дървени къщи, обикновено стопанисвани от мъже и жени без възраст или от семейни двойки, които живеят на горния етаж, само с един червен фенер на входа, рекламиращ заведението им. Те са убежище за хора, които се спасяват от строг началник или досадна съпруга, от уличния шум или глъчката в метрото. Там до късно през нощта се сервира бира и саке и на бара се сменя върволица от клиенти — един си тръгва, за да отстъпи място на друг също толкова уморен свой събрат, дошъл от студа на улицата.

С Тацу често ходехме в бара в Ебису, но след като изгубихме връзка, аз спрях да го посещавам. Все си казвах, че не е зле да намина, да видя мама-сан, но месеците се превръщаха в години, а това време никога не настъпваше. И сега, ако се вярваше на Тацу, барът вече не съществуваше. Може би бяха съборили къщата. В шумния, модерен град нямаше място за такова идилично кътче.

Но аз помнех къде е бил барът и тъкмо там щях да чакам Тацу.

Отидох в Ебису по-рано, та да имам време да се огледам. Наистина всичко се бе променило. Повечето стари сгради бяха изчезнали. Недалеч от станцията имаше чисто нов, лъскав търговски център, а някога тук беше оризище. Беше ми трудно да се ориентирам.

Тръгнах в източна посока от станцията. Денят беше влажен и вятърът довяваше ситни пръски от ниските надвиснали облаци.

Открих мястото, където някога се намираше барът. Разкривената, но уютна къща я нямаше, а на нейно място беше изникнал стерилен на вид магазин за полуготови храни. Вътре нямаше жива душа, ако не се брой продавачът, който четеше списание под флуоресцентните лампи. От Тацу нямаше и помен, но все пак бях подранил с цял час.

Не бих се върнал, след като разбрах, че барът вече не съществува, ако имах някакъв избор. Това ми напомняше за последното ми посещение в Щатите преди около пет години. Тогава се

върнах в Драйдън, където беше домът ми, доколкото изобщо бях имал такъв някога. Не се бях връщал двайсет години и част от мен искаше отново да намери връзката между това, което бях, и предишния ми живот.

Драйдън е на четири часа път северно от Ню Йорк. Върнах се там и единственото, което ми се стори познато, беше разположението на улиците. Минах по главната улица, но вместо къщите, които помнех, видях „Макдоналдс“, „Бенетон“. „Кинко“, всичките в лъскави нови пострройки. Все пак разпознах някои сгради, но те приличаха на древни руини сред гъста джунгла.

Повъртях се наоколо. Заобиколих зад новия търговски център, после се върнах обратно през самия магазин, искрящ от стъкло и хром. Хубава сграда, дума да няма. Няколко хлапета минаха покрай мен, като се смееха на нещо свое. Явно се чувстваха тук като у дома си.

Срещу мен по широката площадка се приближаваше самотна фигура в старо сиво палто. Не можех да различа лицето, но познах походката, силуета. Беше Тацу, захапал цигара — може би несъзнателно търсеше малко топлинка в този влажен ден.

Той ме видя и ми махна. Когато се приближи, видях как бръчките са се врязали по-дълбоко в лицето му и умората си е пробила път на повърхността.

— *Хонто ни, шибараку буди да на* — поздравих го аз с поклон. — Отдавна не сме се виждали.

Той ми протегна ръка. Усетих, че се взира внимателно в лицето ми. Сигурно виждаше същите следи на времето, а може би и още нещо. Това беше първата ни среща след пластичната ми операция. Може би се питаше как времето е успяло дотолкова да заличи европейското в чертите ми, а аз се питах дали все пак не е заподозрял, че променената си външност дължа не само на годините.

— Рейн-сан, *итай*, как я караш? — попита той, без да сваля поглед от мен. — Имаш ли представа какви проблеми ще си имам, ако някой разбере, че съм се срещнал с теб и не съм те арестувал? Заподозрян си в двойно убийство. При това една от жертвите беше важна фигура в полицията. И сега ме притискат да реша случая възможно най-бързо.

— Тацу, няма ли най-сетне да ми кажеш, че се радваш да ме видиш? Аз имам чувства все пак.

Той се усмихна с тъжната си усмивка.

— Знаеш, че се радвам да те видя. Но съжалявам, че обстоятелствата на срещата ни са такива.

— Как са дъщерите ти?

Усмивката му стана по-широка.

— Добре са. — В гласа му прозвуча гордост. — Едната е лекарка, другата — адвокатка. Хубаво е, че са умни като майка си, не мислиш ли?

— Омъжени ли са?

— Голямата е сгодена.

— Честито! Изглежда скоро ще станеш и дядо.

— Няма да е много скоро.

Усмивката му помръкна и аз си помислих, че за нищо на света не бих искал да бъда мъжът, който ще си позволи да се отнесе лекомислено с някоя от дъщерите му.

Тръгнахме през магазина. Размяната на любезности беше свършила и аз преминах на въпроса.

— Ямаото Тоши, лидерът на Шиненто, ти е издал смъртна присъда.

Той спря и ме изгледа.

— Откъде знаеш?

— Извинявай, на такива въпроси не отговарям.

Тацу кимна.

— Сигурно го знаеш от сигурен източник, иначе нямаше да ми го кажеш.

— Така е.

— Знаеш ли, Рейн-сан, много хора биха искали да ме видят мъртъв. Понякога се чудя как още съм жив.

— Може би имаш ангел-пазител.

Той се засмя.

— Де да беше така! Всъщност обяснението е далеч по-просто. Смъртта ми би доказала правотата ми. А докато съм жив, ще съм глупакът, ловец на призраци.

— Боя се, че обстоятелствата са се променили.

Той отново спря и ме погледна.

— Не знаех, че си имаш вземане-даване с Ямаото.

— Нямам нищо общо с него.

— Каза, че обстоятелствата са се променили.

— Има един диск. Доколкото съм информиран, той съдържа сведения, уличаващи различни политици в корупция. Ямаото се опитва да се добере до него.

Той знаеше нещо за диска — бях чул от Ямаото, че е пратил хора в апартамента на Мидори, — но не каза нищо.

— Знаеш ли нещо за това, Тацу? — попитах.

Той сви рамене.

— Аз съм ченге. Знам за всичко по малко.

— А Ямаото мисли, че знаеш много. И знае, че търсиш диска. Той самият не успява да се добере до него, затова се опитва да премахне конкуренцията.

— И какво му пречи да се добере до него?

— Не знае къде е.

— А ти знаеш ли?

— Не е у мен.

— Не те питам това.

— Тацу, не става дума за диска. Дойдох тук, защото разбрах, че си в опасност. Искях да те предупредя.

— Само че тъкмо дискът е причината да съм в опасност, нали?

— Невинният му поглед би могъл да заблуди всекиго, но не и мен. — Намери ли се дискът, опасността автоматично изчезва.

— Стига с тия полицейски уловки — казах. — Само едно ще ти кажа. Човекът, у когото е дискът, има възможност да публикува съдържанието му. Това ще премахне опасността.

Той спря и ме сграбчи за ръката.

— Масака, не казвай, че си дал скапания диск на Булфинч!

Това ме накара да застана нащрек.

— Защо питаш?

— Защото Франклин Булфинч вчера е бил убит в Акасака Мицуке, близо до хотел „Акасака Токио“.

— Мамка му! — изругах, забравяйки с кого говоря.

— Комата! — изруга и той на свой ред. — На него го даде, нали?

— Да.

— По дяволите! У него ли е бил, когато са го убили? Хотел „Акасака Токио“ — това беше на стотина метра от мястото на срещата ни.

— Кога е станало? — попитах.

— Рано следобед. Някъде около два приблизително. У него ли е бил?

— Най-вероятно.

Раменете му се превиха и аз знаех, че това не е поза.

— Откъде знаеш за диска, Тацу?

Мина много време, преди да отговори:

— Знам, защото Кавамура трябваше да го даде на мен. Вдигнах вежди.

— Така е — продължи той. — Обработвах Кавамура от доста време. Правех всичко възможно да го накарам да ми даде информацията, която сега е на този диск. В крайна сметка излиза, че хората вярват повече на журналистите, отколкото на полицията. Кавамура реши да даде диска на Булфинч.

— Откъде знаеш?

— Обади ми се сутринта, точно преди да умре.

— Какво каза?

— „Майната му! Ще дам диска на западните медии.“ Аз съм виновен. Прекалено много го притисках. Сигурен съм, че не му е било приятно.

— Откъде знаеш, че е искал да го даде на Булфинч?

— Ти ако беше, на кого щеше да го дадеш? Булфинч е известен със статиите си за корупцията. Но не бях сигурен до тази сутрин, когато научих за убийството му. И пак не бях напълно сигурен — до този момент.

— Значи затова следеше Мидори?

— Разбира се. — Тацу умееше да казва „разбира се“ по начин, който сякаш подчертаваше липсата на интелигентност у човека насреща. — Кавамура умря малко след като ми се обади, което означава, че не е могъл да предаде диска „на западните медии“. Вещите му бяха у дъщерята. Което логично насочва вниманието към нея.

— И затова си разследвал нахлуването в апартамента на баща й?

Той ме погледна неодобрително.

— Моите хора инсценираха това нахлуване. Търсехме диска.

— Значи си имал две възможности да го потърсиш! — бях възхитен от изобретателността му. — Много удобно.

— Да, но така и не го намерихме. И затова насочихме вниманието си към дъщерята.

— Вие и всички останали.

— Знаеш ли, Рейн-сан — рече той, — пратих един от моите хора да я следи в Омотесандо. Само че той е претърпял много неприятен инцидент в тоалетната на един тамошен бар. Вратът му бил счупен.

Господи, значи е бил човек на Тацу!

— Така ли? — казах.

— Същата вечер мои хора чакаха дъщерята в апартамента й. Макар и въоръжени, те били причакани и пребити от един-единствен човек.

— Смущаващо — подметнах, очаквайки да чуя повече.

Той извади цигара, погледна я за миг и я пъкна в устата си.

— Е, всичко свърши. Сега дискът е у ЦРУ.

— Защо мислиш така? А Ямаото?

— Имам причини да мисля, че той още го търси. В тази драма, освен мен има само още един играч. И той трябва да е взел диска от Булфинч.

— Ако говориш за Хилгър, той работи с Ямаото.

Тацу се усмихна с тъжната си усмивка.

— Хилгър не работи с Ямаото, а е негов роб. И като всеки роб търси начин да избяга от господаря си.

— Не те разбирам.

— Ямаото държи Хилгър в ръцете си с изнудване, също като своите марионетки. Но Хилгър играе двойна игра. Той иска диска, за да унищожи Ямаото, да пререже конците на кукловода.

— Значи не е казал на Ямаото, че дискът е у ЦРУ?

Той сви рамене.

— Както вече ти казах, Ямаото продължава да го търси.

— Тацу — попитах тихо, — какво има на този диск?

Той уморено дръпна от цигарата и издуха дима към небето.

— Видеозаписи на извънбрачен секс, аудиозаписи на пазарлъци и подкупи, номера на тайни банкови сметки, данни за незаконни сделки с недвижими имоти и пране на пари.

— Уличаващи Ямаото?

Погледна ме, сякаш се чудеше как е възможно да съм толкова тъп.

— Рейн-сан, ти беше страхотен войник, но не ставаш за ченге. Уличаващи всички други, освен Ямаото.

Замислих се за момент.

— Ямаото използва тази информация за изнудване, така ли?

— Разбира се. Как мислиш, защо никое правителство не може да се задържи по-дълго? Защо имаме единайсет премиери за последните години? Всеки един от тях е бил или лакей на ЛДП, или реформатор, на когото бързо са подрязали крилцата. Това е Ямаото, който управлява в сянка.

— Но той даже не е от ЛДП!

— Защото не иска. Много по-удобно му е да управлява по този начин. Когато някой политик не му угоди, веднага се изважда на бял свят дискредитираща информация, медиите получават нареждане да я раздуят и неудобният политик е окончателно компрометиран. А скандалът нанася удар само върху ЛДП, не и върху партията на Ямаото.

— И откъде си набавя информацията?

— Има разработена система за подслушване на телефонни разговори, видеонаблюдение и следене. И когато улови някой нов, човекът няма друг избор, освен да му сътрудничи в по-нататъшните изнудвания.

— Защо пък ще му помага?

— Принципът на тоягата и моркова. Ямаото държи на заплата няколко млади жени, достатъчно хубави, та да накарат дори и най-верния съпруг да забрави за известно време за семейството си. Заснемат, например, някой член на парламента в деликатно положение с някоя от тези жени, после му показват записа и му обещават, че тайната ще бъде запазена, ако гласува за този или онзи проект. Ако политикът има съвест, няма да иска да гласува за някой от тези нелепи публични проекти, но страхът от излагане е далеч по-силен мотиватор от съвестта. Колкото до сътрудничеството му в компрометирането на негови колеги, тук действа психологическият момент: очерняйки другите, той самият вече не изглежда толкова черен. И тъй като резултатите от изборите в Япония зависят не от вота, а от достъпа до парите, Ямаото щедро финансира предизборната кампания на такива политици. Влиянието му е толкова голямо, че ако не си част от неговата мрежа, нямаш никакъв шанс да постигнеш каквото и да било.

— Щом е толкова всемогъщ, защо никога не съм чувал за него?

— Той не обича да се излага на показ. Жертвите му знаят само, че са обект на изнудване, но не знаят от кого. Повечето са убедени, че това е работа на някоя друга фракция в самата партия. Ямаото нарежда работите така, че дори ЛДП вярва, че управлява. Но зад властта стои по-висша власт.

Спомних си за докладите, които бях чел по повод конспиративните теории на Тацу.

— Но ти самият се интересуваш от корупцията в ЛДП, Тацу.

Той присви очи.

— Откъде знаеш?

— Това, че сме изгубили връзка, не означава, че не се интересувам от теб — усмихнах се аз.

— Да, вярно е, че следя корупцията в ЛДП — потвърди той след кратка пауза. — Това забавлява Ямаото. Той мисли, че му правя услуга. И би могло да бъде така, ако ме възприемаха на сериозно. Но само Ямаото решава кога корупцията да бъде съдебно преследвана.

Долових горчивина в гласа му и едва се сдържах да не се засмея — беше си все същото лукаво копеле, което помнех от Виетнам.

— Няма защо да се правиш на умряло куче. Истинската ти цел е Ямаото.

Той сви рамене.

— Сега разбирам защо ти е притрябвал дискът — продължих.

— Ти си знаел, че работя по въпроса, Рейн-сан. Защо не ми се обади?

— Имах причини.

— Какви?

— Мидори. Ако ти го бях дал, Ямаото щеше да си мисли, че не се е намерил, и да продължи да преследва Мидори. Публикацията беше единственият начин да я предпазя.

— Това ли е единствената причина да не ми се обадиш?

— Не се сещам за друга. А ти?

В отговор той се усмихна тъжно. Вървахме мълчаливо минута-две, накрая попитах:

— Как Ямаото е завербувал Хилгър?

— Като му е предложил онова, към което всеки се стреми.

— А именно?

— Власт, какво друго! Как според теб Хилгър така бързо израсна в йерархията до шеф на токийската централа?

— Ямаото го е снабдявал с информация?

— Разбира се. Господин Хилгър бележи изумителни успехи във внедряването на свои агенти в Япония. И като шеф на централата има заслуга за някои особено полезни доклади за корупцията в японското правителство — а Ямаото е експерт по тази част.

— Господи, Тацу, твоята информираност направо ме плаши!

— Плашещото е колко малко полза съм извлякъл досега от тази информираност.

— Дали Хилгър знае, че му дърпат конците?

— Отначало е хранел илюзията, че той разработва Ямаото. И след като е разбрал, че е тъкмо обратното, какъв избор е имал? Да каже на ЦРУ, че агентите му са подставени, а докладите — изфабрикувани? Това би означавало край на кариерата му. Алтернативата е била далеч по-приятна — да работи за Ямаото, който ще му подава „информация“, за да продължи да жъне лаври. А Ямаото се сдобива със свой агент в ЦРУ.

„Хилгър е провокатор, помислих си с отвращение. Трябваше да се сетя.“

— Хилгър ми каза, че е разработвал Кавамура, който преди смъртта си е бил готов да даде диска на ЦРУ.

Тацу сви рамене.

— Кавамура ме изпързая. Могъл е да направи същото и с ЦРУ. Не мога да кажа със сигурност, пък и вече не е важно.

— А Булфинч? — попитах. — Как Хилгър се е добрал до него?

— Следил го е до момента, в който си му дал диска. Булфинч беше лесна плячка, Рейн-сан.

Долових в гласа му лек упрек, че съм бил така неблагоприятен да дам диска на цивилен.

Няколко минути вървахме мълчаливо. Тацу пръв наруши мълчанието:

— Рейн-сан, какво прави в Япония през цялото това време след последната ни среща?

Би било голяма грешка да допуснеш, че Тацу може да си говори ей така, колкото да се намира на приказка.

— Нищо ново — отвърнах. — Пак същата консултантска дейност.

— А именно?

— Помагам на няколко американски компании да влязат на японския пазар. Неща от този род.

— Интересно. И какви продукти внасят?

Едва ли се залъгваше, че с няколко подметнати мимоходом въпроса ще ме уличи. И консултантският ми бизнес, и клиентите ми бяха напълно реални, макар да не претендирах за първенство в своята област.

— Защо не погледнеш сайта ми? — попитах. — Там е пълно с отзиви на клиенти.

Той махна с ръка — жест, който разтълкувах като: „Не ми приказвай глупости!“

— Въпросът ми беше какво правиш още в Япония? Защо още си тук?

— Какво значение има, Тацу?

— Просто не разбирам. Затова питам.

Какво да му кажа? Исках войната да продължи. Акулата не спира да плува, иначе умира.

Но трябваше да призная сам на себе си, че не е само това. Понякога мразя живота си тук. След двайсет и пет години аз все още съм чужд и това ме озлобява.

— Тук си повече от двайсет години — тихо изрече той. — Може би е време да се върнеш у дома.

„Знае — помислих си, — или е на път да се досети.“

— Чудя се къде ли е това „у дома“ — казах.

— Ако останеш — замислено добави той, — има опасност да установим, че интересите ни се разминават.

— Тогава да не стигаме до такива изводи.

И отново същата тъжна усмивка.

— Можем да опитаме.

Отново тръгнахме под надвисналото небе. Внезапно ми хрумна нещо и спрях.

— Може би не всичко е загубено.

— Какво искаш да кажеш?

— Дискът. Може би ще успеем да си го върнем.

— Как?

— Той не може да се копира, нито да се изпраща по електронен път. И е кодиран. На Хилгър ще му трябват специалисти, за да го декодират. Затова ще трябва да занесе диска на специалистите — или те да отидат при диска.

Трябваше му само секунда, преди да извади мобилния си телефон.

— Искам списък на длъжностните лица от САЩ, пристигащи в Япония — нареди отривисто той. — Особено на тези от АНС и ЦРУ. За цялата седмица и особено следващите пет дни. Веднага. Да, чакам.

Правителствата на САЩ и Япония осведомяват предварително другата страна за пътуванията на високопоставените си служители като част от споразумението за сигурност и сътрудничество в областта на разузнаването. Вероятността да има някакъв ефект от такава стъпка беше смътна, но все пак си струваше да се опита.

Пък и познавах Хилгър. Той беше по големите жестове. Щеше да представи диска за постижението на века в областта на разузнаването. И да го предаде лично, та да пожъне лаврите.

Изчакахме мълчаливо няколко минути, накрая Тацу каза:

— Да, да. Разбрах. Почакайте така.

Той притисна телефона до гърдите си и ме осведоми:

— Софтуерен криптограф от АНС и директорът на ЦРУ за Източна Азия. И двамата пристигат тази вечер на „Нарита“ с полет от Вашингтон. Не ми се вярва да е съвпадение. Хилгър ги е пришпорил в момента, в който се е добрал до диска.

— Къде ще отседнат? В посолството?

— Почакай. — Тацу вдигна телефона на ухото си. — Проверете искали ли са дипломатически ескорт и ако е така, докъде. Чакам.

А на мен обясни:

— Кейсаучо получава много молби за ескорт на американски правителствени служители. Тъй като нямат бюджет да плащат за коли под наем, използват ни нас под претекст за дипломатическа сигурност. За пръв път този техен навик не ме дразни.

Той Отново поднесе телефона към ухото си и зачакахме.

— Добре. Добре. Чакайте — изрече след минута-две и ме осведоми: — Военноморска база „Йокосука“. Четвъртък сутрин, от „Нарита Хилтън“.

— Значи са ни в ръцете.

Той ме изгледа мрачно.

— И как ще стане?

— Много лесно, спираш колата на Хилгър, вземаш му диска и го обявяваш за персона нон грата!

— Въз основа на какво? От прокуратурата ще искат да знаят.

— Откъде да знам? Ще кажеш, че информацията ти е от анонимен източник.

— Нещо не можем да се разберем. Това, което ми казваш, са слухове, а на мен ми трябва доказателства.

— По дяволите, Тацу! Откога си станал такъв бюрократ?

— Не е бюрокрация — срязва ме той и аз съжалих, че съм си позволил това избухване. — Трябва да се действа със законни средства. Това, което предлагаш, няма да свърши работа.

Усетих, че се изчервявам. Тацу винаги успяваше да ме накара да се почувствам като някакъв недодялан гайджин.

— Добре, щом не може по каналния ред, какво предлагаш?

— Мога да взема диска и да предпазя Мидори. Но ще трябва да те намеса и теб.

— Какво предлагаш?

— Ще наредя да спрат колата на Хилгър пред базата — може би под претекст, че искаме да огледаме колата за заложен експлозиви. Тук едно анонимно обаждане би свършило работа.

— Ясно.

Записах на ръката си телефонния номер, който той ми продиктува, като обърнах последните две цифри и извадих две от всяка.

— Един полицаи задължително би помолил шофьора да свали стъклото, за да му обясни.

Кимнах.

— Това е номерът на пейджъра ми — казах и му го продиктувах. — Свържи се с мен, след като имаш достатъчно информация за придвижването на Хилгър. След номера изпиши три петици — така ще знам, че си ти. Ще ми трябва и малко екипировка. Заслепяваща граната.

Заслепяващите гранати са точно това, което можете да си представите — никакви шрапнели, само ярка светлина, и са

предназначени не да убиват, а да дезориентират. Антитерористите ги използват да оглушат противника, преди да разбият вратата и да изпозастрелят лошите момчета.

Не се налагаше да му казвам за какво ми е заслепяващата граната.

— Как да ти я предам? — попита той.

— Постави я във фонтана в парка Хибия, Откъм страната на „Хибия-дори“. Ето така — нарисувах му на дланта си къде точно да сложи гранатата. — Свържи се с мен веднага, да не стои безстопанствена прекалено дълго.

— Добре.

— И още нещо — казах.

— Да?

— Предупреди хората си. Не искам някой да ме застреля по погрешка.

— Ще направя каквото мога.

— Повече от това. Става дума за задника ми.

— Става дума за задниците и на двама ни — поправи ме той. — Ако се провалиш, със сигурност ще има въпроси кой е наредил да се спре колата и под какъв предлог. Ако имам късмет, просто ще ме пенсионираш без време. А иначе отивам в затвора.

Прав беше, макар че едва ли би предпочел да е на мое място, но сега не беше времето да спорим.

— Ти само спри колата — казах, — а аз ще се погрижа за останалото.

Той кимна, после се поклони официално.

— Късмет, Рейн-сан.

И се отдалечи в сгъстяващия се мрак.

22.

Обичам Токио през нощта. Сигурно е заради светлините — те оживяват нощния град повече от архитектурата, повече дори от шумовете и миризмите. Всичко блести — улиците, облени от неонов светлини, ярко осветените витрини, фаровете на хилядите минаващи коли. Но има и полумрак — тихи улички, осветени само от флуоресцентното сияние на някой самотен търговски автомат, прислонен до стената като уморен старец, чието единствено желание е да спре и да си поеме дъх, или от уличните лампи, толкова раздалечени, че минавачите потъват и сякаш се разтварят в мрака между тях.

Вървах по тъмните улички на Ебису към хотел „Империал“ в Хибия, където щях да отседна, докато свършеше всичко. Онова, което се канех да направя, засенчваше дори самоубийствените мисии в Камбоджа и последвалите местни конфликти. Чудех се дали поклонът на Тацу не беше един вид епитафия.

„Стига, оцелявал си и преди в мисии, за които си мислел, че са ти последни!“ — упрекнах се мислено, но спомените ме връхлетяха.

След онова безумие в Камбоджа работите в моята част потръгнаха зле. Дотогава убиването беше нещо абстрактно. Влизаш в престрелка, но без да виждаш противника, ориентираш се само по трасиращите куршуми. После може да откриеш кръв и мозък, понякога и цял труп. Случваше се и да чуем взрив на заложена недалеч мина, тогава знаехме, че сме светили маслото на някого. Но стореното в Ку Лай беше нещо друго. То ни зарази.

Знаех, че сме извършили нещо лошо, носи казвах: „Стига, това е война! Постоянно се случват такива работи.“ Някои от момчетата се затвориха в себе си. Чувството за вина уби желанието им да воюват. При Лудия Джейк — Джими — стана тъкмо обратното. За него войната стана всичко.

Той беше фанатично предан на своите монтаняри и те му отвръщаха със същото. Когато някой от тях загинеше в престрелка, Лудия Джейк лично съобщаваше вестта на старейшината на селото. По

едно време престана да спи в нашите бараки и се пренесе при монтанярите. Изучи езика и обичаите им, участваше в церемониите и ритуалите им. Монтанярите вярваха в магията — всяко село си имаше свой шаман — и като човек, превърнал убиването в професия, Джейк се радваше на дълбоко страхопочитание сред тях.

Всичко това притесняваше началството, което не се ползваше с уважението на местните. Проблемът се изостри още повече, когато ни пратиха като подкрепление в Бу Доп на камбоджанската граница, защото Лудия Джейк щеше да е още по-близо до местното население.

Разочарован от правилника на командването и неспособността му да открие провокатора, който проваляше операциите ни, Джейк започна да предприема самостоятелни мисии срещу Виетконг в Камбоджа, използвайки Бу Доп като своя база. Монтанярите мразеха виетнамците, които от векове ги тъпчеха, и с радост следваха Лудия Джейк в смъртоносните му набези. Но нашите специални части бяха разпуснати и започна „виетнамизацията“, което означаваше, че ще оставим виетнамците да воюват, за да можем ние да се оттеглим. Командването му нареди да приключи с камбоджанските операции, но Джейк отказа с довода, че просто защитава своите села.

Командването му заповяда да се върне в Сайгон. Джейк не реагира. Пратиха отряд да го прибере, но отрядът не се върна. Ако бяха избити и главите им набучени на колове, всичко щеше да е ясно, но така? Дали не се бяха присъединили към Лудия Джейк? Или пък магията му беше толкова силна, че ги беше разтворил във въздуха?

Тогава му спряха доставките. Никакви оръжия и боеприпаси. Но Джейк не се отказа. Началството смяташе, че продава мак, за да финансира операциите си. Той стоеше в центъра на собствената си вселена. Имаше най-ефективната, фанатично предана частна армия.

Командването знаеше за нас с Джими — всеки от нас имаше досие. Един ден ме повикаха.

— Трябва да се добереш до него — казаха ми. — Той продава опиум и предприема набези в Камбоджа, без да е упълномощен. Вече е неконтролируем. Ако се разчуе, гафът ще е грандиозен.

— Не мисля, че ще мога да го измъкна — възразих аз. — Той не слуша никого.

— Не казахме „да го измъкнеш“. Казахме „да се добереш до него“.

Бяха трима — двама от командването и един от ЦРУ. Поклатих глава. Онзи от ЦРУ каза:

— Направи каквото искаме от теб и се връщаш у дома.

— Ще се върна, когато се върна — озъбих се, но се поколебах.

Той сви рамене.

— Имаме две възможности. Едната е да покрием с бомбен килим всяко село в Бу Доп. Това са към хиляда наши съмишленици, плюс Къхуун. Просто ще изравним всичко със земята. Никакъв проблем. Втората възможност е ти да направиш каквото трябва и да спасиш всички тези хора. Това значи да излетиш още утре. Лично аз пет пари не давам какво ще избереш.

Той се обърна и излезе от стаята.

Казах им, че съм съгласен. Така или иначе щяха да го очистят. Дори и да не го направеха, аз виждах в какво се е превърнал. Не беше първият, но беше най-лош от всички. От онези, които откриват, че убийството им иде отръки. Какво щеше да каже на хората? Щеше ли да го напише в автобиографията си? „Деветнадесет потвърдени убийства. Голяма колекция от човешки уши. Командвал частна армия.“ С такъв опит никога не можеш да се върнеш в нормалния живот. Белязан си завинаги и няма връщане назад.

Отидох там и казах на монтанярите, че искам да видя Лудия Джейк. Те ме познаваха от общите ни мисии и ме заведоха при него. Нямах оръжие.

— Здравсти, Джими! — казах. — Отдавна не сме се виждали.

— Джон-Джон! — поздрави ме той. Винаги ме наричаше така. — Дошъл си да се присъединиш към мен ли? Крайно време е. Ние сме единствената сила в тая скапана война, от която виетконгците наистина се боят. Не се налага да воюваме с вързани ръце, както ни принуждаваха нашите некадърни политици.

Поговорихме доста, докато стигнем до главното. Когато му съобщих за какво съм дошъл, вече беше нощ.

— Знаех си, че ще се стигне дотам — каза той. — Нищо не мога да сторя. Рано или късно щяха да го направят.

— Какво мислиш да предприемеш?

— Не знам. Но не мога да превърна монтанярите в заложници. Дори и да го направя, скапанияците ще ги бомбардират.

— Защо просто не се предадеш?

Той ме погледна насмешливо.

— Защото не се виждам в затвора, Джон. Не и след хубавия живот тук.

— Да, имаш проблем. Направо не знам какво да ти кажа.

Той кимна и след малко попита:

— От теб се иска да ме убиеш, нали?

— Да — признах.

— Направи го тогава.

Не отговорих.

— Нямам изход. Ако това не стане, те ще изстребят хората ми. И по-добре да си ти, отколкото някой непознат да ни напуска бомбите от десет километра височина. Ти си мой кръвен брат, човече.

Продължавах да мълча.

— Обичам тези хора — каза той. — Наистина ги обичам. Знаеш ли колко от тях умряха за мен? Защото знаят, че и аз съм готов да умра за тях.

Това не бяха само думи. Един цивилен не би могъл да разбере доверието и любовта, които се раждат в битката.

— Моите монтаняри няма да ти ръкопляскаат. Те наистина ме обичат, тия шантави копелета! Мислят, че съм омагьосан. Но ти си доста плъзгав. Ще се измъкнеш.

— Искам просто да си ида у дома — казах.

Той се изсмя.

— За нас няма дом, Джон. Не и след онова, което направихме. Така не става. — Джейк се пресегна и ми подаде пистолет. — Не се тревожи за мен. Спаси моите монтаняри.

Спомних си за вербувача — онзи, който ни даде двацет долара, за да платим на жената, представила се за наша майка.

— Спаси моите монтаняри — повтори Джими.

Спомних си и думите на Диърдри: „Моля те, грижи се за Джими!“

Той се пресегна за оръжието си — автоматична винтовка КАР-15, версия на прословутата М-16, но със скъсена цев, и постави пълнителя.

— Хайде, Джон. Няма да те моля дълго.

Спомних си как ми подаде ръка, след като никой от двамата не успя да победи другия, и ми каза:

— Бива си те. Как се казваш?

— Джон Рейн, педал! — отговорих аз и пак се сбихме.

Дулото вече гледаше към мен.

— Последен шанс — каза Джими. — Последен.

Вдигнах светкавично пистолета и натиснах два пъти спусъка. Двата патрона минаха през гърдите му и излязоха през гърба. Джими беше мъртъв още преди да се сгромоляса на пода.

В колибата тутакси нахълтаха двама монтажери, но аз вече бях взел автомата. С един откос ги повалих и побягнах.

Охраната им беше организирана така, че да отблъсне нападение отвън, но не беше пригодена да спре някого, който бяга от селото. Пък и смъртта на Джими ги беше зашеметила.

Докато бягах, бях засегнат в гърба от шрапнел. Раната беше незначителна, но в базата ми казаха:

— Късметлия си, редник. Отиваш си у дома.

Качиха ме на самолета и след седемдесет и два часа бях в Драйдън.

Тялото пристигна два дни по-късно. На погребението родителите на Джими плачеха, плачеше и Диърдри.

— Господи, Джон, знаех си, че няма да се върне! Знаех си! — ридаеше тя.

Всички искаха да знаят как е умрял Джими. Казах им, че е загинал в престрелка и че това е всичко, което знам. Някъде близо до границата.

След още един ден си тръгнах. Не се сбогувах с никого. Джими беше прав — за нас нямаше дом след онова, което бяхме сторили. „Каква прошка, щом си вкусил от знание като това?“, беше написал един поет.

Казвах си, че това е карма, че колелото на вселената се върти. Много отдавна бях убил брата на момичето си. Сега бях премахнал един човек, но се бях забъркал с дъщеря му. Ако се беше случило на друг, щеше да ми се стори смешно.

Преди срещата с Тацу се бях обадил в „Империал“ да си направя резервация. Бях скрил там някои неща, които можеха да ми потрябват — два костюма, документи, валута, оръжие. В хотела си мислят, че съм японски емигрант, който често се връща в Япония, а аз им плащам, за

да пазят вещите ми, вместо всеки път да ги разнасям със себе си. От време на време дори отсядам там, та да поддържам легендата.

„Империал“ е в центъра и има невероятен бар. И, което е по-важното, достатъчно голям е, за да осигури на посетителя анонимността на любовен хотел.

Тъкмо бях стигнал станция Хибия, когато пейджърът ми избръмча. Погледнах дисплея. Номерът ми беше непознат, но следваха три петици. Беше Тацу.

Намерих телефон и набрах номера. От другата страна вдигнаха още при първото извъняване.

— Сигурна ли е линията? — попита Тацу.

— Сигурна.

— Дватама гости тръгват от „Нарита“ точно в девет сутринта. Оттам имат деветнайсет минути път. Нашият човек обаче може да отиде по-рано, така че трябва да си заел позиция.

— Добре. А пакетът?

— Сега го поставят. След един час можеш да го прибереш.

— Ясно.

— Късмет! — каза той и затвори.

Пъхнах отново картата и набрах номера, който Тацу ми беше дал в Ебису. С преправен глас съобщих на човека отсреща, че под дипломатическата кола, която утре ще посети военноморската база „Йокосука“, е заложена бомба. Това ми гарантираше, че ще има забавяне на караулката.

Преди срещата с Тацу се бях изкъпал у Хари, но когато се появих в хотела, имах доста неугледен вид. Като че никой не забеляза мокрия ми ръкав — малко преди това бях измъкнал бомбата на Тацу от фонтана, — пък и всички си мислеха, че идвам от източния бряг на Щатите. Какво ли не се случва на дълъг път. Служителят на рецепцията се засмя, когато му казах, че вече съм стар за такива авантюри.

Вещите ми ме чакаха в стаята. Костюмите и ризите бяха грижливо изгладени и окачени в гардероба. Заклучих вратата и прегледах куфара с двойно дъно. Моят глок си беше на мястото. Отворих несесера, извадих от фалшивия флакон за дезодорант няколко патрона и заредих пистолета, после го пъхнах под дюшека.

В девет телефонът иззвъня. Познах гласа на Мидори и ѝ казах номера на стаята.

Минута по-късно на вратата тихо се почука. Погледнах през шпионката. Беше тя. Пуснах я да влезе и заключих след нея. Когато се обърнах, тя разглеждаше стаята.

— Май беше време да отседнем и на такова място — гласеше заключението от огледа. — Любовните хотели взеха да ми омръзват.

— Но си имат и своите предимства — казах аз и обвих ръце около нея.

Поръчахме си от менюто на рум сървиса *сашими* и греяно *саке*. Докато чакахме вечерята, аз ѝ разказах за срещата си с Тацу и ѝ съобщих за смъртта на Булфинч.

Донесоха ни храната, а когато келнерът си тръгна, тя вдигна поглед към мен.

— Искам да те питам нещо... Нещо глупаво. Може ли?

Стомахът ми се сви от този толкова невинен поглед.

— Разбира се.

— Мислех си за тези хора. Те убиха Булфинч. Опитаха се да убият и нас с теб. Може би са искали да убият и баща ми. Мислиш ли... че наистина е получил инфаркт?

Налях *саке* от керамичната каничка в двете малки чашки и се загледах в излизащата пара. Ръцете ми не трепереха издائнически.

— Въпросът ти не е глупав. Човек може да бъде убит така, че да изглежда като нещастен случай или естествена смърт. И съм съгласен с теб, след всичко, което знаем, че сигурно са искали да го премахнат.

— Той се боеше, че ще го убият. Каза ми го.

— Да.

Пръстите ѝ барабаняха по масата, сякаш удряха по клавишите на невидимо пиано. Очите ѝ искряха гневно.

— Мисля, че са го убили — заяви тя.

Няма дом за нас, Джон. Не и след онова, което направихме.

— Може и да си права — казах.

Дали се досещаше? Или умът ѝ отказваше да приеме онова, което интуицията ѝ нашепваше?

— Важното е, че баща ти беше смел човек — подех. — И както и да е умрял, смъртта му не бива да се окаже безсмислена. Затова трябва да взема диска. Да довърша започнатото от него. Аз... — и аз самият

не бях сигурен какво точно ще кажа. — Трябва да го направя. Имам нужда да го направя.

Чувствата се отразяваха върху лицето ѝ като сенките на преминаващи облаци.

— Не искам да го правиш. Прекалено опасно е.

— Не толкова, колкото изглежда. Моят приятел ще се погрижи полицаите там да знаят какво става, така че никой няма да ме застреля — поне така се надявах.

— А онези от ЦРУ? Можеш ли да гарантираш за тях?

Замислих се. Тацу вероятно вече си беше направил сметката, че ако ме застрелят, ще може да използва това като предлог да претърси колата за оръжие и да вземе диска. Той беше практичен мъж.

— Никой няма да ме застреля. Както съм го замислил, докато разберат какво става, всичко ще е свършило.

— Чувала съм, че във войната никога нищо не върви по план.

Засмях се.

— Така е. И ако не бях такъв добър импровизатор, сега нямаше да съм жив. Във всеки случай, нямаме друга възможност. Ямаото не знае, че дискът е у Хилгър, и ще продължи да те преследва, ако не си го вземем обратно. Мен също.

Няколко минути се хранехме мълчаливо. Най-сетне Мидори наруши мълчанието.

— Звучи разумно, но ме побиват тръпки — в гласа ѝ прозвуча горчивина.

Искаше ми се да ѝ кажа, че с времето свикваш с нещата, от които те побиват тръпки, но премълчах.

Тя се изправи и се приближи до прозореца. Силуетът ѝ се очертаваше на фона на неоновото сияние отвън. Станах и пристъпих към нея, достатъчно близо, за да усетя чистия аромат на косите ѝ. Бавно вдигнах ръце и пръстите ми докоснаха раменете ѝ и се плъзнаха надолу. Когато дланите ми стигнаха бедрата ѝ, тя намери ръцете ми и ги сложи върху корема си. Още мъничко време, само още мъничко, мислех си, докато целувах ухото и шията ѝ. Още малко време в този безличен хотел, където можехме да забравим миналото и всичко онова, което скоро щеше да сложи край на връзката ми с тази жена.

Тя се обърна и ме целуна, най-напред нежно, после по-настойчиво. Ръцете ѝ галеха лицето ми, после се плъзнаха под ризата

ми и от докосването ѝ топлината се разля по цялото ми тяло като вълна.

Паднахме върху леглото и трескаво започнахме да смъкваме дрехите си, захвърляйки ги на пода. Гърбът ѝ беше извит като дъга и аз целувах гърдите и корема ѝ.

— Сега, искам те сега! — прошепна тя.

Когато проникнах в нея, тя издаде стон, тих като полъх на вятъра. Движихме се в опиянение, което ме караше да забравя къде свършва тялото ми и къде започва нейното. Краят беше като експлозия, която ни разтърси до дъно.

Лежахме прегърнати, със сплетени тела, изтощени като след битка, в която никой не бе успял да нанесе окончателния удар.

— *Сугой* — промълви тя. — Какво са сложили в това *sake*?

Усмихнах се.

— Искаш ли още една бутилка?

— Искам много — сънено промърмори тя.

Това бяха последните изречени думи, преди да потънем в сън. Сън, необезпокояван от спомените и почти непомрачен от опасенията за онова, което идваше.

23.

Станах по тъмно и се загледах през прозореца в блещукащите светлини на огромния град, който полека се събуждаше и се протягаше сънено. Мидори още спеше.

Изкъпах се и облякох един от костюмите, които държах в хотела, с бяла риза и консервативна синя връзка към него. Мидори се беше събудила и ме гледаше, седнала на ръба на леглото.

— Харесваш ми в костюм — каза тя. — Изглеждаш добре.

— Обикновен чиновник, тръгнал на работа — опитах се да разведря атмосферата.

Пъхнах пистолета в специално пригодения кобур на кръста си, където гънките на сакото щяха да го скриват, и нагласих бомбата под мишницата си. Размърдах ръка и гранатата се плъзна по ръкава в дланта ми. Удовлетворен я върнах на мястото ѝ.

Завъртях глава и чух как прешлените на врата ми изпукаха.

— Трябва да тръгвам. Ще се върна по някое време довечера. Ще ме чакаш ли?

Тя кимна със застинало лице.

— Тук съм. Само се върни.

— Ще се върна.

Взех куфарчето и излязох.

Утрото беше ясно и свежо — нещо рядко за Токио. Обичах такива утрини. Докато минавах през парка Хибия, видях грамофончета — асагао — неправдоподобно цъфнали под студените пръски на един от фонтаните. Те бяха летни цветя и ми се сториха тъжни, сякаш знаеха, че есенният студ скоро ще ги погуби.

На станция Токио си купих билет до Шинбаши, където се прехвърлих на линията Йокосука. Купих си двупосочен билет, макар че еднопосочният би бил достатъчен, но всички войници са суеверни, както обичаше да казва Лудия Джейк, а навикът умира бавно.

Качих се на влака в 7.00, който напусна станцията четири минути по-късно, точно по разписание. След още седемдесет и четири минути пристигнах на станция Йокосука. От другата страна на залива се

намираше военноморската база. Намерих си телефонен автомат и си дадох вид, че звъня, докато останалите пътници се изтеглят.

От станцията тръгнах по панорамната улица, следваща дъгата на залива. Студеният вятър, блъскащ в лицето ми, миришеше на сол и водорасли. Небето беше мрачно, за разлика от това над Токио. „Прекалено хубаво, за да трае дълго“, помислих си.

Заливът беше също така сив и зловещ като небето. Не знам защо, но ми напомни за Йокохама, където преди цяла вечност майка ми ме водеше в неделя сутрин. Тя ходеше там на църква и намерението ѝ беше да ме възпита като католик. Тогава слизахме на станция Шибуйа, а пътуването траеше цял час. Сега разстоянието се изминава за двайсет минути.

Спомних си дългите пътувания с влак, когато майка ми ме хващаше за ръка и буквално ме отвеждаше по-далеч от недоволството на баща ми заради въздействието на този примитивен западняшки ритуал върху впечатлителния му син. Църквата имаше коварно очарование — миризмата на дърво, стара хартия и плюшени възглавници, твърдите скамейки, сияещите ангели на витражите, зловещото кънтене на литургията, сладникавият вкус на причастието, и всичко това катализирано от зараждащото се усещане, че тази благодат стига до мен през прозорец, който баща ми, другата половина от културното ми наследство, предпочита да държи затворен.

Хората обичат да казват, че западната култура се гради върху чувството за вина, докато в Япония в основата ѝ е срамът и главната разлика е, че първата предполага вътрешно преживяване, а втората — наличие на група.

Но аз, като глашатай на тези два свята, мога да ви кажа, че разликата не е чак толкова голяма. Вината се появява, когато няма група, пред която да се срамуваме. Съжаленията, ужасът, жестоките угризения — ако групата не дава пет пари за всичко това, тогава си измисляме Бог, на когото не му е все едно. Бог, на когото лесно могат да бъдат замазани очите с добрите дела или поне с желанието за такива на разкаялия се грешник.

Чух скърцане на гуми върху чакъла и се обърнах към паркинга точно навреме, за да видя как първата от трите черни коли заковава на няколко метра от мен. Задните врати се отвориха и от всяка изскочи по един мъж. Всичките чужденци, Хилгър, помислих си.

Другите две коли спряха отляво и отдясно на първата. Бях обкръжен от всички страни — зад гърба ми беше заливът. От колите изскочиха още мъже с берети в ръце.

— Качвай се! — изръмжа единият и ми посочи първата кола с пистолета.

— Хич и не мисля — казах безизразно. Ако ще ме убиват, поне ще ги накарам да го направят тук.

Шестимата ме бяха обкръжили в широка дъга. Ако се приближаха още малко, можех да опитам да си пробия път през някой от крайните, а останалите нямаше да стрелят от страх да не улучат своя човек. Те обаче бяха дисциплинирани и не се поддадоха на изкушението да се приближат. Може би ги бяха осведомили колко е опасно да са близо до мен.

Един от тях бръкна под самото си и извади тейзър — електрошоков пистолет. Което означаваше, че искат не да ме убият, а да ме заловят. Понечих да се хвърля върху най-близкия от противниците си, но бях закъснял. Чух пукота на тейзъра, изстрелващ двойния си електрически заряд, и усетих убождане в бедрото. Електричеството разтърси цялото ми тяло. Свлякох се безпомощно на земята. Крайниците не ми се подчиняваха. Усетих, че ме обискират за оръжие и вадят пистолета ми от кобура. Чаках обискът да продължи, но това не стана. Сигурно бяха доволни, че са намерили оръжието ми, и не сметнаха за нужно да търсят повече — аматьорска грешка, която спаси гранатата.

Някой ме притисна с коляно и закопча ръцете ми с белезници зад гърба. На главата ми нахлузиха качулка. Усетих как ме вдигнаха като чувал с картофи и ме тръшнаха на пода на една от колите. После отново нечии колене се забиха в гърба ми, вратите се затръшнаха и колите потеглиха.

Пътувахме по-малко от пет минути. По скоростта и липсата на завой можах да преценя, че още сме на магистралата и сме подминали базата. Проверих дали пръстите на ръцете и краката ми вече се движат. Тялото ми се връщаше към нормалното си състояние, но нервната ми система беше здраво разтърсена от електрошока и ми се гадеше.

Колата забави скорост и сви надясно, а под гумите изхрущя нещо твърдо, вероятно чакъл. Спряхме, вратите се отвориха и някой ме

извлече навън за краката. Главата ми се удари в прага и пред очите ми изскочиха искри.

Изправиха ме на крака и ме блъснаха да вървя. Чувах стъпки — сигурно пак бях заобиколен. Бутнаха ме нагоре по някакво стълбище. Отвори се врата, после пак се затвори с кухо тракане на алуминий. Блъснаха ме на някакъв стол и свалиха качулката от главата ми.

Намирах се в нещо като фургон с един-единствен плъзгащ се прозорец, през който се процеждаше мъждива светлина. Някой седеше с гръб към него.

— Здравсти, Джон. Радвам се да те видя. Беше Хилгър, естествено.

— По дяволите! — изругах, като се опитвах да излъчвам униние, граничещо с отчаяние, което никак не беше трудно при създадите се обстоятелства. — Как успя да ме спипаш?

— Знаех, че ще чуеш за Булфинч и ще се опиташ да измъкнеш диска. Бях сигурен, че имаш източници, които ще ти позволят да събереш две и две и да стигнеш в крайна сметка до мен. Като предпазна мярка поставихме постове на всички по-възлови места около базата. Ти се натъкна на един от тях.

— Мамка му! — изругах отново, при това съвсем искрено.

— Не се упреквай. Ти беше съвсем близо до целта. Но трябваше да знаеш, че ще се провалиш, Джон. Както винаги, когато се изправиш срещу мен.

— Така е — съгласих се, докато трескаво обмислях как да се измъкна. Без белезниците бих могъл да се справя с Хилгър и двамата на вратата, но нямаше как да знам кой е отвън. А с белезниците няхах никакъв шанс.

— Ти дори не знаеш за какво говоря — продължи той. — Господи, винаги си бил толкова сляп!

— Какви ги приказваш?

Месестите му устни се разкривиха в гнусна усмивка и безмълвно оформиха три думи. В първия миг не го разбрах и той повтори, после потрети:

— Аз бях провокаторът.

Наведох глава, опитвайки се да се овладеея.

— Майната ти, Хилгър! Ти нямаше достъп! Бил е някой от виетконгците.

— Така ли мислиш? — Приблѝжи лице до моето, така че хората му да не го чуят, и изрече: — Помниш ли Ку Лай?

Камбоджанското село. Усетих как в стомаха ми се надига вълна и това нямаше нищо общо с последиците от електрошока.

— Какво за Ку Лай? — попитах.

— Помниш ли: „Отстранете ги“? Помниш ли: „Синко, ако ти кажа кой съм, ще напълниш гащите“? Ти се беше заинатил, Джон. Трябваше да използвам три гласа, докато те убедя.

Овладей се, Джон! Мисли как да си решиш проблема. Как ще се измъкнеш оттук.

— Защо? — попитах.

— Имах един осведомител, който можеше да ми бъде много полезен. Исках да му покажа какво съм способен да направя за него. Някой от селото му беше дал назаем много пари и му досаждаше. Исках да му покажа как решавам проблеми като този.

— И реши да изколиш цяло село, за да спечелиш доверието му?

— Трябваше. Знаеш ли, всички вие толкова си приличате! — Хилгър се засмя на собствената си безвкусна шега.

— Глупости! Защо просто не му даде пари да си върне заема?

Той отметна глава назад и се изсмя.

— Стига, Рейн, ония мижитурки горе се интересуваха далеч повече от похарчените пари, отколкото от изстреляните патрони. Че няколко селяни били застреляни? Голяма работа, още някой и друг виетнамец в статистиката! Така беше много по-лесно, отколкото цялата бюрокрация около искането, попълването на формуляри и глупости от този род.

За пръв път у мен започна да се прокрадва отчаянието. Осъзнах с кристална яснота, че след няколко минути ще съм мъртъв и Хилгър отново ще е победител, както винаги досега. И не смъртта ме плашеше — мисълта, че не съм успял да го спра в мига, в който съм започнал да осъзнавам към какво ме е тласнал, беше непоносима.

— Не ти вярвам — казах, за да печеля време. — Какво ти дадох, та да се решиш на такова нещо? Като гледам, и след трийсет и пет години си същата мижитурка на държавна служба, в същия евтин костюм.

Той ме изгледа със съжаление.

— Винаги си бил толкова ограничен, Джон! Така върви светът, а ти не можеш да го разбереш. Разменяш информация срещу информация, това е цялата игра. Имах човек, който ми даваше сведения за виетконгската армия и с тяхна помощ успяхме да нарушим доставките на Хо Ши Мин. А вие с вашите мисии, макар и да не причинявахте особена вреда, бяхте трън в окото на виетконгците. Правехте ги за посмешище и те бяха готови да платят много — под формата на информация, разбира се. Така че аз им пробутвах фъшкии, а те ми плащаха в злато.

Знаех, че казва истината. Нямах какво да възразя.

— А, и още нещо, преди да наредя на тези хора да те изведат, да те застрелят в тила и да те хвърлят на дъното на залива — продължи той. — Знаем всичко за Лудия Джейк. Аз уредих да пратят теб, за да се отърва от него.

Гърлото ми се сви. Не можех да изрека и дума. Чувствах се като изнасилен.

— Вярно, чист късмет си беше, че проблемът с неговата малка армия стигна до ушите ми. Но аз познавах човека, който можеше да свърши работата — неговия приятел от училище Джон Рейн. Никой друг не би могъл да се добере до него.

Това беше краят. Щях да умра. Обзе ме някакво свръхестествено спокойствие.

— После се постарях това да се разчуе. Трябваше да е тайна, но аз направих всичко възможно хората да научат. „Между нас да си остане“ — не ти ли харесва тази фраза? Със същия успех можеш да го публикуваш във вестниците. Страхотно е!

Не казах нищо.

— Какво, езика ли си гълтна, Рейн? — Хилгър се изправи и се обърна към двамата мъже на вратата. — Не го убивайте тук, прекалено близо е до военноморската база. Военните може да го идентифицират по зъбите, а не искам някой да направи връзка между него и правителството на САЩ, тоест мен. Отведете го някъде другаде и му вижте сметката.

Единият от мъжете му отвори вратата и той си тръгна.

Чух отваряне и затваряне на врати, после шум от две потеглящи коли. Значи едната кола беше останала, но нямах представа дали отвън има още някой.

Някъде дълбоко в мен започна да се надига непреодолимото желание да се боря докрай, да не се предавам.

— От тия белезници ми отекоха ръцете — казах и бавно се изправих. — Не може ли да се направи нещо?

Единият се изсмя.

— Спокойно, след малко ще се погрижим нищо да не те притеснява.

— Болят ме ръцете! — почти изхленчих и разперих лакти, доколкото ми позволяваха белезниците.

Единият от мъжете направи гримаса на отвращение.

— Май кръвообращението ми се наруши! — продължих все така плачливо и размърдах рамене, докато усетих, че бомбата е точно над ръкава ми. Повдигнах лакти и раздвижих ръцете си, доколкото можах. Бомбата се плъзна надолу, но движението ѝ беше затруднено. Трябваше дай помогна. Отпуснах ръце и започнах да се полюшвам на пръсти като човек, гонен от неотложна нужда.

— Трябва да пусна една вода — казах.

Те се спогледаха красноречиво — беше очевидно, че ме намират жалък.

С всяко полюшване гранатата слизаше надолу, сантиметър по сантиметър. Когато стигна до лакътя, тя плавно се плъзна право в подложената ми длан.

Гранатата имаше петсекунден таймер. Ако я хвърлех прекалено рано, двамата можеха да избягат, а ако се забавех, можеше да ми откъсне ръката. Вярно, исках да се освободя от белезниците, но не по този начин.

Дръпнах халкичката и започнах да броя.

Едно...

Единият от мъжете бръкна под сакото си. Две...

— Чакайте, чакайте малко! — гърлото ми беше пресъхнало.

Три...

Те отново се спогледаха с отвращение. Четях мислите им. „Това ли е опасният тип, за когото ни предупредиха?“ Четири...

Зажумях и се завъртях с гръб към тях. Хвърлих, или по-скоро тласнах гранатата към вратата и я чух как изтрополи на пода. Последвалият взрив ме разтърси така, че дъхът ми секна, и ме захвърли на земята.

Претърколих се на една страна, после на другата, като трескаво се опитвах да си поема дъх. Имах чувството, че се движа под вода. Ушите ми бучаха.

Хората на Хилгър също се търкаляха по пода, не само оглушени, но и заслепени, и стискаха главите си с две ръце. След едно конвулсивно, болезнено вдишване успях да се изправа на колене, но не можах да се задържа и се повалих на една страна.

Единият от мъжете се беше изправил на четири крака и опипваше наоколо, търсейки оръжието си. Отново се надигнах на колене, като внимавах да запазя равновесие. Опитах да се изправа, но и този път се озовах проснат на пода.

Пръстите на мъжа вече бяха в опасна близост до пистолета.

Претърколих се на гръб и с все сила изпънах ръце, прокарайки ги под седалището си, после с яростни извивки на тялото успях да ги плъзна по задната част на бедрата до коленете. Измъкнах първо единия си крак, после и другия и ръцете ми вече бяха отпред.

Надигнах се на четири крака. Пръстите на мъжа тъкмо сграбчваха дулото на пистолета. С огромно усилие успях да се изправа и стигнах до него в мига, в който той вдигаше оръжието. Изритах го в главата, сякаш беше футболна топка. Той се завъртя около оста си, а аз отново се стоварих на пода от силата на удара.

Когато успях за втори път да се изправа, другият мъж вече беше на крака и макар да примигваше често-често, явно ме виждаше. Ръката му се насочи към гърдите. Добрах се до него в мига, в който измъкваше пистолета, и го сграбчих за гърлото. Светкавично прехвърлих ръце зад тила му и използвах веригата на белезниците, за да наведе главата му, а там го посрещнах с коляно. Блъсках го така, докато омекна в ръцете ми.

Обърнах се към вратата и видях, че другарят му се е изправил на крака. Видях, че държи нож, но нямах време да потърся нещо, което да използвам като щит, защото той се хвърли върху мен.

Ако беше спрял, за да се прицели по-точно, щеше да има по-голям шанс, но той предпочете да рискува равновесието си в полза на бързината. Ударът, който ми нанесе, не беше добре прицелен и това ми позволи да се отдръпна тъкмо навреме. Острието ме подмина на косъм. Светкавично се извъртях и сграбчих китката му с две ръце. Опитах се да го поваля, като го завъртях около себе си, но той бързо се

окопите и за част от секундата изпитах ужасното предчувствие, че ще изпусна ръката му с ножа.

Дръпнах ръката му в другата посока и в същия миг го ударих с лакът в носа. Още преди да се е съвзел, го повалих с подсичане и го сграбчих за врата, стиснах здраво и с рязко движение завъртях главата му най-напред в едната, после и в другата посока. Чух как прешлените му изпукаха и ножът издрънча на пода.

Свлякох се на колене. Главата ми беше празна като балон, но точно сега трябваше да я използвам по предназначение. У кого ли от двамата беше ключът за белезниците? Претърсих най-напред първия и открих връзка ключове от кола, но не и онзи, който ми трябваше. С другия ми потръгна веднага. Секунда след като открих ключа, ръцете ми бяха свободни. Огледах се и зърнах на пода една от беретите им. Вече имах и оръжие.

Не губих повече време и се запътих към паркинга. Както и очаквах, имаше само една кола. Качих се и потеглих.

Знаех къде се намирам — недалеч от националната магистрала, само на пет-шест километра от военноморската база. Трябваше да спра Хилгър, преди да е влязъл в базата. От тръгването му бяха минали не повече от пет минути и все още имах шанс да успея.

Всички обстоятелства бяха против мен, но имах и едно неоценимо предимство. Не давах пет пари дали ще живея, или ще умра. Исках само да видя как Хилгър си заминава пръв.

Излязох на националната магистрала със запалени фарове, като надувах клаксона, за да предупредя другите коли да ми освободят пътя. Три пъти улучвах червен светофар, но не спрях, предизвиквайки объркване в движението. Веднъж дори преминах в насрещното платно, като използвах пролуката до светофара, който светеше червено. Натиснах газта и се устремих право срещу насрещните коли, но в последния момент успях да вляза в моето платно, тъкмо когато светна зелено.

Бях на десетина метра от пропуската, когато видях седана да завива по пътя към базата. Към него се приближи морски пехотинец в камуфлажна униформа и вдигна високо ръце. Прозорецът на шофьора се смъкна. Наоколо беше пълно с охрана, а проверката се правеше на няколко метра от вратите, очевидно заради анонимната бомбена заплаха.

Пред мен имаше прекалено много коли. Нямах да успея.

Натиснах клаксона, но никой не помръдна. Морският пехотинец се огледа да види откъде иде врявата.

Натиснах копчето и стъклото ми започна да се смъква. Морякът още се оглеждаше.

Качих се на тротоара, помитайки кофите за боклук и паркираните велосипеди. Някакъв пешеходец едва успя да отскочи от пътя ми. На няколко метра от отклонението рязко извих волана надясно и подкарах през тревата право към колата на Хилгър. Врязах се с все сила в задната врата зад шофьора и автомобилът се завъртя, а аз бях спасен от колана и въздушната възглавница, която се отвори и затвори точно за част от секундата, както беше в рекламата.

Разкопчах колана и се опитах да отворя вратата, но тя не поддаде. Промуших крака през отворения прозорец и се измъкнах. Седанът беше само на две крачки от мен. Сграбчих волана през прозореца и светкавично се вмъкнах вътре, като прескочих през шофьора и се прехвърлих на задната седалка. Хилгър седеше отляво и се беше привел напред, очевидно зашеметен от удара. Вторият пътник беше някакъв младеж, вероятно негов помощник, а между тях беше поставено метално куфарче.

Сграбчих главата на Хилгър с лявата си ръка и притиснах дулото на беретата към слепоочието му. Един от охраната беше измъкнал пистолета си и чакаше удобен случай да стреля откъм страната на шофьора. Притиснах още по-силно главата на Хилгър.

— Дръпни се или ще му пръсна скапаната тиква! — изревах към пехотинеца.

Той се поколеба, но не свали оръжието.

— Всички вълн от колата! — изкрещях. — Живо!

Стиснах още по-силно врата на Хилгър и хванах ревера си, за да не му дам възможност да се измъкне. Сега бяхме буза до буза и онзи от охраната трябваше да притежава завидна доза самоувереност, за да се реши да стреля.

— Излизайте от колата, бързо! — извиках още веднъж и се обърнах към шофьора. — Ей, ти! Вдигни скапаното стъкло!

Той се подчини. Изкрещях му още веднъж да излезе и да затвори вратата, после повторих същото и на помощника. Хилгър понечи да

протестира, но аз го стиснах по-силничко и думите му се превърнаха в хъхрене. Младежът го погледна колебливо и бутна вратата.

— Не може да се отвори — изломоти той безпомощно.

— Прехвърли се отпред! — изкрещях. — Живо!

Той се прехвърли тромаво на предната седалка и взе и куфарчето със себе си.

— Сега и ние, задник! — казах на Хилгър, като леко охлабих прегръдката си. — Но най-напред ми дай диска.

— Добре де, добре, спокойно! В левия ми вътрешен джоб е.

— Извади го. Бавно.

Той посегна предпазливо към вътрешния джоб на самото си и извади диска.

— Сложи го на коляното ми — наредих. — Сплети пръсти, обърни се към прозореца и сложи ръце на тила.

Никак не ми се искаше да ми изиграе някой номер, докато вземах диска.

Пуснах кутията в джоба на самото си.

— Сега излизаме. Но бавно. Иначе щети събират мозъка по тапицерията.

Той се обърна към мен и ме изгледа.

— Рейн, не знаеш какво правиш! Свали пистолета, преди охраната да те е направила на решето!

— Ако до три секунди не се размърдаш, ще те уцеля в топките. И не обещавам, че ще спра дотам.

Нещо ме глождеше. Не ми харесваше готовността, с която ми даде диска.

Тогава ми просветна — този не беше истинският. Беше го подменил.

Куфарчето!

— Мърдай! — изревах и той посегна към дръжката. Притиснах дулото към бузата му.

Измъкнахме се от колата и тутакси бяхме заобиколени от шестима морски пехотинци, всичките с насочено оръжие и мрачни лица.

— Не мърдайте или ще му пръсна главата! — предупредих аз и пъгнах пистолета под брадичката му. Помощникът стоеше зад

охраната, а куфарчето беше в краката му. — Ей, ти, ела насам! Отвори куфарчето!

Той ме погледна неразбиращо.

— Да, ти! Отвори веднага куфарчето!

Младежът изглеждаше объркан.

— Не мога, заключено е.

— Дай му ключа! — наредих на Хилгър.

— Как не! — изсмя се той.

Бутнах го настрана, та да принудя охраната да смени прицела, и използвах тази част от секундата, за да го ударя с пистолета по слепоочието. Той се свлече, а заедно с него и аз, използвайки го като щит. Потупах джоба на панталона му и чух дрънчене. Бръкнах и извадих връзка ключове.

— Донеси куфарчето тук! — извиках на помощника. — Бързо, ако не искаш да го застрелям!

Той се поколеба, но вдигна куфарчето и го сложи на няколко крачки от нас. Хвърлих му ключовете.

— Отвори го!

— Не го слушай! — изрева Хилгър. — Забранявам ти да го отваряш!

— Отвори го или ще го застрелям! — повторих.

— Заповядвам ти да не отваряш куфарчето! Това е дипломатическа поща! — изкрещя Хилгър.

Помощникът го гледаше като зашеметен.

— Чуй ме какво ти казвам, по дяволите! Той блъфира.

— Млъквай! — отново го смушках с дулото под брадичката. — Защо си мислиш, че ще рискува живота си заради някаква дипломатическа поща? Какво толкова има там? Отваряй!

— Застреляйте го! — изкрещя Хилгър към морските пехотинци. — Стреляйте!

— Отвори куфарчето, ако не искаш да му пръсна мозъка!

Младежът се свлече на колене и с треперещи ръце се зае да отключва куфарчето. Хилгър понечи да протестира, но аз още веднъж го ударих с пистолета по главата и той омокна.

Капакът се вдигна. Вътре беше само дискът на Кавамура, грижливо поставен между два слоя стиропор.

В този миг зад гърба ми прозвуча познат глас:

— Арестувайте този човек!

Обърнах се и видях към мен да се приближава Тацу с трима японски полицаи зад гърба.

Полицаяте се спуснаха едновременно към мен. Единият ми нахлузи белезници.

Морските пехотинци понечиха да се възпротивят, но Тацу обясни на английски:

— Тук сме извън територията на базата. Случаят е работа на японските власти.

Ръцете ми бяха закопчани зад гърба. Тацу ме погледна в очите — достатъчно дълго, за да видя тъгата в тях — обърна се и се отдалечи.

24.

Напъхаха ме в полицейската кола и ме закараха в Кейсаучо. Там ме снимаха, взеха ми отпечатыци и ме отведоха в гола бетонна килия. Никой не ми обясни в какво съм обвинен, нито ми предложиха да се свържа с адвокат. Все едно, и без това не познавам кой знае колко адвокати.

Килията не беше кой знае колко лоша. Нямахте прозорец, затова броях колко пъти са ми носили храна. Три пъти дневно един неразговорлив пазач ми донасяше поднос с ориз, маринована риба и зеленчуци, и прибираше подноса от предишното хранене. Храната беше доста добра. След всеки три хранения ми позволяваха да взема душ.

Чаках шестнадесетото хранене и се опитвах да не мисля за Мидори, когато в килията влязоха двама надзиратели и ми наредиха да ги последвам. Отведоха ме в малка стая с маса и два стола. От тавана над масата висеше гола крушка. „Май е дошло време за разпит“, помислих си.

След няколко минути в стаята влезе Тацу. Беше сам. Лицето му беше мрачно, но след пет дни в изолация аз му се зарадвах.

— *Коничи уа* — казах.

Той кимна.

— Здравей, Рейн-сан — говореше на японски. — Радвам се да те видя. Уморен съм, да седнем.

Седнахме един срещу друг. Зачаках да заговори, но той мълчеше. Това ми се видя лош знак.

— Извинявай, че се наложи да те държим затворен — най-сетне проговори той. — Сигурно не си го очаквал.

— Очаквах по-скоро потупване по рамото — казах и за миг лицето му се озари от познатата усмивка.

— Трябваше да спазваме приличие, докато уредя нещата.

— Доста време ти отне.

— Така е. Направих каквото беше по силите ми. За да уредя освобождаването ти, най-напред трябваше да декодираме диска на

Кавамура. После трябваше да позвъня на куп телефони, да се срещна с някои хора, да пусна в ход връзките си. Имаше доста улики срещу теб, които трябваше да се заличат от архивите на Кейсаучо. Всичко това отнема време.

— Успели сте да отворите диска?

— Да.

— И той оправда очакванията ти?

— Надмина ги.

Тацу премълчаваше нещо, усещах го. Зачаках да продължи.

— Уилям Хилгър е обявен за персона нон грата и е върнат във Вашингтон. Вашият посланик ни осведоми, че ще бъде освободен от длъжността си в ЦРУ.

— Ще бъде освободен от длъжност? Само толкова? И в нищо няма да го обвинят? Той беше агент на Ямаото и предаваше фалшива информация на американското правителство. Дискът в нищо ли не го уличава?

Той въздъхна.

— Онова, което е на диска, не може да послужи като доказателство в съда. Пък и от двете страни има желание да бъде избегнат публичният скандал.

— А Ямаото? — попитах.

— Случаят с Ямаото Тоши... е доста сложен.

— Това „сложен“ не ми звучи добре.

— Ямаото е могъщ враг. С него не може да се воюва открито, трябва да се изчака моментът.

— Не разбирам. А дискът? Ти каза, че бил ключът към властта.

— Така е.

Осени ме внезапна догадка.

— Няма да го публикувате!

— Няма.

Трябваше ми малко време да осъзная чутото.

— Значи Ямаото не знае, че е у вас — казах. — Подписал си смъртната присъда на Мидори.

— Намекнахме му, че дискът е бил унищожен от корумпирани служители на Кейсаучо. Така интересът му към Мидори Кавамура е сведен до минимум. За момента тя е в безопасност в САЩ, където не стига ръката на Ямаото.

— Какво? Не можете да я осъдите на изгнаничество в Щатите, Тацу! Животът ѝ е тук!

— Тя вече замина.

Не вярвах на ушите си.

— Не те съветвам да я търсиш — каза Тацу. — Тя знае, че си мъртъв.

— От къде на къде?

— Аз ѝ казах така.

— Тацу — изрекох със спокойствие, което не предвещаваше нищо добро, — чакам обяснение.

— Ти беше загрижен за нея, но не знаех, че между вас има нещо повече. Разбрах го от реакцията ѝ, когато ѝ казах, че си мъртъв.

Той мълча дълго, после вдигна поглед и се взря право в очите ми.

— Съжалявам, че ти причинявам болка. И все пак съм убеден повече отвсякога, че постъпих правилно. Тя не биваше да научи, че си замесен в убийството на баща ѝ. Помисли си как би ѝ се отразило това след случилото се помежду ви.

Кой знае защо, никак не бях изненадан, че Тацу е събрал две и две.

— Не беше нужно да разбира — казах.

— Мисля, че в известен смисъл тя вече го беше разбрала. Появата ти след време само би потвърдила подозренията ѝ. А сега за нея ти си герой, загинал, за да изпълни последното желание на баща ѝ.

В този миг си дадох сметка, макар да не исках да го приема, че Мидори вече е част от миналото ми. Това беше като някакъв фокус — сега го има, после го няма. Сега е реалност, миг по-късно е спомен.

— Ако ми позволиш да кажа — добави Тацу, — връзката ви беше кратка и спомените едва ли ще я мъчат дълго.

— Благодаря, Тацу — насилих се да отвърна. — Много ме успокои.

Той наведе глава.

— И все пак не разбирам — продължих. — Мислех, че искаш съдържанието на диска да се публикува. Това би потвърдило всичките ти теории за конспирация и корупция.

— Да се сложи край на интригите и корупцията, е по-важно, отколкото теориите ми да получат потвърждение.

— Това не е ли едно и също? Булфинч каза, че ако дискът се публикува, японските медии ще бъдат принудени да откликнат и това ще сложи край на всемогъществото на Ямаото.

Тацу кимна.

— В това има доза истина. Но да се публикува тази информация, е като да се изстреля ядрен снаряд. Направиш ли го, последствията са непредсказуеми.

— И какво от това? Изстреляй ракетата. Унищожи корупцията. Нека страната си поеме дъх.

Той въздъхна. Всеки път трябваше да ми обяснява азбучни истини.

— В Япония корупцията е част от обществото. Ръждата е проникнала толкова дълбоко, че е разяла всичко. Не можеш просто да я изтриеш. Опиташ ли се да я премахнеш, цялото общество ще се сгромоляса.

— Глупости! — възразих. — Ако обществото е толкова корумпирано, да върви по дяволите!

— Рейн-сан — изрече той с нотка на нетърпение. — Замислял ли си се какво ще изникне от пепелта?

— Какво искаш да кажеш?

— Постави се на мястото на Ямаото. Той използва диска, за да сплашва опонентите си и да манипулира ЛДП. Но ако това стане невъзможно, има и друг план — детонацията ѝ. Ако дискът се публикува, това ще унищожи ЛДП и неговата партия ще дойде на власт.

— А той уличава само ЛДП. — Вече започвах да разбирам.

— Разбира се. А в сравнение с ЛДП Шиненто е самата честност и неподкупност, Ямаото ще трябва да излезе от сянката, но най-сетне ще има платформа, върху която ще стъпи, за да поведе страната надясно. Всъщност мисля, че тъкмо на това се надява той.

Замислих се.

— След случилото се с Булфинч и Хилгър Ямаото ще се досети, че дискът не е унищожен, а е у теб. Той вече те беше взел на мушка. Сега ще стане още по-лошо.

— Не е толкова лесно да се добере до мен, както знаеш.

— Поемаш голям риск.

— И залогът е голям.

— Дано да знаеш какво правиш — казах. Всъщност вече ми беше все едно.

Той ме погледна безизразно.

— Има още една причина, заради която трябва да внимавам с диска. Той уличава и теб.

Засмях се, макар да ми струваше известно усилие.

— Така ли?

— Аз отдавна търся един наемен убиец, Рейн-сан. Прекалено много станаха случаите на „естествена смърт“ на неудобни хора. Винаги съм знаел, че той съществува, макар за околните да бях ловец на призраци. И сега, когато имам доказателства за съществуването му, вече не съмнявам, че това си ти.

— Какво смяташ да предприемеш?

— От теб зависи.

— Тоест?

— Както вече ти казах, заличих всички сведения за дейността ти, дори за самото ти съществуване, от архивите на Кейсаучо.

— Но дискът остава. Да не би да ми намекваш, че ще ме изнудваш?

Той поклати глава, като че разочарован от типично американската ми липса на деликатност.

— Нямам интерес от подобно нещо. Никога не бих се отнесъл по този начин с приятел. Нещо повече, познавайки характера и качества ти, мисля, че изнудването би било безсмислено и дори опасно.

Странна работа. Този човек ме тиква в затвора, отказва се да публикува диска, казва на Мидори, че съм мъртъв, и я праща в Америка — а аз се чувствам засрамен, че съм го оскърбил.

— Можеш да се върнеш към предишния си живот — продължи той. — Но ще те попитам, Рейн-сан, това ли е животът, който искаш?

Не отговорих.

— Ще ти кажа, че никога не съм те виждал толкова... пълноценен, както във Виетнам. И мисля, че знам защо. Защото по сърце си самурай. Във Виетнам ти си мислеше, че си намерил господаря си, че работиш за кауза, по-важна от самия теб.

Това беше самата истина.

— Когато те видях в Япония след войната, ти вече не беше същият. Изглежда господарят ти те беше разочаровал жестоко и ти се

беше превърнал в ронин.

Ронин буквално означава „носен от течението“. Човек без посока. Самурай без господар.

Той зачака да отговоря, но аз мълчах.

— Има ли истина в това, което казвам?

— Да — признах. Мислех си за Лудия Джейк.

— Ти си самурай, Рейн-сан. Но самураят трябва да има господар. Самураят и господарят са като Ин и Ян. Единият не може без другия.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Тацу?

— Битката ми с онова, което задушаваш Япония, далеч не е свършила. И дискът е важно оръжие в тази битка, но не е достатъчно. Имам нужда от теб.

— Ти не разбираш, Тацу. Не можеш да смениш господаря си просто ей така! Белезите са твърде дълбоки.

— А каква друга възможност имаш?

— Сам да си бъда господар. Както досега.

Той махна с ръка, сякаш отпъждаше муха.

— Не е възможно, човек не е устроен така. То е като да вярваш, че размножаването става чрез мастурбация.

Този груб език му беше дотолкова неприсъщ, че се засмях.

— Не знам, Тацу. Не знам дали мога да ти имам доверие. Ти си манипулатор. Виж само какво си правил, докато аз бях в затвора.

— Дали съм манипулатор и дали можеш да ми имаш доверие, са две различни неща — заяви той с типично японско дълбокомислие.

— Ще си помисля — казах.

— Точно това искам.

— Сега ме пусни да си вървя.

Той ми посочи вратата с широк жест.

— Свободен си да си вървиш от мига, в който влязох.

— Да беше казал по-рано — подсмяхнах се. — Можехме да проведем този разговор на чаша кафе.

25.

Не бързах да се срещна отново с Тацу. Най-напред трябваше да уредя някои неща. На първо място Хари. Той беше влязъл в системата на Кейсаучо същия ден, когато причаках Хилгър пред базата „Йокосука“, и знаеше, че съм арестуван. Няколко дни по-късно всички данни за мен били заличени от архива.

— Когато видях, че данните са изтрити — каза той, — реших, че са те „заличили“ и теб. Мислех те за мъртъв.

— Такава е целта на занятието — да ме мислят за мъртъв.

— Защо?

— Защото от Кейсаучо искат да им помогна за някои неща.

— Затова ли те пуснаха?

— Танто за танто, Хари.

Разказах му за Мидори.

— Може пък да е за добро — каза той.

Знаех, че е сглобил мозайката. Но каква полза да си го казваме?

— Какво ще правиш сега? — попита Хари.

— Още не съм решил.

— Ако ти потрябва добър хакер, знаеш къде да ме намериш.

— Не знам, Хари. Тая музикална решетка доста те поизпоти. А от Кейсаучо я разгадаха за нула време.

— Те имат достъп до суперкомпютрите на университетите! — възмути се той, но видя усмивката ми. — Много смешно!

— Ще ти се обадя — казах. — Но мисля първо да си взема малък отпуск.

Отлетях за окръг Вашингтон, където според Тацу беше заминал Хилгър. „Пенсионирането“ му щеше да отнеме няколко дни, дори седмици, така че той трябваше да остане в района на Ленгли.

Мислех, че лесно ще го открия, като звъня на всички хотели в околността. Започнах от центъра и разширявах постепенно обсега, но

никъде не бяха чували за гост на име Уилям Хилгър. Може да беше отседнал някъде под чуждо име, опасявайки се, че ще го търся.

После се сетих за колата. Започнах да звъня на всички агенции за коли под наем, общо осемстотин на брой. Представях се за Уилям Хилгър и твърдях, че искам да удължа договора си. В „Херц“ ми провървя. Служителят беше така любезен да ми каже номера на колата, след като го осведомих, че искам да си направя допълнителна застраховка. Очаквах да ме попита защо просто не погледна ключовете, но той не прояви любопитство. Сега ми оставаше само да проверя базата данни на службата за автомобилен транспорт. Открих, че Хилгър кара бял „Форд Таурус“.

Тази нощ обиколих паркингите на всички по-големи хотели в околността, като спирах да проверя номера на всяка отговаряща на описанието кола. Към два през нощта открих колата на Хилгър в подземния гараж на „Риц Карлтън“. Оттам се отбих до съседния „Мариот“ и свалих номерата на една паркирана кола, които поставих на взетия си под наем микробус. Подменените номера и леката маскировка, която бях използвал, бяха достатъчни да заблудят всеки нежелан свидетел или камерите на охраната.

Върнах се в „Риц“. Местата от двете страни на форда бяха заети, но зад него имаше свободно място. Така или иначе беше по-добре да не спирам точно до него. В моя свят човек става подозрителен към всеки детайл. Аз самият не бих се чувствал много спокоен, ако в съседство с колата ми е паркиран микробус, при това със затъмнено задно стъкло.

Проверих екипировката си — електрошоков пистолет „Тъндър Бластър“, гарантиращ дезориентация и загуба на съзнанието до пет секунди, розово гумено топче „Супербол“, каквото може да се купи във всяка дрогерия за осемдесет и девет цента, и преносим дефибрилатор от рода на онези, които някои авиокомпании вече използват за първа помощ, значително по-скъп от топчето.

Спуснах облегалката назад и се отпуснах на седалката. Бях готов да се обзаложа, че по някое време сутринта Хилгър ще тръгне към централата на ЦРУ, а дотогава оставаха само няколко часа.

Към шест и половина, малко преди да съмне, станах и се изпиках в някакви храсти, посадени в сандъчета в дъното на гаража. Направих си набързо гимнастика за разкършване и се върнах в микробуса,

където закусих със студено кафе и пиле, останали от вечерта. Такива са кулинарните наслади на хората, чакащи в засада.

Хилгър се появи след около час. Видях го да слиза от асансьора и да тръгва право срещу мен. Беше облечен в сив костюм, бяла риза и черна връзка. Типичен държавен чиновник от висшата администрация.

Видя ми се разсеян. Това личеше от изражението и походката му и най-вече от обстоятелството, че забрави да се огледа наоколо. Какъв срам, такова безгрижие от страна на един разузнавач, и то на място, криещо постоянна заплаха от престъпления, каквото е гаражът!

Сложих си ръкавиците и натиснах спусъка на електрошоковия пистолет. От него с пукане се посипаха синкави искри. Бях готов.

Огледах гаража. Не се виждаше жива душа, освен Хилгър, който заобиколи колата и отвори предната врата. Преди да се качи, той спря да си свали сакото и аз си помислих: „Това е добре, погребалният ти костюм не бива да е омачкан!“ Изчаках го да изхлузи сакото от раменете си, за да се появя в момента, когато е най-уязвим. Отворих вратата и тръгнах към него. Той чу шума и вдигна глава, но не успя да направи нищо, освен да отвори уста от изумление. Вече бях до него и тиках шоковия пистолет в корема му, като в същото време го държах с другата ръка за гърлото.

Трябваша ми няколко секунди да го завлека в микробуса и да затворя вратата зад нас. Стоварих го на широката задна седалка и го смушках още веднъж с пистолета, за да съм сигурен, че няма да се свести без време.

Останалото не ми отне много време. Вързах го с двата колана през корема и гърдите. По-трудната част беше да разкопчая ризата му и да махна връзката, та да мога да прикрепя пластинките към гърдите му. Гелът нямаше да позволи по кожата му да останат червени следи от изгаряне.

Нагласях втората пластинка, когато той отвори очи, погледна надолу към гърдите си и после се вторачи в мен.

— Ча... ча...

— Да чакам ли? — попитах.

Той изгрухтя нещо, вероятно потвърждение.

— Извинявай, нямам време — казах и закрепих с лейкопласта втората пластинка.

Той понечи да каже нещо и аз напъхах гуменото топче в устата му. Не исках да си прехапе езика от шока — това би изглеждало подозрително.

Отдръпнах се малко настрана, за да съм сигурен, че по време на шока няма да имам контакт с него. Той ме гледаше с широко отворени очи.

Натиснах копчето. Тялото му подскочи, а главата му се изви назад, но коланите и облегалката не му позволиха да се нарани. Напоследък колите са изумително сигурни.

Изчаках около минута и проверих пулса му, за да се уверя, че е свършил. Удовлетворен, извадих топчето от устата му и магнах пластините, избърсах гела със спирт и оправих дрехите му. Надникнах в мъртвите му очи и с изненада установих, че не изпитвам почти нищо. Може би донякъде облекчение, но това беше всичко.

Отключих форда и пъгнах ключа в стартера. Огледах още веднъж гаража. От асансьора слезе някаква жена в делови костюм. Изчаках я да се качи на колата си и да потегли.

Измъкнах тялото от микробуса, завлякох го до колата и го тръшнах на шофьорското място. Затворих вратата и спрях за миг да огледам работата си.

„Това е за Джими — помислих си. — И за Ку Лай. Всички те чакат в пъкъла.“

Мен също. Чудех се дали биха се задоволили само с Хилгър. Хвърлих му последен поглед и се качих в микробуса.

26.

Трябваше да спра на още едно място. Манхатън, Седмо авеню. „Вилидж Вангард“. Бях погледнал сайта на „Вангард“ и знаех, че триото на Мидори Кавамура ще свири в клуба от първия вторник на ноември до края на седмицата. Обадих се и направих резервация за един часа в петък вечер.

Отседнах в грандхотел „Сохо“ на Западен Бродуей под името Уатанабе — често срещана японска фамилия. Имах достатъчно време да се изкъпя, да поспя два-три часа и да си поръчам вечеря.

От хотела до „Вангард“ имаше около миля. Извървах я пеша въпреки студеното време и в дванайсет и трийсет и пет си взех билета. Продължих разходката си, за да избегна риска от случайна среща с Мидори или някой от триото. Точно в един заех мястото си на една от малките кръгли масички в дъното. Мидори вече беше на пианото, облечена в черно — също като първия път, когато я видях. Имаше нещо вълнуващо и печално в това да я гледам отдалеч, тайно, и да съзнавам, че и тя сигурно изпитва същата болка като мен. Беше красива и от тази красота сърцето ми се свиваше.

Светлините угаснаха и разговорите постепенно утихнаха. Мидори вдигна ръце и пианото оживя под пръстите ѝ. Свиреше гневно, със страст, а аз я гледах и се опитвах да запечатам образа ѝ в паметта си, начина, по който движеше пръсти и извиваше тялото си, изражението на лицето ѝ. Щях да слушам музиката ѝ винаги, но никога повече нямаше да я видя.

Харесваше ми как гневът отстъпваше място на дълбока, кротка печал. Но тази нощ в музиката ѝ нямаше примирение, нито кротост. Беше яростна и сурова, дори мрачна, но не и смирена. Гледах и слушах и се опитвах да намеря утеха в мисълта, че случилото се между нас сега е част от нейната музика.

Спомних си за Тацу. Имаше право да каже на Мидори, че съм мъртъв. Рано или късно тя щеше да разбере истината. Беше прав и за това, че тя няма да тъгува дълго за мен. Беше млада и талантлива, чакаше я блестяща кариера. Когато познаваш някого отскоро, колкото и

да са силни чувствата, смъртта му идва като потрес, но той не трае дълго. Животът му не е така тясно преплетен с твоя, че разрывът да остави дълбока следа. Невероятно е колко бързо преодоляваме болката, как преживяното се отдалечава и се размива във времето, сякаш никога не е било.

Изпълнението ѝ продължи час. Когато прозвучаха последните акорди, станах и си тръгнах през задния вход. Спрях за миг под тъмното небе, в което не се виждаше нито една звезда, затворих очи и поех дълбоко нощния въздух на Манхатън, толкова чужд и все пак напомнящ за един отдавна отминал живот, споменът за който още ме вълнуваше.

— Извинете! — прозвуча зад мен женски глас.

Мидори! Обърнах се, но беше гардеробиерката.

— Забравихте си шапката.

Бях я сложил на съседния стол и после бях забравил за нея.

Взех шапката и си тръгнах, без да кажа дума.

Мидори. Имаше мигове с нея, когато забравях какво съм правил, в какво съм се превърнал. Но те не можеха да траят дълго. Аз съм продукт на всичко онова, което съм вършил, и след всеки сън, колкото и блажен да е, винаги ще идва пробуждането.

Не беше нужно да се отричам от себе си — трябваше да намеря начин да впрегна способностите си в нещо полезно. За пръв път в живота си. Може би с Тацу. Но за това щях да мисля тепърва.

Мидори. Музиката ѝ още звучи в мен. Вкопчвам се в мелодията, за да не ѝ позволя да се изплъзне, но тя е неуловима и се стапя в мрака като следа от трасиращ снаряд.

Понякога се улавям, че изричам на глас името ѝ. Харесва ми вкусът му, тънък, но достатъчно осезаем, за да даде плът на спомените ми. Изричам го няколко пъти последователно, като заклинание или молитва.

„Дали още се сеща понякога за теб?“ — питам се често.

„Едва ли“ — следва неизбежният отговор.

Няма значение. Важното е, че я има някъде, и аз ще продължавам да я слушам от сянката както преди. И винаги ще бъде така.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

В тази книга съм описал Токио възможно най-точно, само с две изключения. Жителите на града, които познават Шibuя, знаят, че плод-зеленчукът на Хагашимура не е в средата на „Догензака“. Всъщност се намира много по-близо до станцията. А онези, които търсят бар „Сатох“ в Омотесан-до, ще открият множество приятни барове за уиски в района, но истинският е в Миякоима-ку, Осака. Той е най-добрият в Япония и си струва пътуването.

Издание:

Бари Айслър. Рейн-сан: Специални убийства

Американска, първо издание

Превод: Силвана Миланова

Редактор: Олга Герова

Оформление на корица: „Megachrom“ — Петър Христов

ИК „Бард“ ООД — София, 2005 г.

ISBN 10: 954-585-661-0

ISBN 13: 978-954-585-661-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.